Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	A. Kielberg.
Titel | Title:	Et fattigt Sødskendebarn : Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Topp's Boghandel, 1881
Fysiske størrelse | Physical extent:	169 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Et fattigt Søskendebarn.

Fortælling

af

A. Kielberg.

Kjøbenhavn.

C. A. Topp's Boghandel.

I Cohens Bogtrykkeri.

1881.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Friskolen havde faaet Paaskeferie, og en Flok fattige Drenge fra „Grønlandshusene", — en lille Forstad paa den anden Side Aaen, — spillede Langbold paa Engen lige overfor Kjøbmand Kjørbos Have.

Lige overfor, paa Stendæmningen, som hævede sig et Par Alen op over Aaen, stod en lille fiinklædt Pige, med et friskt og yndigt Barneansigt, og saa paa Spillet.

Hun og Drengene tilhørte aabenbart vidt forskjellige Samfundsklasser. — Den smukke Have, der udgjorde hendes Legeplads, havde paa den ene Side, hvor Aaen faldt ud i Stranden, en Tømmerplads med uhyre Stabler af Brædder og Bjælker, paa den anden Kornmagasiner og Pakhuse med Slæbesteder ud mod Aaen, hvor Smaaskibe kunde lade og losse. Alt tydede hen paa, at hun var et Barn af den rige Handelsstand med dens yppige Levemaade og lette Gevinst, og der behøvedes erfarnere Jagttagere, end Drengene derovre, for at gjætte, at det Liv, der føres bag denne glimrende Overflade, ogsaa har sine Torne, hvis Stik ofte er smerteligere, end Sorgen for det daglige Brød.

De fattige, tildels pjaltede Drenge repræsenterede den besiddelsesløse Klasse. Engen, hvorpaa de tumlede sig, tilhørte andre end dem selv, saavelsom hele Verden.

Og dog var deres Leg saa munter, deres Glæde saa utvungen, at den endog smittede den lille Pige, der i sin Ensomhed lignede en Fugl i et gyldent Bur.

Naar Glæden derovre udartede til Jubel og Latter, klappede hun fornøiet i Hænderne og hoppede frem og tilbage paa Stendæmningen, som om hun beklagede, at Aaen nedenfor satte en Grændse for enhver Tilnærmelse.

Trods den Iver, hvormed de hengave sig til Spillet, glemte Drengene dog ikke at kaste stjaalne Blikke over til den lille Fremtoning fra en dem ubekjendt Verden. Den dalende Sol legede med de frithængende lyse Lokker, og hver Gang hun med et klædeligt Kast slyngede dem tilbage fra de friske Kinder eller, for at holde sig varm, i lette Dansetrin hoppede frem og tilbage, tilhviskede de hinanden Bemærkninger, der dog snarere robede Ærefrygt og Sympathi, end Drenges sædvanlige Lyst til at spotte over alt, hvad der ikke tilhører deres egen Kreds.

Spillet havde allerede nogen Tid været i fuld Gang da det fik en ny Deltager. Oppe fra det yderste lille Hus paa Grønland kom en lille Dreng i fuld Firspring udover til Legepladsen.

„Hei Ole!“ raabte en noget større Dreng, der syntes at styre Spillet. „Kommer Du endelig? Du tilhører vort Parti. Gaa længst ud, der mangler en Mand!“

Den Nyankomne, en lille, alvorlig Fyr paa elleve Aar, med et Par kloge spillende Øine, parrerede Ordren og passede paa med en Iver, der robede, at en Pligt var ham hellig, hvad enten det var i Boldspil eller under alvorligere Forhold i Livet. Dog heller ikke han

forsømte at skotte over til den lille Pige, naar Leilighed gaves. Engang forekom det ham, at deres Blik mødtes, og en let Rødme overfoer hans Kinder. Hvorfor vidste han ikke. Mon hun vidste, hvem han var? Han havde tilfældig hørt, at de vare Søskendebørn, men de havde aldrig talt med hinanden, og som hun stod derovre i sine rige Omgivelser, anede hun næppe, at hun havde en Fætter blandt de fattige Drenge, og dog følte han en underlig Forlegenhed ved, at hendes Blik syntes fortrinsvis at søge ham.

Inde ved Maalet blev der givet op, og en Dreng, der saa ud som en øvet Spiller, svingede Boldtræet. Gummibolden susede i en vældig Bue gjennem Luften, fulgt med Øinene af Modpartiet, hvortil Ole hørte, medens Spilleren, alt hvad han kunde, løb ud til det yderste Maal.

„Stik ham Ole! stik ham! stik ham!“ skreg flere Stemmer i Kor, da Bolden, efter at have berørt Jorden, foer denne mellem Benene. Ole vendte sig i Hast, kastede sig næsegrus ned over Boldten, der endnu var i Fart, sprang op´ og stak, halv iblinde, efter Drengen, der netop foer forbi; denne dukkede sig, og — phst! var Bolden sloien over Aaen ind i Kjøbmand Kjørbos Have.

Der stod Ole! Skamrødmen bedækkede hans Kinder, mere fordi Fanny var Vidne til hans Ubehændighed, end fordi de andre Drenge stimlede sammen om ham og overøste ham med Bebreidelser. „Aa, dit Fæ!“ hed det. „Hvorfor stak Du lige ud mod Aaen, istedetfor at vente til han var kommen forbi, som havde været det rigtige; hvem skal nu om og hente den?“

„Det skal Ole“, mente Boldens Eiermand. „Skaffer

han den ikke, skal han betale den; den har kostet fireogtyve Skilling. „Nei, lad være! lad være!“ raabte han i det samme ængstelig, da Fanny, der et Øjeblik havde været borte mellem Buskene, kom tilsyne med den omstridte Gjenstand i Haanden, holdende den hoit op over sit Hoved. „Nei, lad vær og stik, den falder kun i Aaen.“

„Visst ikke nei! kom kun med den!“ skreg de andre, der havde en bedre Tro om Fannys Færdighed i at stikke. „Kom kun med den, vi skal nok gribe den.“

Alle stimlede saa nær hen til Aaen, at Vandet vædede deres Fødder, og holdt Hænderne og Huerne frem, men Fanny holdt Bolden bag Ryggen og slog ud med Haanden. „Gaa bort allesammen, han der skal have den,“ sagde hun og pegede paa Ole. Denne traadte frem med en undseelig og forlegen Mine. Fanny sigtede paa ham og traf ham lige paa Brystet. „Hurra!“ jublede Drengene, „Leve Fanny Kjørboe!“

Den lille Pige kastede Lokkerne tilbage og lo saa hjærtelig, at selv Ole tog Mod til sig og sendte hende et glad Smil.

Den, der paa samme Tid var passeret gjennem Havnegade, ikke langt fra den rige Hans Kjørbo's Hus, vilde have lagt Mærke til et høirøstet Skjænderi og støiende Spektakel paa et Værtshus af det simplere Slags, til hvis Gadedør en Stentrappe førte op.

Uenigheden derinde syntes allerede at være gaaet over til Haandgribeligheder. Fra Gaden hørte man Stole blive væltede og Glassene klirre paa Bordene under voldsomme Stød.

Blandt de bandende og skjændende Røster skjælnedes tydelig en grov Basstemme, der, foruden at overgaa de andre i Kraft, fuldstændig distancerede dem i Valget af Sømandseder, der vældede frem i en Rigdom og Fylde, som gjorde enhver Paastand om det danske Sprogs Fattigdom tilskamme. Pludselig blev Døren skudt op, og den brede Ryg af en stærkbygget, aldrende Sømand kom til Syne. Kjæmpende som en Løve, forsøgte han at frigjøre sig for tre eller fire Modstandere, der hagede sig fast til ham, som Myrer til en Kaalorm, og af al Magt søgte at trænge ham ud paa Gaden. „I tror, I kan smide mig ud — saadan nogle Drenge!“ raabte han med en Røst, der lignede en vred Tyrs Brummen. „Nei! jeg skal den Onde —,“ og saa bandede han værre end nogensinde før, „vise Jer, hvor David kjøbte Ollet!“

Med sandt Raseri udviklede han en næsten overmenneskelig Kraft. Et Øieblik saa det endog ud, som om han skulde seire. Den ene Modstander blev slaaet i Dækket saa haardt, at han, snappende efter Veiret, betænkte sig en Stund, før han atter reiste sig. Den anden var ved at gaa samme Vei, men i det samme tog den gamle, der var temmelig beruset, et Feiltrin og snublede. Dette, for ham kritiske Øieblik benyttede Angriberne til at bringe ham fuldstændig ud af Ligevægt og trænge ham hen til Gadedøren. Forgjæves snappede han efter Karmen, et vældigt Næveslag slog hans Haand tilside, og ikke længere Herre over sine Bevægelser, tumlede han tungt, med gyselig Voldsomhed ned ad Stentrappen og styrtede paa Hovedet i Rendestenen, hvor han blev liggende, sandseløs og forslaaet.

„Er I' gale, I Asner? — han kunde jo slaa sig

ihjel," lød det i det samme fra en forbigaaende Herre, som, opbragt over Seierherrernes hjærteløse Latter, med en harmfuld Mine traadte til. Ved Synet af ham forstummede de straxt i deres raa Munterhed og trak sig tilbage til Værtshuset.

„Soren," sagde Herren i en mild, næsten kjærlig Tone, idet han som en barmhjertig Samaritan bøiede sig over den Ulykkelige, „hvorledes har Du det? Er Du kammen til Skade? Kom, prøv paa at staa op!"

„Lad mig ligge lidt," brummede Sømanden. „Jeg slog min Nakke, men bi et Øieblik, jeg skal —!" og atter fremrullede en Skala af Eder, der bragte Haarene til at reise sig paa Tilhørerens Hoved, „lære det Hundsvotte, at Soren Kjørbo er ingen Grønskolling! — Jeg har passeret Linien femten Gange, og saa tør saadan nogle Kabysgaster smidde mig i Rendestenen! — bi kun! bi kun!" og med indædt Raseri skar han Tænder og slog den knyttede Næve i Fortougsfliserne, saa Blodet sprang ud af Knoerne.

„Søren," sagde Herren i en mild, forsonende Tone, „Du maa ikke indlade Dig mere med dem idag. En anden Gang kan Du altid ved Leilighed give dem en Overhaling, men kom nu op og gaa hjem. — Gaa hjem til Din Kone, det har Du bedst af i Dag."

Ved at tage ham i Armen, havde han faaet ham op, men nu først var det, som om den drukne gjenkjendte Herren, hvis Dragt og Ydre noksom robede, at han hørte til de bedre stillede i Samfundet. En mørk Sky af Uvillie foer over hans veirslagne Træk, som han trodsig vendte bort. „Hvad vil Du mig?" sagde han haardt og rev Armen til sig. „Hvem har mere Skyld, end Du i, at

jeg ligger saaledes og sviner i det? Lad Du mig ligge, jeg har ikke bedet Dig om Hjælp."

Skjøndt denne korte Afvisning synlig gjorde Herren ondt, gik han dog ængstelig et Skridt efter ham, da han med usikkre Fjed ravede afsted. Dog — det gik bedre, end han havde ventet. Somanden var beskjænket og fortumlet af det haarde Fald, men han var aabenbart en Fernatur, som ikke saa let lod sig boie.

Det Forsæt, atter at give sig ikast med Slagsbrødrene derinde, syntes han dog at have opgivet. Han vedblev at rave hen ad Gaden og boiede om Hjørnet, ligeoverfor den store Kjøbmandsgaard, hvor Boutik, Pakhuse og øvrige Forretningslokaler indtog en anseelig Gadelængde. „Hans Kjørbo", stod der over nederste Etages Vinduer, med store iøinefaldende Bogstaver, der syntes at øve samme Virkning paa den gamle Somand, som et rødt Klæde paa en vred Tyr.

„Ah! der bor han ovre med hele sit forbandede Slæng, — den Stor-Hans!" mumlede han og rystede den knyttede Næve i Luften. „Hvad kommer det ham ved, at jeg drikker og slaas? Kan han ikke kun lade mig ligge i Rendestenen saalænge jeg lyster? — Se, der er hans hovne Kjælling og hendes elskelige Søster oppe i Vinduet, — o, hvor jeg holder meget af Jer, I to søde Væsner! Jo, det er mig, — Søren Kjørbo!" tilføiede han og hilste med drillende Uforskammethed op til de to Damer, der skyndsomst trak sig tilbage fra Vinduet. „Ja skynd Jer kun bort, I kunde faa et Tilfælde ved Synet af den fulde Svinehund."

Saaledes brummende og smaasnakkende ravede han afsted, om gjennem „Hans Kjørbo' Stræde", hvor den

varme Duft fra Kjøbmandens Brænderi og Fedestald slog ham imode.

Herren, der var fulgt efter og ikke var nogen anden, end Hans Kjørbo selv, saa ham bøie om Hjørnet og gik hovedrystende ind gjennem den brede Gadedør under de store Bogstaver, og forsvandt i Retning af Beboelses-Leiligheden ovenpaa.

De to vare Brødre!

Hans, den yngste, var kommen til Byen som en fattig Dreng og havde lært Handelen i en gammel, uanseelig Butik paa det samme Hjørne, hvor nu den stolte toetages Bygning kneiste, som han havde bygget, efter at han havde overtaget sin afdøde Principals Forretning.

Flid, Sparsommelighed og en udpræget Handelsaand var den Kapital, hvormed han begyndte, og Tid efter anden havde han udvidet sin Forretning til det anseelige Omfang, hvorved den nu kunde glæde sig.

Den side, sure Eng ned imod Havet havde ingen anset for en værdifuld Eiendom, men han havde inddæmmet den med en solid Stenmur og opfyldt den Stykke for Stykke, og bygget Kornmagasiner og Pakhuse, kort, sat sine Medborgere i Forbauselse ved det ene Foretagende dristigere end det andet.

Længst ude, hvor Havet, naar det reiste sig i Vrede, kastede sine Bølger ind mod Dæmningen, stod Tømmerpladsen med sine Barikader af Tømmer og taarnlignende Brædderstabler. Men i Læ af dem havde den driftige Kjøbmand levnet Plads til en Have, saa smagfuldt anlagt, at selve Amtmanden misundte ham den.

Søren var gaaet til Søes som Dreng, og da han, efter fem og tyve Aars Fraværelse, kom hjem, var Hans

allerede den rigeſte og høiſt beſtattede Borger i ſin By. Søren havde ikke bragt det videre, end til helbefaren Matros, men havde følt ſig ſtolt i denne Stilling, indtil han, ved Synet af Broderens ſtorſlaaede Fremſkridt, grebes af en brændende Iver efter at komme frem.

Foreløbig ſtilede hans Ærgjerrighed dog ikke høiere, end til at faa ſit eget Fartøi at ſeile med, og Broderen imødekom ſaa meget hellere dette Ønſke, ſom han havde mange Handelsforbindelſer paa Smaaøerne og kunde give ham faſt og lønnende Beſkjæftigelſe.

Uheldigvis havde Søren ikke alene tumlet ſig vidt, men ogſaa vildt omkring i de mange Aar han havde været fraværende. Haarde Strabadſer til ſine Tider, og tvilesløſe Udſkeielſer til andre, havde udviklet ham til en ægte Søulk med raa Maneirer og et Sprog, der ikke lød godt i fine Folks Øren. Fru Kjørbo var derfor ikke ſtolt af ſin Svoger og ønſkede intet hellere, end at han var bleven derude, hvor Peberet gror. Men Hr. Kjørbo tog, trods den uhyre Forſkjel i deres Vilkaar, med uſkrømtet Venlighed mod den hjemvendende Broder. For nu paa en Gang at ſkaffe ham et Fartøi og en Livsledſagerinde, der, ved at lære ham Hjemmets Hygge at kjende, ſnareſt mulig kunde gjøre en adſtadig Borger af den vidtbereiſte Matros, ſtiftede han et Parti mellem denne og en ung tækkelig Skipper-Enke, der, foruden en ſeilklar Dæksbaad, eiede et lille Hus ude paa „Grønland“.

I Begyndelſen ſyntes Søren at befinde ſig særdeles vel i ſine nye Forhold. Han ſeilede og tjente Penge, og befandt ſig i det Hele under Betingelſer for at blive en velſtaaende Mand. I ſit nette, men tarvelige og fremfor alt hyggelige Hjem følte han ſig tilfreds, hos

sin unge Hustru og den lille Søn, hvormed deres Ægteskab blev velsignet.

Men der slog et ærgjerrigt Hjærte under Sørens simple Matrosjakke. Den aabenbare Uvillie, hvormed hans fornemme Svigerinde holdt ham i Afstand fra sin Nærhed, krænkede ham og avlede en Bitterhed i hans Sind, der gjorde hende Slægtskabet endnu ufordrageligere, da han ikke var en Smule Hofmand og, saalangt fra at stro Virak for hendes Forfængelighed, tværtimod, med den plumpe Ligefremhed, der var god Tone i de Kredse, hvor han havde færdedes, appellerede til deres nære Slægtskab saa ofte han saa Leilighed dertil. Ja endog utvetydigt lod han hende forstaa, at han fandt den Fornemhed, hvormed hun behandlede sin Mands Familie, for lidet naturlig, da han dog gjorde saameget for hendes. Denne Kritiseren af hendes Handlinger tilgav hun ham aldrig.

Hans Kjørbo var en af disse ædle Naturer, som Lykken kan kjæle for efter Forgodtbefindende, uden at fordærve dem. Han var sin Bys rigeste og mest ansete Mand, men enhver vidste jo, at han var en Dagleiers Søn og Søren var hans Broder. Han tænkte aldrig paa at skyde Slægtskabet fra sig, men ønskede kun at hæve ham opad imod sig, naar kun han fandt ham i Besiddelse af den Udholdenhed og Kraft, som er Bærer af ethvert solidt Fremskridt.

Et Aarstid eller to var det som om disse Bestræbelser skulde lykkes. Søren var stræbsom, og fik han endog undertiden et Anfald af den gamle Vane til at slaa ud og rutte med Penge, faldt han dog altid snart tilbage i de roligere Folder.

Men Forholdet mellem ham og Fru Kjørbo blev stedse mere spændt. Denne Dame, der omgikkes de fineste

Folk, rødmede af Skam hver Gang noget mindede hende om dette „simple“ Svogerskab, og hvad hun ikke selv kunde føle blev hende indgivet af hendes Søster, Fru Ricke, der, som fattig Enke og ganske afhængig af sin Svoger, med skinsyg Misundelse vogtede paa enhver Medbeiler til hans Gunst.

Paa Kontorerne blev Principalens Broder altid behandlet høfligt. Ja, det yngre Personale fandt sig endog uden Knurren i det Overmod, hvormed han, som gammel Matros, havde for Vane at behandle yngre Mennesker, men paa Fru Kjørbos Gebet taalte man ham ikke.

Denne Tilsidesættelse krænkede ham og blev en medvirkende Aarsag til, at han oftere fik Anfald af sine ustadige Luner, og Tid efter anden begyndte endelig en og anden at indse, at Søren Kjørbo slet ikke var saa ædruelig, som han kunde være. Imidlertid sled Aarene sig hen, indtil der, fem Aar før den Tid, paa hvilken vor Fortælling tager sin Begyndelse, indtraf en Begivenhed, der sønderrev Baandet imellem Brødrene, gav Hans Kjørbos kvindelige Omgivelser Leilighed til at udøse deres Uvillie mod Broderen og lyse ham i Familieban, og kastede Søren Kjørbo i Armene paa sine kun halvt tæmmede Lidenskaber.

Foruden den lille Fanny, havde Hr. Kjørbo en tolv Aar ældre Søn, Frants, som den Gang var paa Faderens Kontor. En Dag indfandt sig her en Landmand fra Langø, som i Løbet af et Par Aar havde sendt Kjøbmanden alle sine Produkter og til Gjengjæld fra denne modtaget Byggematerialier til Ombygningen af sin Gaard; nu kom han for at faa deres Mellemværende opgjort.

Dette stemmede i alt Væsentligt med Kjøbmandens

Bøger, kun paastod Landmanden, at han for en Tid siden havde oversendt et hundrede Daler med Søren Kjørbo, som ikke fandtes afskrevne. Hele Kontorpersonalet blev adspurgt, men ingen vilde have modtaget de hundrede Daler. Forgjæves slog man op i alle mulige Bøger, og tilsidst var der ikke andet for, end at henvende sig til Søren selv. Tilfældet vilde, at denne i det samme indfandt sig for at faa sin Ordre angaaende en Ladning Byg, han skulde seile over til en af Smaaøerne; men da han blev adspurgt, paastod han med Bestemthed og uden at forandre en Mine, at han havde leveret Franks Pengene og at denne ydermere havde givet ham en Kvittering, som han — rigtignok ikke mere havde. — Alles Øine vendte sig nu mod den tilstedeværende Franks, men denne paastod ligesaa urokkeligt, at han havde ingen Penge modtaget af sin Farbroder uden ogsaa at afskrive dem, og bad, temmelig uforskammet, denne holde bedre Kontrol med sin omtaagede Hjærne. — Søren slog i Pulten og tog til at bande, som det var hans Maner, og Kontoret var en Tid Skuepladsen for en meget heftig Scene.

Hans Kjørbo stod raadvild mellem de Stridende. Hvem af dem skulde han tro? — De forfægtede begge deres Sag med lige stor Bestemthed, og hans Blik, som vandrede fra den ene til den anden, fandt ingen Støtte for en selvstændig Mening. — Sønnen, — hans eget Kjød og Blod, — kunde han ikke fordomme, og kun med inderlig Sorg heldede han til den Mening, at det var Broderen, der havde forødt de betroede Penge.

Tilsidst nødtes han dog til at stifte Skjæl mellem dem, og det blev Søren, der fik Skinnet imod sig, saalænge han ikke kunde fremlægge den Kvittering, hvorpaa han beraabte sig.

Denne sørgelige Strid skulde ikke blive uden varige Følger for den Kjørboske Familie. Søren vendte tilbage til sit Fartøi i et sandt Berserkerraseri og kastede Bygladningen, han allerede havde inde, op paa Slæbestedet, som om Sækkene havde været fyldte med Fjer, kastede los og lod Baaden staa til Søes, som om han for evig vilde vende Skuepladsen for den Tort, der var overgaaet ham Ryggen. Hvor han færdedes i de følgende fjorten Dage, vidste ingen, men efter denne Tids Forløb kom han tilbage med blodunderløbne Øine og et af Drik opsvulmet Ansigt.

Fra den Dag af tjente han kun Penge for at dæmpe det vilde Oprør i hans Indre. — Hjemmet syntes ham forhadt, og paa Værtshusene, hvor han var en stadig Gjæst, indlagde han sig snart et Navn som en voldsom Slagsbroder, hvis umedgjørlige Sind indviklede ham i utallige Stridigheder, hvoraf han, som vi have set, trods sin ualmindelige Styrke ingenlunde altid gik ud som Seirherre.

Men heller ikke Frants skulde den Seir, han tilsyneladende havde vundet, bringe nogen ublandet Glæde. De skaanselløse Angreb, Søren under hin Strid havde rettet mod sin Brodersøn, havde gjort Faderen opmærksom paa en Side i Sønnens Karakter, som han ikke ret kjendte, men ved at forske efter, opdagede han snart, at denne førte et, for sin Alder, temmelig vildt Liv og brugte flere Penge, end han med Rette burde.

En lønlig Frygt opstod i Faderens Bryst. Han havde haabet, i Frants at finde en Hjælp og Støtte, og nu saa han i ham kun en Gjenstand for en hemmelig Mistro. Af Frygt for, at disse uheldige Indtryk ikke mere skulde forsvinde om han daglig havde ham for Øie,

sendte han ham til England og fik ham anbragt i det ansete Firma Edison & Brown i Edingburgh, med hvem han stod i udstrakt Handelsforbindelse, og der befandt han sig endnu.

Smaasnakkende og bandende ravede Søren Kjorbo igjennem Strædet, der var opfaldt efter hans Broder. Nogle Smaaborn, som legede foran en Gadedør, flygtede skrigende ind i Huset, hvilket paa en eiendommelig Maade syntes at more den drukne; han slog nemlig over i Luntetrav og huiede, for yderligere at forøge deres Skræk. „Ja, skynd Jer og løb, I smaa Troldtøi! nu kommer den fulde Søren Kjorbo!“ raabte han og opslog en hæs skrattende Latter, der endog bragte Børnenes Moder, der just saa ud af Vinduet, til at gyse.

For Enden af Strædet kom han til Broen over Aaen, hvor den friske Brise, kommende lige fra Søen, slog ham imøde og syntes at forhøje hans Rus. — „Heisa, stop lidt! hun kuler nok op paa en frisk,“ mumlede han og greb fat i Rækværket for ikke at falde. „Bi de Vindt! — hal Skjøderne tot! ellers falde vi den Ønde kjølhale mig af paa 'en,“ brummede han og stavrede videre. Han var nu paa den aabne Vej og havde kun et lille Stykke tilbage til sit Hus. Men dette korte Stykke frembød mange Skjær, i Form af Stendynger og Veibukke, og skjøndt Søren nu, da han var indenfor sin Kones Synskreds, bestræbte sig for at beherske sin Rus, løb den korte Seilads dog ikke af uden gjentagne Havarier.

„Luftskipper! Sei! sei! op med Roret! der er Skær i Læ!“ brummede han og snublede over en Veibuk, der

ragede lidt frem foran Stendyngerne. „Gid ogsaa Fanden havde den Veimand! jeg skal slaa Hovedet ned i Maven paa ham, om han ikke tager sine Bukkeben til sig.“ —

„Nu Midten af Farvandet!“ — vedblev han og stavrede hen til Veisporet. „Er du søsyg, gamle Dreng? — kan Du ikke gaa ud ad en Planke? Jeg skulde dog mene, du havde ligget underdreiet for en Storm før idag? — Ret saa! — nu kun lystig! — fir i Skjoderne! nu gaar hun for de Vindt igjen!“

„Er Du gift? sagde Bent til Tom,
„Da de en Gang sammen paa et Værtshus kom,
„Jeg har været, men er ei længer,
„Men — —

„Naa, naa! glemmer I at holde Udkig? Hvad er det? Er det nu en af de forbandede Veibukke igjen.“ Sammenstødet var uundgaaeligt, og — bums! kæntrede han ned i Veigrøften. — — —

Men fra hvilket Syn vender man sig vel bort med større Afsky, end fra Synet af en ravende Drukkenboldt? Vi vide, at han er Familiefader. Vi vide, at en ængstelig, bedrøvet Hustru venter hans Hjemkomst, og vi tænke os hvilken Smerte, der maa gjennembæve hendes Sjæl ved at se den Ægtefælle, der skulde være hendes Tilflugt og Støtte, nedværdiget saa dybt, at man forgjæves hos ham vil søge Spor af den guddommelige Gnist, der berettiger Mandens Overlegenhed over Kvinden.

Søren Kjørbo var sunken meget dybt, og hans ulykkelige Hustru havde for længst opgivet ethvert Haab om, at han kunde reise sig igjen. Og dog var der endnu et, om end kun svagt Støttepunkt for et saadant Haab, og det var den endnu levende Skam, han følte for at komme sin Hustru for Øie i en saa sørgelig Tilstand. Han

ſkammede ſig og ſøgte at bekjæmpe ſin Rus, naar han nærmede ſig Hjemmet. Den tauſe, reſignerte Ro, hvormed hun modtog ham, ſyntes at falde tungere paa hans Sam=vittighed, end de haardeſte Bebreidelſer vilde have gjort. Lad ham derfor kun vende hjemad til Skræk og Advarſel for Naboerne, der iagttage ham fra deres Vinduer. Uſikker og vaklende ſe vi ham træde ind ad ſin Dør, men idet vi lader Tæppet falde for et Livsbillede, der er Menneſkeheden uværdigt, føle vi dog et ſvagt Haab om, at denne ſtærke, daadkraftige Natur endnu kan reddes for Samfundet. — — —

Fanny havde ſendt Bolden tilbage over Aaen og høſtede Drengenes Bifald for ſin Sikkerhed i at træffe. Ekkoet af deres Hurraraab kaſtedes netop tilbage fra Gavlen af det ſtore Kornmagaſin, da et helt Selſkab kom ind i Havens Baggrund gjennem en Laage.

Hovedperſonerne i den lille Gruppe vare to Damer i Matronealderen. Den ene, ſtatelig, fyldig og værdig i ſin Optræden, var Fru Kjorbo; den anden, mager, guſten, med et bitter=ſødt, trodſig=ydmygt Smil om Munden, var Fru Ricke. Denne Dame havde været Enke i mange Aar og havde været prisgivet Fattigdom og Nød, naar ikke hendes Svoger ikke alene havde underholdt hende, men endog ladet hendes Børn nyde den omhyggeligſte Opdragelſe.

Hr. Kjorbo gav med Glæde, uden at vende Skil=lingen i Haanden, og glemte, at man ſkyldte ham Tak igjen. Det gjorde ham derfor ondt, at det ikke ſtod i haus Magt at fremkalde et glad Smil paa ſin Sviger=

indes Ansigt. „Hendes Utilfredshed maa have en dybere Rod," tænkte han, „med Penge og Gaver kan man ikke fornoie hende." Men han var selv for god til at søge Roden i hendes hadske Sind. Fru Ricke hadede alle, der vare lykkeligere end hun, og fremfor alt hadede hun sin Søster dybt og inderligt, fordi hun indtog en Stilling i Verden. Var det ikke Fru Kjorbo først og Fru Kjorbo sidst? Hvad enten det gjaldt Julebasaren for de Fattige, eller en Damekomite i et andet veldædigt Diemed? Intet kunde sættes i Værk uden Fru Kjorbo! Men ingen tænkte paa Fru Ricke. En stor Gunst maatte hun falde det, at hun efter Behag kunde sjokke om i sin Søsters Kjolvand, naar en Gang Nysgjerrigheden fik Magt over den gjærende Misundelse, der fortærede enhver bedre Følelse og bemægtigede sig hele hendes Sjæl.

Disse Følelser maatte naturligvis trænges i Baggrunden, saalænge hun befandt sig i en saa afhængig Stilling. Men naar først hendes Borns Fremtid var sikkret, vilde hun med Glæde tilbringe Resten af sit Liv i Fattighuset, naar kun hendes Søster maatte gjøre hende Selskab.

De tre unge, der sluttede sig til dem, vare Fru Rickes Born. Cecilie var ældst og lignede Moderen i de skarpe Træk, ja endog i det bitter-søde Smil. Hendes Ansigt var ikke skjønt, og man antog derfor, at hun vilde blive gammel Jomfru. Men denne Tanke, saa naturlig for andre, behagede ikke hende selv og forbittrede hendes Sind, ligesom Misundelsen forbittrede Moderens. Emilies Udsigter vare lysere. Hendes Træk vare runde, hendes Næse stod dristig til Veirs og et spottende Smil, — der ikke klædte hende ilde, — spillede om hendes Mund. Hun var derfor anset for Familiens Skjønhed og var

bleven forkjælet af Moderen. — Ingen kunde, som hun, opdage enhver lille Forkerthed i den rige Onkels Hus og bag efter gjøre sig lystig over det paa en saa morsom Maade. — Moderen elskede hende derfor høiere, end sine andre Børn, som den, hvis Spotteyne gjød Balsam i hendes saarede Indre. — Hidtil havde det kun været Bagateller, hun kunde fremdrage, men bi kun! Tiden kunde føre andet med sig. —

Toget sluttedes af den unge, haabefulde Frits, Fru Rickes yngste Barn, hvis gode Hoved var den Klippe, hvorpaa hun byggede sit stolteste Fremtidshaab. Han var bestemt til at studere Jura paa Onklens Bekostning og havde allerede anlagt Næseklemmer, men gik forøvrigt endnu i Latinskolen. —

„Hurra!“ raabte Drengene, og Fanny, der var rigtig i sit Es, slog Haaret tilbage og hoppede omkring paa Dæmningen.

„Min Gud! hvad betyder dette?“ udbrød Fru Kjørbo studsende. „Milie“ fniste og puffede sin runde Albu ind mellem „Cilies“ skarpe Ribben; denne tilføiede: „Jeg tror, ved Gud, Fanny fraterniserer med Gadedrengene.“

„Det roser ikke den bedste Smag,“ lagde Fru Ricke til og smilede nok saa bitter-sødt.

„Fanny! Fanny!“ raabte Fru Kjørbo strængt. „Jeg skal rigtignok skjænde paa hende.“ Men Raabet maatte gjentages, for den lille Synderinde hørte det. — Omsider nærmede hun sig med en forvirret Mine, men efter Fru Rickes Mening altfor freidig, efter at have gjort noget upassende.

Fru Kjørbo var meget vred og udbrød i Bebreidelser, men Frits faldt hende i Talen med de Ord:

„Tante! Du maa give hende Tid til at forsvare sig.“ — Som den vordende Jurist kunde han ikke tillade, at nogen domtes uhørt.

„Frits! pas Dig selv!“ udbrød Fru Ricke opbragt. „Du saa da selv, at Fanny stod i Forbindelse med Gadedrengene, og en saadan Uorden bør straffes.“

„Hun kan da ikke forbyde dem at raabe.“

„Nei, men hun skal ikke give dem Anledning dertil.“

„Hvad taler for, at hun har gjort det? Aaen er jo imellem.“

„Hvad ved jeg, hvad et Barn, der gaar paa egen Haand, kan finde paa, — spørg hende selv.“

„Er det ikke netop det, jeg siger?“ udbrød Frits triumferende, „men det tilkommer Tante.“

„Hvad var det henne ved Aaen?“ spurgte Fru Kjørbo.

„Drengenes Bold fløi herover i Haven, og jeg sendte den tilbage, og derover bleve de saa glade,“ svarede Fanny, endnu lidt ængstelig.

„Var det det Hele?“

„Det var slet ikke andet.“

„Saa gaa op, det begynder at blive koldt.“

Fanny hoppede glad afsted. — Fru Ricke, der gjerne vilde have et stort Nummer ud af enhver Bagatel i sin Søsters Hus, tilkastede sin Søn et misfornøiet Sideblik — Milie puffede til Cilie og tilhviskede hende en ondskabsfuld Bemærkning. Begge saa efter deres livsglade lille Kousine, ærgerlige over, at der ikke var sket noget værre. — Kun Frits lapsede sig; han vilde gjerne staa paa en god Fod med sin lille Kousine og haabede, at hun paaskjønnede den Tjeneste, han havde gjort hende.

Solen havde taget Afsked med Drengene ude paa Engen og var dalet ned bag Træerne i Hr. Kjorbos Have. Den friske Brise fra Soen susede stærkere og kjølede de af Spillet ophedede Pander. Partiet var netop ude og man raadslog om, hvorvidt man skulde fortsætte, da Ole udbrød: „Jeg kan ikke blive længere, min Moder venter mig.“ — „Det gjør min Moder ogsaa,“ sagde Johannes, ham der styrede Spillet. „Jeg skal hjem og hjælpe hende og spise Rugbrød.“

Denne Hentydning bragte Aftensmaden i Erindring, og Interessen for Spillet var borte i et Nu.

Ole pilede afsted foran Kammeraterne og traadte stakaandet ind ad Døren til den lille Stue, hvor Moderen stod og strøg en stor Fin-Vadsk for Rektorens Frue.

Han aabnede allerede Munden for at undskylde sin lange Udeblivelse, men hun tysede paa ham ved at lægge Fingeren paa Læberne og se hen til Kammerdøren. Disse Tegn forstod Drengen saa godt, at de som stivnede det varme Blad, og da han nu tilmed lyttede med tilbageholdt Aandedræt, naaede en uregelmæssig Snosten, blandet med en afbrudt, halvdromt Ed hans Øre.

„Skal jeg saa gaa til Byen?“ spurgte han og trak Veiret dybt. — Moderen nikkede og tog stiltiende en Pakke fra Komoden, som hun rakte ham. — „Husker Du den Besked, jeg gav Dig for?“ spurgte hun hviskende.

Ole bejaede det, men idetsamme saa han Taarer i hendes Øine, og for han gik slyngede han Armen om hendes Hals og hviskede: „hvis Fader sover naar jeg kommer igjen, skal jeg læse for Dig om Tordenskjold, i den Bog Læreren har laant mig.“ — Moderen smilede gjennem Taarer. „Tak!“ hviskede hun. „Skynd Dig saa og kom tilbage.“

Atter gled Strygejernet raſtlos, med en knittrende Lyd hen over det blændende hvide Linned. Tunge Taarer fyldte uophørlig Moderens Øine, hvorofte hun end bort-torrede dem, for at de ikke ſkulde falde paa hendes Ar-beide, og medens Hænderne travlede, var Sjælen beſkjæf-tiget med vemodige Tanker. —

Det var et tungt Kors, der var lagt paa hendes Skuldre. I fem Aar havde hun maattet erhverve alt til Familiens Underhold og, ved at arbeide Nat og Dag, formaaede hun endda kun at holde Noden ude. Og dog var Arbeidet ikke det, der tyngede hende meſt. Skammen over den Dort, der var overgaaet dem og under hvis Følger de endnu dagligen led, martrede hende og tærede paa hendes Livskraft. Vel havde Søren hundrede Gange under tuſinde Eder forſikret, at han ikke havde beholdt de hundrede Daler, men hvem troede ham? — Ikke engang hun ſelv turde fæſte Lid til hans Forſikkring og i et hvert Tilfælde havde han Skinnet imod ſig.

Hendes eneſte Glæde var den lille Søn. Han voxede ſig ſtor, tegnede til at blive retſkaffen og brav og en Gang ſkulde han maaſke læge den Hjertevunde, hvoraf hun nu langſomt forblødte. — — —

Imedens galloppperede Ole til Byen. Forſt ved Broen ſtandſede han lidt i Farten og begyndte at tænke over, hvorledes han bedſt ſkulde udrette ſit Ærinde. — Pakken, han bar, indeholdt Toi, ſom Hans Kjørbos Stue-pige havde ſendt hans Moder for at faa det vadſket. — Hendes Ry for Properhed og Akkuratesſe var meget ud-bredt, men det var forſte Gang, nogen i det ſtore Kjøb-mandshus beærede hende med ſin Tillid.

Søren Kjørbos Huſtru havde fældet en ſtille Yd-mygelſens Taare ved at vadſke for ſin Svogers Tjeneſte-

pige. En Taare af det Slags, der blive til Perler i Guds Rige, thi hun havde udført dette Arbeide uden Bitterhed, med samme Omhu som ethvert andet. — Vel boiede hun sit Hoved under Ydmygelsernes Tryk, men for ethvert nyt Naalestik var det, som om hendes Aand hævede sig høiere opad mod hans Throne, der har sagt: „Kommer til mig, I som arbeide og ere besværede!“ — Hun vilde have vadsket for Hans Kjørbos Regter, om det var blevet forlangt af hende, og haabet, at jo større Ydmygelsen var, desto større vilde Velsignelsens Lon en Gang blive.

Slige ophøiede Karakterer træffer man ikke paa Samfundets Solside; som Violerne skjule de sig blandt Græs og Ukrudt, thi det er Modgangens Skole, der modner dem til deres fulde Skjønhed.

Hun havde paalagt Ole at opsøge Kjøkkenet, og den flinke lille Dreng havde ment, at til dette Departement kom han lettest gjennem Gaarden. Men en Arbeidsmand, han mødte paa Gaden, sagde ham, at han ogsaa kunde komme til Kjøkkentrappen gjennem den store Gadedør, hvorfor han trøstig styrede denne Vei.

Han havde endnu aldrig betraadt sin rige Onkels Hus og havde kun en uklar, i sin egen Fantasi dannet Forestilling om dets Indretning. Han gik derfor uden Tøven op ad den brede Trappe lige for Indgangen, efter omhyggelig at have aftørret sine Sko, men undgik forsigtig at træde paa Basttæppet, der laa opad Midten af Trappens Trin.

Det var lige i Skumringen, og ovenfor, i den smukt dekorerede Trappegang, herskede et dæmpet Tusmørke, men Ole saa dog snart, at han var paa Vildspor. Ingen af de høie, blanke Fløidøre kunde føre til Kjøkkenet. Dog

dvælede han lidt og saa i stum Forundring op og ned ad de tavlede Vægge, der saa ud, som vare de opførte af det hvide Marmor, isprængt med rødt. Et stille Suk sneg sig frem fra hans Bryst, og han vilde just trække sig tilbage, da den ene Dør blev aabnet, og den lille Pige fra Haven traadte ud.

Det forekom ham, som om Blodet, der foer ham til Hovedet, var hedt som Ild, og om han pludselig havde set sig ligeoverfor en Guddom, kunde han ikke have følt sig mere forvirret.

Hun var iført en hvid Kjole med blaat Skjærf og lignede i Oles Øine mere en Engel, end noget af de menneskelige Væsner, han hidtil havde set.

Men uden at ane det Indtryk, hun gjorde paa den fattige Dreng, traadte hun hen til ham og spurgte saa naturlig og venlig hvad han vilde, at hans Forlegenhed øieblikkelig forsvandt.

„Jeg har Tøi i denne Pakke til Stuepigen, som min Moder har vadsket for hende," sagde han, „men jeg kan ikke finde hende."

„Er Din Moder da Vadskerkone?" spurgte hun videre.

Ole stirrede overrasket paa hende og blev hende Svaret skyldig. Da han taug, lod Fanny Spørgsmaalet fare og vedblev: „Stuepigen er i Kjøkkenet, Du skal op ad den anden Trappe, — men," lagde hun til efter en kort Betænkning, „Du kan ogsaa gaa igjennem Stuerne, naar jeg viser Dig Vei, — ere Dine Sko rene?"

Hun havde sat sig paa Hug og undersøgte Saalerne paa de Sko, Ole holdt i Veiret. „Det er rent paa Veien," sagde han, „og jeg tørrede dem af paa Maatten nedenfor, jeg tror ikke, de ere snavsede."

„Moder er ogsaa meget nøie med sine Gulve," yttrede Fanny betænkelig, „men jeg tror ikke, de kan tilsmudse dem, — kom Du kun."

Hun havde grebet hans Haand og aabnede Døren ind til en klart oplyst Spisestue. Efter de første Skridt studsede Drengen og gyste næsten tilbage. Han befandt sig ligeoverfor et langt, langt Bord. Paa den skinnende hvide Dug, der paa begge Sider naaede næsten til Jorden, stod flerarmede Solvstager med Stearinlys, der udsendte et sandt Lyshav. De blændende klare Lysbolger kastedes tilbage fra de hoie Speile og legede, ligesom Smaabolgerne paa Stranden i Solskin, henover de blanke Krystal- og Solvgjenstande, hvormed Bordet var dækket.

Det rigt dækkede Bord i den smagfuldt og kostbart udstyrede Spisesal, — de morke, folderige Gardiner, Væggenes, i en velgjørende, lovgron Tone holdt·Oliefarve, den kolossale Bufet og de elegante, men stive og hoiryggede Stole udgjorde tilsammen et Hele, der øvede en tung, næsten tilintetgjørende Indflydelse paa den fattige Dreng, hvis Nærværelse i disse Omgivelser forekom ham selv som en grændselos Formastelighed.

Men ret som om Fanny gjættede hans Folelser, holdt hun fastere i hans Haand og sagde med sin milde, velgjørende Englestemme: „Det er Moders Fodselsdag, derfor er her saa oplyst, men de Fremmede ere endnu ikke komne, kun Tante Ricke, Fætter Fikke, Cilie og Milie, som ere inde i Stuen hos Moder. — Imorgen skal jeg have Selskab, saa er det min Fodselsdag."

Hendes venlige Sladren lod for Ole som et halvt uforstaaeligt Sprog, saa dybt et Indblik i sin Kousines

Liv havde han endnu forhen aldrig erholdt, og hvad han saa og hørte voldte ham en ufattelig Overraskelse.

De kom nu til et folderigt Forhæng, der for vor lille Ven saa ud som vævet af Guld og Silke, med lange Fryndser og en Guldkvast i Midten. Fanny slog det til Side og drog ham med ind i den anden Stue, Ole fulgte hende som i en Drøm. Men havde han været en til Jorden nylig ankommen Maanebeboer, havde hans Forlegenhed og Overraskelse næppe været større ved pludselig at befinde sig overfor et Selskab, bestaaende af de af Fanny nævnte Personer, der uden Skaansel slugte den fattige lille Dreng med Øinene og gjorde deres Bemærkninger over ham.

„Hvad skal den Dreng?“ spurgte Fru Kjørbo i en Tone, der hurtig bragte Fanny til at angre sin Rolle som Veiviserinde.

„Hans Moder er Vadskerkone,“ stammede hun, dygtig rød i Hovedet. „Han bringer noget Tøi til Stuepigen.“

Fru Rickes spidse Mundvige trak sig nedad, som om de vilde mødes under den smalle Hage, og med sit aller bitter-sødeste Smil bemærkede hun: „Det er formodentlig et af dine Bekjendtskaber nede fra Aaen, men betænker Du Dig ikke paa, at bringe Drenge fra Gaden ind i din Moders Stue?“

Denne Hentydning til, at Fanny ikke blev tilstrækkelig bevogtet, saarede Fru Kjørbo. Hun reiste sig allerede i sin Værdighed for at jage det lille Bud ud og lade ham søge op ad Kjøkkentrappen.

Ole var ganske bleg af Angst, hans Knæ skjælvede og han ønskede kun, at Fanny havde ladet ham gaa den rigtige Vei, om den saa var en Mil borte. Det angst-

fulde, forvirrede Udtryk, hvormed han saa hen til Fru Kjorbo, som forekom ham at være den, der havde den afgjorende Myndighed, gav ham et enfoldigt Udseende, der bragte Frits til at betragte ham noiere gjennem sine Næseklemmer og udbryde i den overlegne Bemærkning: „Hvor saadanne Gadedrenge dog se dyrisk dumme ud.“

„Det er jo ham! — det er jo hendes Fætter!“ fniste Emilie henne i Sofaen og hamrede med sin Albu løs paa Cecilies Ribben, til denne fik sin Lorgnet anbragt paa sin spidse Næse og bekræftende udbrød: „Ved Gud! de ligner virkelig ogsaa hinanden!“

Disse Yttringer vare fremsatte høit nok til, at alle kunde høre dem. Fru Ricke kastede sig tilbage paa Stolen med slet dulgt Skadefryd, medens hendes Søster, der var naaet midt paa Gulvet, raadvild standsede, uvis om hun skulde kaste sin Mands Brodersøn paa Døren, eller om hun skulde noies med, bag efter at revse Fanny alvorligt for hendes taktløse Opførsel. Men Ole, der saa det fra alle Kanter truende Uveir, tog pludselig det Parti, at forsvinde ad den samme Vei, han var kommen. Rask trak han sin Haand ud af Fannys, vendte om og slog Portieren tilside, men idet han boiede Hovedet for at smutte ud, løb han det lige mod den trivelige Mave paa en mild og venlig Herre i Selskabsdragt, som i det samme traadte ind.

„Ei, ei! min Ven!“ raabte han og greb fat i Drengen, der ved Sammenstødet nær havde tabt Balansen, „det forekommer mig, Du har saa travlt?“

Ved denne nye Overraskelse tabte Ole den sidste Rest af Fatning, og Taarerne trillede ham ned ad Kinderne.

„Hvad betyder dette?“ udbrød Hr. Kjørbo, — Herren var selvfølgelig ingen anden. „Har nogen gjort dig Fortræd?“

Hans Blik vandrede spørgende fra den ene til den anden, men ingen svarede. Cilie og Milie dukkede ned bag deres Lommetørklæder, hvor sidstnævnte lod en undertrykt Fnisen høre. Fru Ricke vendte Hovedet bort for at skjule hvorledes hun gottede sig, og kun Fru Kjørbo, der meget rød og ophidset stod paa samme Sted, udbrød: „Den dumme Dreng! han bringer Vadsketøi til Pigerne. Hvad vil han her i mine Stuer?“

Hr. Kjørbo, der havde betragtet Ole lidt nøiere, vendte sig til sin Hustru med et talende, mildt bebreidende Blik, men hun kneiste stolt, gjorde omkring og vendte med hastige Skridt tilbage til sin Plads, som vilde hun frabede sig ethvert Krav paa Sympathi for sin Mands „simple“ Slægtninge. — Hr. Kjørbo stod endnu med sin Haand om Oles Arm, nu klappede han ham paa Kinden med den anden. „Du skulde jo ud i Kjøkkenet, min lille Ven,“ sagde han med den ham egne Godmodighed. „Det er op ad den anden Trappe, nu kan Fanny følge Dig herigjennem denne Gang, saa bliver Du nok bedre underrettet til Du kommer igjen!“

Hverken Ole eller Fanny lod sig dette sige to Gange, men greb ivrige hinanden i Haanden, og i næste Øieblik lukkede Døren sig efter dem. — — —

Næste Morgen, da Solen hævede sig op bag Pynten, der skyder sig ud i Havet, og farvede de lette Skyer med sit kostelige Purpur, var Ole allerede ved

Kilden oppe under Bakken for at hente Vand til Moderens Vadsk. Han havde fyldt Spandene og nod et Øjeblik den henrivende Udsigt. Det var en kjølig Morgenstund. En frisk Østenvind væltede lange, rullende Bølger ind mod Land. Han kunde tydelig høre deres dumpe Brusen paa Stranden.

Langt ude gled en prægtig Seiler forbi. Den syntes at have Hastværk og at ville benytte den friske Vind og havde sat til alt, hvad der kunde trække.

Ole kunde se, hvorledes de slanke Master zirlig boiede sig for Vinden og hvorledes Skroget neiede, hvergang en Sø slog mod dets Boug og det hvide Skum sprøitede høit op over Rælingen. En mægtig Længsel fyldte hans Bryst med en sød Gysen. „Jeg vil være Sømand!“ raabte han, som for at give sit Hjerte Luft, greb Spandene og travede hjemad med en lystig Sang.

Inde i det lille Vadskerhus stod Moderen ved Vadskeballien. Hun var endnu ung. Ansigtets Træk havde været smukke, men Sorg og Kummer havde paatrykt dem deres Stempel, og dog var hun endnu en tækkelig Kvinde. Hverken Arbeidet eller den simple Dragt kunde skjule for den opmærksomme Jagttager den ædle Sjæl, der boede bag disse sagtmodige, kloge Øine, men lige saa let saa man, at hun ikke var lykkelig.

Vi, der have havt Leilighed til at kaste et flygtigt Blik ind i hendes huslige Liv, ville des lettere forstaa det tungsindige Vemod, der syntes at gribe hende, da den første lille Solstraale titted ind til hende gjennem Vinduet;- det var en Morgenhilsen fra hendes trofaste, aldrig svigtende Ven i det Høie. Uvilkaarlig sank de flittige Hænder ned, medens hun tankefuld stirrede gjennem Sæbedampen ud i den klare Luft. Gud havde paalagt

hende haarde Prøvelser, men han havde ogsaa givet hende Kraft til at bære dem. Ikke saameget legemligt, thi hun maatte tage sparsommeligt til Kræfterne i den Forstand, men aandeligt besad hun en uovervindelig Styrke i sin Tillid til, at Herren alene vilde hendes Vel. Gud vilde opdrage hende for Livet, eller maaske for Evigheden straffe hende for sine Synder, lære hende at erkjende og angre dem og, — det var hendes Haab — lønne hende med sin Naade. Og hun havde engang syndet! — Hun havde elsket sin første Mand, — han var sagtmodig, god og retskaffen. Alt, hvad han tjente bragte han hjem til hende, de havde et rigeligt Udkomme, og dog var hun ikke tilfreds! Hendes Mand var kun Baadeskipper! og hun havde Veninder hvis Mænd førte store Seilere. Forsængelighedens Orme gnavede hende, gjærrig sparede hun enhver Skilling sammen for at de kunde faa et større Fartøi, og ikke sjælden bedrøvede hun sin eiegode Mand med sin Utaalmodighed, fordi han ikke tjente nok.

Det var hendes store Forsyndelse, — derfor tog Vor-Herre ham fra hende.

Nu led hun Straffen derfor! Hendes anden Mand forødte alt hvad han tjente, bragte Skam over hende, saaat hun aldrig var glad og havde ved sit ryggesløse Liv tilfulde lært hende, hvor syndig hendes Utilfredshed den Gang havde været.

Men Velsignelsens Lon dæmrede allerede i Horisonten. Et vemodigt Smil gled over hendes Læber, da hun hørte sin lille Sons muntre Sang. Paa ham byggede hun sit Haab om Oprejsning for hvad hun nu led.

Dog heller ikke denne Moderglæde var ublandet. Dagligen havde hun Beviser paa, at Ole havde udmærkede

Evner. Hvad der blev ham paalagt fra Friskolen, lærte han som en Leg, og han kunde have lært meget, meget mere. Men Tiden gik hen, fordi hun ikke havde Raad til at skaffe ham en anden Undervisning, end hvad der var frit. Og dog drømte hun om, at han skulde bringe det til noget stort. Han skulde blive Kaptain og en Gang komme hjem fra fjerne Lande som Fører af sit eget Skib. En Dreng, der var flittig og trofast som Ole, maatte kunne komme frem.

Men ved Drømmen var et Blylod, der altid drog den fra sin høie Flugt ned til Jorden igjen, hvor den sædvanlig endte i et resigneret Suk. Hvis nu Ole gik ud af Skolen med maadelige Kundskaber og aldrig bragte det til andet, end Matros ligesom Faderen, maatte hun da ikke prise sig lykkelig alligevel, naar kun han blev et ordentligt Menneske, der rolig og stødt, ligesom hendes første Mand, vilde gaa sin Vei gjennem Livet og aldrig tænke paa at gjøre andet, end hvad der var godt? Havde hun for hin Utilfredsheds Skyld fortjent mere? Tanken fyldte hendes Øine med Taarer, men nu kom Ole, sorgløs og livsglad, med Spandene. Rask tørrede hun Taarerne bort og tog fat paa Arbeidet, for at svare med et Smil paa, hvad han havde at fortælle, hver Gang han havde været oppe ved Kilden. — —

Friskolens Elever vare nogle ægte Drivere og tænkte ikke paa andet, end at spille Langbold saalænge Ferien varede. Derfor samledes de ogsaa den Dag tidlig paa Eftermiddagen nede paa Engen, længe før Ole var færdig med at hjælpe sin Moder.

Men nu var Badsken til Side! Ole havde trukket Snore, og nu hængte det fine Linned, Side om Side, Stykke ved Stykke, forsvarligt besat med Klemmer, at den, endnu stedse noget friske Østenvind ikke skulde kaste det ned, og nu gav Moderen ham Frihed til at lobe ud og lege.

Ole var en god Dreng, men han var kun elleve Aar, og ligesom hans Legeme villig boiede sig ind under Arbeidet, ligesaa glad higede han til Legen, naar Arbeidet var endt. Lystig gik det derfor afsted ned til Engen — ✒ —

Dernede havde Scenen fra igaar forandret sig. Boldspillet hvilede, og Drengene stode idag som Tilskuere ved det Skuespil, Fanny opførte for dem ovre i Haven. Det var jo hendes Fødselsdag, og hun havde Børneselskab. Derovre tumlede sig, i den mest ubundne Frihed, tyve smaa, jævnaldrende Pigeborn, allesammen tilhorende Byens Noblesse og alle lige nydeligt paaklædte. Et saadant Syn fik de fattige „Grønlandsdrenge“ ikke at se hver Dag.

Det gik lystigt afsted, over Plainer og Blomstergrupper. Man legede Fangeleg, og enhver havde den bedste Leilighed til at udvikle al sin Behændighed og Snille, og jævnlig aflagdes der forbausende Prover i denne Henseende, som Drengene aldrig undlod at skjænke høirøstet Bifald. Fanny var dog aabenbart den, der interesserede dem mest. Ikke alene var hun, ved sin Optræden den foregaaende Dag, bleven deres erklærede Yndling, men i og for sig var den gratieuse Smidighed, hun udviklede, vel skikket til at henrive Andere af utvungne Bevægelser, og i denne Henseende vare Drengene jo vistnok Dommere med en usordærvet Smag.

Ingen forstod, saaledes som hun, at trætte og anstrænge Forfolgerne, der med hinanden i Haanden forgjæves udspændte deres Net for hende paa alle Kanter, let som en Fugl vidste hun dog at undgaa dem.

Foruden hende, var endnu kun Grosserérens Emma tilbage, men denne var ligesaa tung og klodset, som Fanny var let, og kunde kun takke sin Styrke for, at hun ikke forlængst var indlemmet i Kjæden.

Disse to syntes at have sammensvoret sig om, at gjøre Fangeleg til et surt Arbeide for deres Veninder. Hidtil havde ingen Voxne været tilstede, og i Kampens Hede havde man glemt alt, og den vilde Jagt var gaaet ud over Foraarets Bebudere i en betænkelig Grad. Mange Hyacinther og Tulipaner vare knækkede, ikke at tale om, at et Bed med Crocus vare jævnede fuldstændig med Jorden. Men nu gik Havelaagen op, og det Rickeske Regiment rykkede frem til Uskyldighedens Beskyttelse.

Fru Ricke var bleven hos sin Søster for at hjælpe hende med Anretningen til deres mange smaa Gjæster, men det var ogsaa fuldkommen tilfredsstillende, at hun sendte sit Afkom. Hr. Kjerbo havde fornylig oprettet et Institut for sine Niecer, ved hvilket Cecilie var Bestyrerinde og Emilie Hjælpelærerinde, i hvilke nye Stillinger de følte sig overmaade vigtige. Fanny og en Del af hendes Veninder taltes allerede mellem deres Elever, og forstnævntes strenge Mine, da den overdøvende Støi, der herskede i Haven, naaede hendes Trommehinder, var derfor fuldkommen berettiget. Med det Udraab: „Nu har jeg, ved Gud, aldrig hørt Pigeborn støie saa forfærdeligt!“ greb hun Lorgnetten, — hvilket Re-

kvi sit hun i den sidste Tid slet ikke mere kunde undvære, — og trykkede den mod Øjnene.

„Hvad er det, der staar derovre?“ spurgte hun og pegede med den venstre Haand, „er det nu ikke igjen en hel Skare Gadedrenge, der skrige Hurra?“

„Vist er det, Du kan da nok se saa smaa Gjenstande.“ svarede Emilie drillende. „Men det lader ellers til, at de og Fanny ere uadskillelige.“

„Jeg kommer til at gjøre Onkel opmærksom paa dette Uvæsen,“ vedblev Cecilie i en meget streng Tone. „Na Frits, gaa Du hen og jag Drengene bort, jeg vil kalde paa Pigebornene og paalægge dem at lege en mindre vild Leg.“

Hun tog allerede op i sin lange Kjole for at iværksætte sin Trudsel, da Frits, som med udelt Opmærksomhed havde fulgt Fangelegens Gang gjennem sine Næseklemmer, standsede hende med de Ord: „Nei, lad nu være et Øieblik, Legen er jo strax ude. Jeg gad dog nok set, hvorlænge Fanny endnu kan undgaa sine Forfølgere.“

„Det var mildest talt en kurios Fornøielse, at se sin Kousine som den vildeste blandt en Flok skrigende og støiende Børn,“ yttrede Cecilie fortrydelig, men opgav dog sit Forehavende. „Saa jag da i det mindste Drengene bort.“

„Forhold Dig nu rolig medens du tæller til hundrede,“ sagde Frits undvigende. „Ser Du ikke, at det strax maa komme til en Afgjørelse? Baade Fanny og Emma ere i Knibe henne ved Aaen, pas nu paa!“ I sin Iver gik han længere frem paa Plainen for bedre at kunne se. Cicilie trak sig tilbage i sin Værdighed og

tog Plads paa en Bænk, hvor Emilie, der havde reddet et Par af de brækkede Hyacinther, gjorde hende Selskab.

Henne ved Aaen herskede i dette Øieblik en spændende Taushed. Fanny og Emma løb, som det syntes, raadvilde frem og tilbage paa den lille frie Plads. Kjæden, hvis Anstrængelser de saalænge havde trodset, indesluttede dem, Armene vare strakte saa langt som muligt, og paa begge Floiene var man opmærksom til det yderste. Nu løb de hver til sin Side, som for at prøve paa at slippe ud, men pludselig, som dragne af en usynlig Magt, gjorde de paa engang omkring og løb med fuld Fart imod hinanden. Emma blev, takket være sin ansеelige Vægt, staaende saa urokket som et Kirketaarn, men Fanny var borte!

Maalløse stirrede alle paa hinanden, indtil i samme Nu et Pladsk og et høit Skrig underrettede dem om, at hun var falden i Vandet.

Hvo skildrer den Forvirring, som opstaar i et saadant Øieblik? Alle Smaapigerne hvinede som Besatte, og Frits, som i nogen Afstand var Vidne til denne Scene, begreb først hvad der var skет, da han saa dem løbe sammen i en Klynge, som en Flok Duer, blandt hvilke Høgen er slaaet ned.

Bleg af Angst styrtede han i lange Spring hen til Aaen.

Fannys Liv besad for ham et vist Værd. Trods sine Søstres Modsigelse saa han i hende en vordende Skjønhed, — og om ti Aar! — Hvem har ikke forsængelige Drømme i sit syttende Aar? — Om ti Aar var han maaske, paa Grund af sine udmærkede Examiner og sin ualmindelige juridiske Dygtighed, forfremmet til et lille Embede, og Fanny var da et rigt Parti. I sin

Glæde skulde Onkel Kjorbo, naar han horte, at han havde faaet Embedet, falde dem hen til sig og lægge deres Hænder i hinanden, — det var derfor absolut nodvendigt, at han hindrede Fanny i at drukne.

Vand var ikke Frits Rickes Element, og Svømning kjendte han kun af Omtale; han kunde derfor ikke gaa den direkte Vei til sin lille Kousines Frelse, men Betingelserne for, at han paa en billig Maade kunde optræde som hendes Redningsmand, manglede heller ikke. Fanny var efter en temmelig forsvarlig Dukkert atter kommen op paa Overfladen, og trods den rivende Strom i Aaen, var det lykkedes hende, med Fingerspidserne paa den ene Haand at gribe fat i en Revne mellem Stenene. I denne Stilling kunde hun holde sig et Par Minutter, — det var det, Frits maatte fore sig til Nytte. Henne ved Pakhuset laa fortoiet en Jagt, hvis Besætning rigtignok var fraværende, men hvis lille Pram agter var fastgjort med saa lang en Line, at han kunde springe ned i den fra Haven; dette gjorde han.

Uden Betænkning skred han til Værket. Kastede los med en Raskhed, der ikke robede, at han aldrig forhen havde været til Soes paa egen Haand, og greb den lille Aare, der var bestemt til at vrikke Prammen fremad med. Til dette Øjeblik havde hans Manovrer været prægede af en vis Sikkerhed, og Fanny kunde med Grund glæde sig til, om faa Sekunder at befinde sig frelst i Prammen hos sin Fætter. Men nu kom Strømmen til som en Faktor, der vilde tages med i Beregningen. Rask, altfor rask, — længe før Frits, hvis eneste Kjendskab til at vrikke med en Aare bestod i, at han mangfoldige Gange havde set Kokkedrengene paa de smaa Jagter udføre denne Kunst, var kommen paa det

Rene med, hvorledes han skulde bære sig ad, var Prammen reven bort og dansede nok saa lystig ned ad Aaen, uden at ændse hans Bestræbelser for at bringe den hen i Nærheden af sin Kousine. — Forgjæves udstrakte Fanny Haanden, forgjæves gjorde Frits ligesaa, — Afstanden var for stor! —

Deres Fingerspidser berørte næsten hinanden i Forbifarten, men kun til liden Nytte vare alle hans Anstrængelser for at komme hende nærmere. Han havde stemmet Knæerne mod Rælingen og holdt sig kun fast med den ene Haand, men i det han saaledes med hele sin Vægt svævede udenfor det lille Fartøis Tyngdepunkt, slog det pludselig om og vendte sin flade Bund lige op imod Himlen.

En lammende Rædsel greb alle Tilstedeværende og syntes for et Øieblik at berøve dem Evnen til at skrige, med Undtagelse af begge Frits' Søstre, hvis Angst nu først antog en bestemt Karakter og hvis Hvinen fremkaldte et meget uharmonisk Ekko mellem Pakhusene og de høie Brædderstabler. —

Frits syntes at være gaaet lige lukt til Bunds, og den Masse af Luftblærer, han sendte til Veirs, forekom Tilskuerne som hans Afskedshilsen til Tilværelsen, men for nogen anede det, foer han i Veiret som en Prop og greb med Dødsangstens Raseri fat i Prammen, der nok saa roligt laa og vuggede i Strømmen lige foran ham. Hans Stilling var endnu ingenlunde betryggende, og at han følte dens Ubehageligheder, derom vidnede den energiske Maade, hvorpaa han begyndte at skrige om Hjælp, — noget han siden vilde paastaa var for Fannys Skyld. —

Al denne Skrigen vakte omsider Opmærksomhed henne paa Tømmerpladsen og overdøvede den Larm,

Folkene gjorde med deres Brædder og Bjælker. Lobende efter Lyden, kom nu Pladsformanden og tre Arbeidsfolk tilsyne henne ved Slæbestederne, udrustede med Lægter og Baadshager. — Frits drev lige ned imod dem og blev uden Besvær halet op, men for Fannys Liv var Faren overhængende. —

For nogen kunde gjøre dem opmærksom paa, hvor hun befandt sig, gled hendes Fingre ud af den ikke meget dybe Revne i Stenmuren, og hun sank.

Drengene ovre paa Aabredden vare under alt dette løbne raadvilde og fortvivlede omkring. Flere af dem kunde jo nok svømme, men dels nærede de en uovervindelig Frygt for Strømmen i Aaen, dernæst var det tidlig Foraar og den første Gysen for at komme i Vandet var endnu ikke overvunden, og sluttelig tiltroede ingen af dem sig Færgighed nok til at redde en Druknende. — Endnu saa de en lille hvid Haand over Vandfladen, men den forsvandt mer og mer, og af den lille Fanny, de alle holdt saa meget af, vilde snart kun være et følesløst Lig tilbage, som det maaske endda kunde blive besværligt at fravriste det vaade Element.

Da lød paa en Gang et Pladsk næsten midt ude i Aaen, og svømmende som en Fisk, saa man Ole skyde tværs over Strømmen hen til sit lille Søskendebarn. Hans Kammerater fattede nyt Mod: „Ole! Ole! han er den rette Mand!“ raabte de glade i Munden paa hinanden.

Ole fortjente denne Tillid, for saa vidt som han var den mest uforfærdede Svømmer i alle Friskolens Klasser, men han havde endnu aldrig baaret en Byrde i Vandet og havde derfor kun et meget ringe Begreb om de dermed forbundne Vanskeligheder.

Nu var han ved Stedet, nu fattede han den lille Haand, der netop dukkede under, og halede saa ivrigt ind paa den, at han for et Øieblik selv forsvandt under Overfladen for i det næste at komme til Syne, holdende Fanny i sine Arme.

Drengene jublede glade, men for Ole var det, som om han kun havde sat sit Liv i Vove for at dø med sin lille Kousine. I Dødsangsten havde hun slynget Armene om hans Hals og krampagtig klynget sig ind til ham. „Slip! slip! — jeg kvæles," stønnede han, men hun forstod ham ikke og saa kun med Rædsel, at Anstrængelserne for at holde dem begge oppe oversteg hans Kræfter. — Disse ti rædselsfulde Sekunder indprentede sig uudsletteligt i Fannys Erindring og lod hende aldrig glemme, hvad hun skyldte den lille fattige Dreng; selv glemte hun næsten, at hun var i Nød, af Frygt for at han skulde sætte Livet til for hendes Skyld, og fastere og fastere klyngede hun sig om hans Hals.

Heldigvis førte Strømmen dem med sig ned mod Tømmerpladsen, hvor Formanden med sine Folk stod rede til at hjælpe.

Hvad Ole angaar, da havde han jo kun Benene til sin Raadighed, men disse brugte han alt hvad han kunde og holdt Veiret, naar Vandet slog sammen over hans Ansigt. Alligevel aftog hans Kræfter hurtigt, og da han befandt sig udfor Slæbestedet, hvor en Baadshage greb fat i Fannys Livstykke og hævede hende i Veiret, hørte han Formanden raabe: „Stik en Lægte under ham! — han synker!" I det samme brusede det for hans Øren som tunge Vingeslag, han mærkede at han sank, blidt baaren af Strømmen lige ned til Bunden. — Dødens Ro havde omklamret hans Sandser og hindrede ham i

at foretage nogetsomhelst til sin Redning. — „Jeg ser aldrig min Moder mer!“ hvisfede det i hans Indre, men Tanken voldte ham ingen Sorg, det var som om Livet hist oppe var afsluttet og han allerede kommen til Ro i Dodens tause Dale. — — —

Da stodte en af de Baadshager, der sogte efter ham paa Bunden, imod hans Bryst, hvor den indviklede sig i hans Klæder, og i næste Øieblik befandt han sig atter mellem de Levende paa Slæbestedet, hvor han bevidstlos laa mellem Arbeidsfolkene.

„Er han dod?“ spurgte Fanny, som man ikke kunde faa bort for hendes lille Redningsmand var frelst.

„Det haaber jeg ikke,“ lod Formandens Svar, „men vi komme maaske til at rulle ham lidt.“ Denne Operation blev udfort saa grundig, at Ole udstodte et Skrig. „Ei, ei!“ er der Liv er der ogsaa Haab,“ lo Formanden, „nu kan De være ganske rolig, lille Froken.“

„Saa, Frits! gaa Du nu med Fanny,“ hvisfede Cecilie sin Broder i Øret. — Efter de Rickeste Principper maatte han ikke glemme at prale med sine vaade Klæder. — „Onkel kommer snart, Du kan maaske mode ham i Haven, men tal ikke noget om Drengen her, — jeg skal se at faa ham bort.“

„Det er ham igjen!„ hvisfede Emilie, „blot ikke Onkel faar Godhed for ham.“

„Derfor maa han skaffes af Veien saasnart som mulig,“ vedblev Cecilie, „se, nu er han kommen til sig selv, — jeg vil give en af Folkene en Dusor for at bringe ham hjem, — tag Du Dig af Bornene.“

„Efter sin forstandige Sosters Raad, slog Frits Armene om sin lille Kousine og bar hende op. Som forudsagt, modte Hr. Kjorbo dem i Haven. — Forst blev han

selvfølgelig bange ved at se sin lille Yndling, bleg og forkommen efter det kolde Bad, hænge paa sin Fætters Arme, men hun smilede dog til ham, skjøndt noget mat, og Frits beroligede ham med, at Fanny befandt sig vel, kun havde de begge været ude at svømme.

Denne summariske Forklaring tilfredsstillede vel ikke Hr. Kjørbo, skjøndt den bibragte ham den Tro, at Frits for Fannys Skyld frivillig havde hentet sig den vaade Troie. Men Emilie og alle Smaapigerne stimlede nu til, talende i Munden paa hinanden, hvilket mindede ham om, at det var for at kalde dem tilbords, han var kommen herned, hvorfor hele Skaren fulgte med op, Cecilie sluttede sig senere til dem.

Saasnart Fanny var overgivet i sin Moders Varetægt, kastede Frits, efter først at have gjort sig tilstrækkelig bemærket, sin Overfrakke om sig og ilede hjem for at klæde sig om. — Fanny maatte i Seng og have Hyldethe. Fru Kjørbo paastod, trods hendes Bønner, at hun skulde blive der en Time, hvilket var haardt nok for det lille Fødselsdagsbarn, da hun der inde fra kunde høre sine mange Smaaveninder sladdre og le inde i Spisestuen, under lystig Klappren med Knive og Tallerkener.

Alligevel krøb hun lydig og taalmodig ned under Dynen, tænkende over, hvor lang en Time vel kunde være under saadanne Forhold. Ogsaa sin lille Redningsmand beskjæftigede hun sig med i Tankerne. Hun havde ikke hørt ham omtale med et Ord, siden han som død var trukket op af Vandet, derimod skjønnede hun nok, at Frits skulde have Æren af at have reddet hende. — Men hun kunde ikke lide Frits, trods han altid gjorde sig Umage for at vinde hendes Gunst. Hun holdt meget mere af den lille fattige Dreng. Og naar hun havde fundet sig

i, at man fortaug hans Daad, var det kun fordi hun havde været saa forkommen, nu følte hun den inderligste Lyst til at fortælle alt til sin Fader. — Netop som hun tænkte derpaa, kom nogen listende paa Taaspidserne; hun vendte Hovedet om og mødte et mildt og kjærligt Aasyn, der var bøiet over hende. — „Fader!“ hviskede hun, „jeg vil sige dig noget.“ — — —

Oles Moder stod ved sit Arbeide inde i den lille Stue og anede intet, da en Støi udenfor tildrog sig hendes Opmærksomhed. Ved at se ud, opdagede hun en Arbeidsmand, omringet af en hel Skare Drenge, bringe hendes Søn henimod Huset.

Et dødeligt Stik for hende gjennem Hjertet, en dræbende Angst for, at der var tilstødt Drengen en Ulykke eller at han havde gjort sig skyldig i noget, der gjorde ham uværdig til at være hendes Fremtidshaab.

Bleg og med skjælvende Knæ stod hun endnu paa samme Sted, da Døren blev stødt op, og Arbeidsmanden bragte Ole ind.

„Bliv kun ikke bange, Madam,“ sagde han med sin raa, men velmenende Stemme. „Fyren her trænger kun til at komme i Seng og faa noget varmt.“

„Hvad har han gjort?“ spurgte den bekymrede Moder med rystende Stemme.

„Han har gjort en god Gjerning, skjøndt den nær havde kostet ham Livet.“ vedblev Manden. „Han har reddet Principalens lille Datter fra at drukne.“

En Glædesrødme forjog Blegheden fra Madam Kjørbos Kinder. „Er det sandt? — er det sandt?“

raabte hun glad og trykkede Drengen i sine Arme. „Tak skal De have! — tak for 'Deres Uleilighed!"

„Ingen Aarsag! den er betalt," svarede Manden og gik. — — —

Udenfor stod Drengene endnu en rum Tid og drøftede Eftermiddagens Begivenheder, blandt hvilke især Oles Daad havde sat Sindene i en meget stærk Bevægelse. — „Se, saadan var det han tog hende," sagde den lange Johannes og greb en anden Dreng om Livet, „men det skulde være saa svært, at svomme paa Ryggen med En hvilende saaledes foran paa sit Bryst?"

„Det kan Du tro det er, især naar man vilde knuge sig saadan fast om din Hals," sagde den anden Dreng. „Min Fader siger, at naar man skal redde en fra at drukne, skal man tage dem bagfra, for de ved ikke hvad de gjør og kan drage den bedste Svommer ned med sig, ved at klynge sig til ham."

„Det var ogsaa derfor, Ole nær var gaaet neden om og hjem," yttrede en tredie Dreng, „men naar det bliver varmt, skal vi ordentlig ove os i at bære hinanden i Vandet, det kan tidt være til Gavn."

„Gid vi kunde begynde imorgen!" yttrede en af de ivrigste og tog Svommetagene.

Endnu en halv Time underholdt de sig med dette, for Drenge uudtømmelige Thema, da de paa en Gang tang og veg til Siden, idet en fornemt udseende Herre gik lige midt imellem dem og nærmede sig Søren Kjørbos Hus.

„Det er hendes Fader!" hvislede Drengene, men reve ærbødige og overraskede Huerne af, da han, venlig smilende, standsede for at tiltale dem. „Saa I paa, at Ole sprang ud efter Fanny?" spurgte han. „Ja, aa ja!"

raabte Drengene i Kor. „Men det kunde en af I andre vel have gjort ham efter?“ vedblev Herren. „Nei, aa nei!“ hed det denne Gang. „I mener altsaa det var godt gjort af ham?“ vedblev han forskende. „Ja, det er da vist! ingen anden Dreng i Byen kunde have gjort ham det efter.“

Herren nikkede, som om han nu var tilfreds, og gik smilende ind i Huset. Der var ingen i Stuen, men inde i Kamret kunde han høre Stemmer.

„Du kan tro, Moder, det var underligt at ligge nede paa Bunden af Aaen og tænke paa Dig.“ Hørte han Ole sige. „Jeg troede rigtignok ikke, jeg skulde have set Dig mer.“

„Jeg syntes Manden sagde, Du frelste Fanny,“ sagde Moderen, „hvorledes kunde Du det, naar Du selv var nær ved at drukne?“

„Jeg gjorde jo hvad jeg kunde, Moder,“ lod Drengens Svar, ligesom lidt skamfuld, „og bar hende ogsaa et Stykke, men saa kunde jeg ikke holde ud, for hun er virkelig tung maa Du tro, og hun holdt mig fast om Halsen, — saadan, — saa at jeg ikke kunde faa Luft.“

„Var Din Onkel dernede?“ vedblev Moderen at sporge.

„Nei,“ lod Svaret. „Kun disse her, Du ved, jeg talte om i Aftes, det er vist nogen slemme nogen, — men kan Du begribe, Moder, hvorfor hun med den spidse Næse gav Manden de to Mark for at følge mig hjem?“

„Det var naturligvis for at blive Dig kvit,“ yttrede Moderen harmfuldt. „Det fæle Kram er vel bange, der skal gaa noget fra dem, om Din Onkel fik at vide, hvad Du har gjort. — Men det er lige meget, jeg skal gaa op til Hans Kjorbo og selv fortælle ham det, om ingen

anden vil, for det er en Skam, at han odsler Alting paa dem, medens Du gaar her og ingenting lærer."

„Kan det ikke blive godt endnu?" lød i det samme en Stemme inde fra Stuen, der gjorde dem begge bange, skjondt den hverken lød haard eller truende. „Han lærer ingenting, synes jeg De siger?" vedblev Hans Kjørbo og traadte leende ind i Kamret, „dog har han da allerede lært at svømme, efter hvad der er bleven mig fortalt."

Baade Moder og Søn saa meget forlegne ud, men den rige Kjobmand talte saa venlig til dem, at de begge fattede Mod.

„Hvorledes har Du det, min Ven?" vedblev han og traadte hen til Sengen. „Fanny sender Dig sine varmeste Hilsener. Det er hende, der har fortalt mig om Dine Helte-bedrifter, og hun er en lille Fantast; Du kan glæde Dig ved at være kommen rigtig i hendes Kridthus. — Men hvad det var, jeg vilde sige, — Din Moder talte om, at Du ikke lærer noget, hvorledes kan det være?"

„Ak Gud, Hr. Kjorbo!" faldt Moderen ind, „han gaar jo kun i Frisskolen, og han har saadanne udmærkede Evner."

„Hvad vil han være?"

„Ak ja! han vil jo til Søes."

„Og skal være Kaptain, kan jeg tænke," tilsoiede Hr. Kjørbo med et Smil, der bragte Moderen til at rødme, fordi hun syntes han havde gjættet hendes hemmeligste Tanker. „Ja saa maa vi rigtignok have ham hoiere op," vedblev han. „Hvad mener De om at faa ham i Real-skolen? — Jeg vil betale hvad det koster."

„Jeg mener, at saa kan ingen af os takke Dem nok," udbrod Moderen glad. „Ak, Ole, saa blev det da en lykkelig Dag for os. — Det er Opfyldelsen af mit hoieste Ønske."

„Saa plei ham godt," sagde Kjøbmanden og klappede Ole paa Kinden, „at han snart kan komme over den Tur; i Dag har han nu vel bedst af Ro, derfor vil jeg komme herhen en anden Dag for at vi kan aftale det nærmere."

„Tak, Hr. Kjørbo!" udbrod Moderen, og neiede i sin Glæde for ham, som om han var en Konge. „Jeg indestaar Dem for, at Ole skal gjøre Deres Godhed Ære."

„Det tvivler jeg slet ikke om," svarede den rige Onkel og gik. — — —

Udenfor stod endnu Drengene, men de havde trukket sig tilbage til den anden Side af Veien i forventningsfuld Ærbødighed. Hans Kjørbo hilste atter venligt paa dem, da de paany toge Huen af for ham, og gik ind ad Byen til, svingende saa fornøiet med Stokken, som han maaske næppe havde gjort siden sit tyvende Aar. — Han havde vist en Følelse af, at det dog er ganske herligt at være rig. — — —

Saa oprandt der da en anden Tid for Moder og Søn derude i det lille „Grønlandshus". Hans Kjørbo tøvede ikke med at indfri sit Løfte, men gjorde strax alle Anstalter til, at Ole kunde begynde sin nye Skolegang. Og i mere end en Henseende fik den fattige Dreng at vide, hvad det er, at have en rig Velynder. Han behøvede ikke længere at gaa i lappede Klæder. Skræderen fik en ny Kunde i ham, og da han ikke maatte staa tilbage for sine Skolekammerater, der næsten alle tilhørte den velhavende Borgerstand, blev Tøiet ikke af det daarligste.

Men saa langtfra, at al denne Lykke gjorde den

brave Moder hovmodig, øvede hun tvertimod sin Sons Hjærte i Beskedenhed og bad ham fremfor alt ikke glemme sine fordums Kammerater. Hvo der med Interesse har fulgt vor lille Ven i det foregaaende, føler sig udentvivl fuldkommen beroliget i denne Henseende.

Blev end Alting i Familiens Forhold forøvrigt uforandret, var der dog nedsteget en fortrøstningsfuld Ro i det bekymrede Moderbryst. Nu turde hun drømme om Lykke og Fremgang for sin Søn i Fremtiden, nu var Maalet ikke for høit, den rige Hans Kjorbo havde antaget sig hans Sag, og den Sondring, der herskede mellem Familierne, angik ikke længere ham. Ole behovede kun at være flittig, og Banen laa afstukken foran ham. De Besværligheder, der optaarne sig for den fattiges Fod ved hvert Skridt fremad i Livet, var ikke længere til for ham. Hvad Under da, at Moderhjærtet hver Time paa Dagen hævede sig i Takkebøn til Skjæbnens Herre og anraabte ham om Løn og Velsignelse for den ædle Mand, der, trods Nag og Broderfeide, paa en saa smuk Maade lod Blodets Røst, da det gjaldt om at oprette noget af den Tilsidesættelse, det uskyldige Barn havde lidt for Faderens Skyld.

Hvad Søren Kjorbo angaar, da syntes han ikke at dele sine Nærmestes Glæde over den skete Forandring, men brummede noget om, „at Fanden skulde tage Velgjerninger af det storagtige Kram," og gav vel endog sin Uvillie mod Brodcren Luft i bittrere Ukvemsord. Men da han ikke hindrede Ole i at nyde godt af Fa'erbroderens Godgjørenhed, lod man ham som sædvanlig snakke, saameget mere som han med en vis Skyhed trak sig endnu mere tilbage fra Sonnen, som om dennes forandrede Livsretning trykkede ham selv endnu dybere

i sin egen Agtelse. Kun naar han i Fuldskab traf sammen med den nette, opvakte Dreng, yttrede han en vis raa Tilbøielighed til at stikle paa hans „Maskepi“ med sin kjedelige Faders Uvenner.

Værst var det dog for den Rickeske Familie, der havde gjort saamange Anstrængelser for at holde Ole borte fra sin Onkels Velgjørenhed, og Cecilie tilgav aldrig Fanny, at hun forgjæves havde anvendt to Mark i dette Øiemed.

Fru Ricke var saa angrebet deraf, at hun i hele fjorten Dage ikke lod sig se hos sin Søster, og selv efter dette Tidsrums Forløb havde hun ikke forglemt, at Frits var bleven skammelig forbigaaet, da han dog ogsaa havde sat sit Liv i Vove ved at tage ud i den lille skrøbelige Pram. Men da hun slog derpaa, lod Hans Kjørbo sig ikke utydelig forstaa med, at Frits ved nævnte Leilighed havde lagt en utilgivelig Ubehændighed for Dagen. I en Sostad maatte, efter hans Mening, ethvert ungt Menneske kunne manøvrere med en Aare. Enhver af Drengene paa den anden Side af Aaen vilde have gjort Frits til Skamme, naar kun en af dem tilfældigvis var kommen i Prammen.

Disse Ytringer, der meget lignede en Afvisning, gjorde den omme Moder end mere bitter i Sindet, men hun taug, naar undtages at hun temmelig spagfærdig mente, „at Frits var jo da ikke bestemt til at være Sømand.“

Fru Kjørbo selv lod sig ikke forlyde med noget. Af sin Mand, der paa det noieste havde udforsket Sammenhængen, erfarede hun, at Ole ubetinget havde gjort sig fortjent til en Belønning, kun mente hun maaske, at han i sin Godgjørenheds-Iver var gaaet temmelig vidt.

Men uantaſtet af Nag og Nid gik Ole ſin Vei gjennem Skolen. At følge ham, Skridt for Skridt, i de fire Aar, vilde føre os for vidt, kun ville vi tilføie, at hans Flid voxede i ſamme Forhold, ſom den lønnedes med Held. Fra Skolens nederſte Bænk naaede han omſider op til den overſte, hvor han ſad med Ære og udpegedes ſom et Monſter paa alle gode Egenſkaber.

Drengens Lyſt til Soen var endnu uſvækket, men Hans Kjorbo, der med udelt Intereſſe havde fulgt ſin Myndlings Fremſkridt, havde endnu ikke ladet ſig forlyde med, paa hvad Maade han vilde imødekomme denne Tilboielighed. Han havde ſelv Skibe paa Soen, og paa et af dem haabede Ole at faa Hyre, men i hvilken Egenſkab vilde jo bero paa Duklens Velvillie.

Til de øvrige Medlemmer af Familien der oppe i det ſtore Hus var Ole vedbleven at ſtaa paa den ſamme fremmede Fod, med Undtagelſe af Fanny. Denne lille godhjærtede Piges Venſkab for ham voxede Dag for Dag. Deres Skolevei faldt paa et lille Stykke af Gaden ſammen med hinanden, hvorfor de dagligen kom til følges ad. Snart bleve diſſe Smaamøder, der, ſaa kortvarige og flygtige de end vare, dog dannede Grundlaget for en livsvarig Sympathi, dem ſaa umndværlige, at de ventede paa hinanden, naar en af dem kom førſt, og bedrøvet gik videre, naar Ventetiden blev for lang.

Dette Barndomsvenſkab, der i Aarenes Løb udviklede ſig til en ſand og hjærtelig Forſtaaelſe, var bygget paa noget mere, end de Tilfældigheder, der fra førſt af havde ført dem ſammen.

Ole var ikke længere det enfoldige Fattigmandsbarn, ſom førſte Gang de mødtes. Den gode Skolegang, han nød, udvidede hans Syn paa Livet, og, hvad der iſær

knyttede dem fast sammen og gjorde Forholdet mellem dem naturligt, var, at han i Kundskaber var Fanny ubetinget overlegen. Ogsaa den lille Pige blev oplært med Omhu, men Lærdom var hende ikke, som for Ole, en Livssag. Naar hun med Interesse lærte en Ting, var det mere for at tilfredsstille en øieblikkelig Videbegjærlighed, end for at samle Visdomsskatte for Fremtiden. Derfor indpodedes hende ubevidst en Agtelse for Oles grundige Karakter, som aldrig svigtede hende og blev Bæreren af al den Tillid, det af Skjæbnen var bestemt, at hun skulde vise ham siden. — —

Omsider vare Skoleaarene henrundne. Afgangsexamenen skaffede Ole ny Laurbær, og Konfirmationsdagen stod for Døren.

Men netop i denne bevægede Tid kom den store Sorg. — Den Sorg, der som en Skillevæg afbrød hans Bane, der syntes at have ligget saa lige afstukket imod Maalet, og bragte ham ind paa Omveie, der kunde blevet Afveie, naar ikke Grundstofferne i ham havde været for ægte til at fordærves, selv under de vanskeligste Kaar. Dagen før sin Konfirmation fulgte han sin retskafne, godgjørende Onkel til Jorden! Han var gaaet bort pludselig, i sin kraftige Alder, netop som han var kommen fra sine Forretninger for at tilbringe nogle Timer i sin Families Skjød.

Ole sørgede dybt og inderligt, han formaaede jo næppe at udmaale Omfanget af det Tab, han havde lidt, og dog havde han kun Tanke for Fanny. Hvad maatte det stakkels Barn ikke lide ved Tabet af den dyrebare Fader? Han var den, der havde elsket hende høist i Verden, og hun havde hængt ved ham med den inderligste Hengivenhed.

Moderen havde altid foretrukket Sønnen, Smerten over at have levet adskilt fra ham i saa mange Aar var bleven et Martyrium i hendes Øine, saameget mer, som hun aldrig havde tvivlet om, at han den Gang var bleven behandlet med en uretfærdig Strænghed. Næppe var hendes Ord da ogsaa Magt, før Frants blev kaldet hjem for at tage Styrelsen af den udstrakte Forretning i sin Haand.

I Grønlandshuset oprandt da ogsaa Søndagen trist og stille. Konfirmanten iførte sig med tungt Hjerte sin smukke Dragt, den sidste Gave fra den Hedengangne. Moderen borttørrede i Stilhed sine Taarer og rakte ham Stykke for Stykke under dybe Sukke.

Selv Søren Kjærbo, der i Anledning af den vigtige Faderpligt, Dagen paalagde ham, var mere ædru og nøgtern end han havde været i mange Aar, var ganske tankefuld, som om Broderens uformodede Død havde rystet hans Indre. Han barberede og pyntede sig med en saa englelig Taalmodighed, at den stakkels Hustru var uforsigtig nok til, af denne, hos ham saa usædvanlige Stemning at udlede et Haab om varig Bedring i Fremtiden.

Men Stemninger af den Art formaaede ikke at trænge dybere til Bunds i Søren Kjærbos Sjæl. Kun paa Overfladen herskede et forbigaaende Vindstille i hans vilde Liv, for hvilket han snart vilde holde sig skadeslos, ved atter at lade Lasten med fornyede Kræfter indtage sin Plads i Høisædet.

Men for nogle Timer kunde han endnu optræde med sin husfaderlige Værdighed, og Familiens Gang til Kirken havde derfor et, til den høitidelige Handling afpasset Præg. Søren følte sig vel endogsaa smigret af

den Beundring, den smukke, velartede Søn var Gjenstand for. Men naar hans Bryst svulmede i tvetydig Stolthed, maatte han tilstaa for sig selv, at den ædleste og bedste Del af ham havde han ingen Andel i. Denne Bevisthed forbittrede hans Andagt under den alvorsfulde Handling og lod ham kun længes efter at døve de Rørelser, han fornam i sin Samvittigheds stimlede Gjæmmer, med Brændevinens dulmende Lægedom.

Handlingen i Kirken maatte han udholde, men at tilbringe hele Eftermiddagen hjemme, i husfaderlig Værdighed, og modtage Gratulationer af Kreti og Pleti, som jo dog vidste, at han havde været Ole en daarlig Fader, var ham utaaleligt. Paa Hjemveien opfandt han derfor et Paaskud til, at fjerne sig fra sine Ledsagere med Løfte om at følge strax efter. Hans Hustru, der anede Udfaldet, søgte at omstemme ham, men Værtshusene nede ved Havnen, med deres muntre Selskab, drog uimodstaaeligere end Hjemmet, med dets stille Glæder, og ingen Overtalelser hjalp.

Mismodige og forstemte gik da Moder og Søn deres Gang alene. I det tarvelige lille Hjem mødte dem et festligt Syn. En venlig Nabokone havde pyntet Stuen med Foraarsgrønt og Blomster, samt beredet et Maaltid, der kunde have tilfredsstillet større Fordringer.

Med vemodige Følelser toge de Plads ved Bordet, men end ikke den venligste Nøden kunde bringe dem til mer, end at smage paa de forskjellige Retter; deres Hjærter vare for fulde til, at Maaltidets Glæder kunde have nogen Tillokkelse for dem.

Senere kom der Gratulanter, Oles Lærere, Venner og Naboer. Alle havde de et venligt Ord og roste Drengens Flid og Retskaffenhed. Det kunde ikke være

andet, mente enhver, han maatte berede sin opofrende Moder megen Lykke og Velsignelse i Fremtiden. Moderen føiede sine Ønsker til deres, og det meste af Eftermiddagen randt hen i en glad, men endnu mere høitideStemning. Tilsidst blev Moder og Søn alene.

De sadde ved Vinduet. Enhver af dem var en Stund hensunken i det rige Stof af Tanker, Dagen havde affødt. Tanker, der dog bevægede sig om hinanden i en fælles Kreds.

Barndomstiden hørte jo nu til det Forbigangne; hvad Under da, at man helligede dette vigtige Afsnit et Tilbageblik, for at dvæle ved de mange kjære Minder, der frembød ligesaamange Hvilepunkter for de flagrende Tanker.

Et saadant Hvilepunkt laa paa denne Dag netop fire Aar tilbage i Tiden. Og, skjøndt hensunkne i Betragtninger, var det dog, som om de gjensidig følte, at deres Sjæle mødtes i en fælles Tanke. Thi pludselig lagde Ole sin Haand paa Moderen og spurgte:

„Hvad tænker Du paa, Moder?“

„Paa det samme som Du, formoder jeg,“ svarede hun smilende: „Husker Du, at det idag, netop ved denne Tid, er fire Aar siden de kom hjem med Dig, den Gang, Du havde været i Aaen?“

„Jeg har tænkt paa det hele Dagen,“ svarede Ole, „Du ved jo, Moder, at jeg vilde bringe Fanny en Gave til hendes Fødselsdag, men nu er jeg tvivlraadig. I Onkels Tid var det, som om jeg paa denne Dag havde større Ret, end ellers, til at nærme mig Fanny i Hjemmet og bringe hende en Foræring, der altid blev vel modtaget, selv om den var nok saa ringe. Men siden Onkels Død føler jeg, at Døren er lukket for mig.“

„Mon Du ikke tager feil, min Dreng?“ sagde Moderen noget tvivlende, „mon ikke de Efterlevende have lidt tilovers for dig?“

„Jo Fanny, — ingen anden!“ lød det bestemte Svar. „Jeg saa det igaar ved Begravelsen, da jeg tilsidesatte min Skyhed for at komme mellem dem og gik lige ind til Onkels Kiste for at se ham endnu en Gang. Fru Kjørbo lod som om hun ikke saa mig, hvorimod Rickes kneiste og skjævede til mig med skumle Blikke. — Jeg følte tydeligt, at for den Dag taalte man mig, men for Eftertiden var det forbi.“

„Men Fanny, min Dreng!“ udbrød Moderen forsonende, „hun er da vist sig selv lig? — hende maa Du ikke forglemme.“

„Fanny er en rar Pige!“ udbrød Ole ivrig, „ogsaa igaar var hun den samme som altid og havde et Par venlige Ord til mig, skjøndt de andre stod og stødte til hinanden, som om det var en stor Forbrydelse, at vi talte sammen. I det samme kom Frants ind. Han er en høi, kjøn Fyr, men han ser umaadelig indbildsk ud, og kom henimod mig, efter at Frits havde hvisket noget til ham. Om det var sket i nogen bestemt Hensigt, ved jeg ikke, men Fanny frygtede vist derfor, da hun skyndte sig at præsentere mig for ham, skjøndt hun næppe kunde tale for Graad, som den „Fætter Ole“, hendes Fader holdt saa meget af. Jeg tror Frants kom lidt i Forlegenhed med, hvorledes han skulde behandle mig; han nøiedes med at brumme en ganske almindelig Høflighed og gik igjen, uden saa meget at give mig Haanden. — Se derfor er det, Moder, at jeg ikke har Lyst til at komme til dem tiere.“

„Men Du siger jo selv, at Fanny er den samme,“

vedblev Moderen, „og da det er hende, Du skulde glæde med din Foræring, og ikke de andre, — og Du selv tror, hun sætter Pris paa Din Opmærksomhed, saa seer jeg ikke rettere, end at Du maa bringe dette lille Offer og gaa derop, selv om det er Dig ubehageligt."

„Jeg foler, Du har Ret," udbrød Ole og reiste sig. „Jeg vil da gaa strax."

Efter at have rettet paa sin Krave foran Speilet, tog han en lille nydelig Brig ned af Dragkisten og betragtede den fra alle Kanter. „Er den smuk, Moder?" spurgte han, „naar kun ikke Fanny skal finde, det er en meget ubetydelig Gave?"

„Til Visse er den smuk!" forsikkrede Moderen, „Du selv kan ikke se det, fordi Du ser paa den saa ofte, men Du erindrer nok, hvor henrykt Fanny blev i Vinter, da hun en Gang tilfældig saa, Du taklede paa den."

„Det var jo det, der bestemte mig til at forære hende den til sin Fødselsdag," vedblev Ole, „de andre ville nok gjore Nar ad den, men ligemeget, nu gaar jeg!"

Efter at have fattet denne Beslutning, ilede Ole afsted, som om han frygtede for at faa flere Betænkeligheder. Rask floi han op ad den brede Trappe og traadte ind i Spisestuen. Paa hans Spørgsmaal, hvor Fanny var, pegede Stuepigen, som dækkede Bordet, henimod Dagligstuen.

Kun ganske faa Gange havde han betraadt disse Brædder siden den allerforste Gang, og han følte sig derfor alt andet end hjemme i disse rige Omgivelser. Alligevel skjød han med nogenlunde sikker Haand Portieren tilside og traadte ind.

De vare alle samlede.

Franks laa i Gyngestolen i en Stilling, der robede, at han kjendte sin Betydning i Familien, og underholdt sine Kousiner, af hvem især Emilie, med sit pikante Spotteri og kjække lille Opstoppernæse, syntes at lægge Beslag paa hans Opmærksomhed.

Fru Ricke sad hos den sørgende Enke henne ved Vinduet og blandede sine deltagende Taarer med hendes. — Ingen vidste saa nøie, hvad de havde mistet, som hun. — Hendes Tab kunde beregnes i Mark og Dalere. — Den Afdøde havde været godgjørende i en usædvanlig Grad, men om sin Søster vidste hun ikke og endnu mindre om Franks, om de vilde tage denne Arv op efter den Afdøde, eller om hun skulde takke Gud for hvad hun havde faaet. — Det gjaldt derfor mer end nogensinde om at sville den elskværdige og deltagende.

Med Glæde saa hun, at Emilie havde paataget sig at vinde Franks, og hver Gang hun sukkende førte Lommetørklædet til Øinene, skottede hun til Siden, for at se, hvilke Fremskridt hendes Datter gjorde.

Frits var Student, men var kommen hjem til sin Onkels Begravelse og sad ved et lille Bord nærmest Indgangen, bladende for Fanny i et Billedværk, han havde bragt med fra Kjøbenhavn til sin nu fjortenaarige Kousine. — Denne var voxet meget, de fine, skjønformede Træk havde antaget en jomfruelig Fasthed, der, mer end Billederne, fængslede Fætterens beundrende Blik. Kun Dragten mindede endnu om Barnet, men Frits var jo heller ikke endnu færdig med sine „glimrende“ Examiner, og med Birkedommerembedet havde det lange Udsigter.

Da Ole traadte ind, saa alle overraskede hen til Døren.

Fru Rickes Mundvige traf sig nedad som to Dolke-

spidser, dryppende af Gift. — Da hun af Søsterens Studsen gjættede, at Ole kom ubuden, vendte hun sig mod Frants, som den, af hvem hun ventede den mest uforbeholdne Protest mod denne „grønlandske" Familiaritet. Og det kan i Sandhed ikke nægtes, at Familiens unge Hoved maalte den Indtrædende med et, alt andet end indbydende Blik. — Kun Fanny var sprungen op og raabte med usfromtet Glæde: „O, nu ved jeg, hvad Ole vil! se, Moder, den lille Brig er vist en Present til mig!"

Ole rødmede af Glæde. „Ja, Fanny," sagde han, betvingende sin Forlegenhed. „Jeg vilde bringe Dig denne lille, ubetydelige Gave til din Fødselsdag. Vil Du gjemme den til en Erindring om mig? Jeg har, som Du ved, selv rigget den."

„Tak! tak! udbrød den unge Pige glad, vendende og dreiende den lille Gave paa alle Sider. „Den er nydelig! den skal staa paa min Komode, — tak, Ole! —" og med et glad Smil rakte hun ham Haanden.

Fru Ricke saa under denne rørende Scene hen til Fikke, Milie puffede til Cilie og alle vexlede de et hadefuldt Smil.

„Jeg synes ellers ikke," begyndte Forstnævnte, „at et Skib er en passende Present til en Pige? — havde det ikke været mulig at finde paa en anden Gjenstand?"

„Det er en Smagssag, Tante," bemærkede Frants nu med tor Spydighed. „Ude paa Grønland har man vel ikke de samme Begreber om det passende, som vi, — men jeg forundrer mig over, at Fannys Smag ikke forbyder hende at modtage den?"

„Og hvorfor?" udbrød den unge Pige med et Anstrog af Heftighed. „Se først rigtig paa den, Frants,

— enhver Enkelthed er udført saa sirligt og nøiagtigt, at ogsaa en Pige kan beundre den, — jeg er netop glad ved den."

„Det er meget hensynsfuldt af Dig," vedblev Frants som før, „maaske har Du dine Grunde til ikke strax at vise den tilbage. Men Du vil snart blive kjed af den. Jeg saa Formandens Drenge seile i Aaen i Formiddags med en Træsko, hvori de havde reist en Mast. Der vil blive Glæde naar Du giver dem den."

Denne spydige Bemærkning fremkaldte en spottende Latter. — Ole fik Taarer i Øinene.

Fanny bed sig i Læben af Vrede, ja, hun stampede endog en ganske lille Smule med sin smukke lille Fod. „Skam Dig Frants!" sagde hun med et udfordrende Blik. „Du tager feil, om Du paa denne Maade tror, at kunne gjøre mig kjed af Oles Gave. — Nu er den mig dobbelt kjær, og jeg sætter den paa min Komode, i hvad Du saa end siger."

Hendes trodsige Tone oprørte Fru Kjørbo, der havde en høi Mening om den Ærbødighed, man skyldte Frants som Husets Overhoved.

„Fanny!" sagde hun og nærmede sig sin Datter med et strængt Blik, „Du maa en Gang for alle vide at tale i et ærbødigere Sprog til din Broder, — naar han finder Gaven smagløs, maa Du give den tilbage uden Knurren."

Fanny bøiede et Øieblik Hovedet for den strænge Dom, derpaa fæstede hun sit taarefulde Blik paa Ole og sagde i en Tone, der faldt som Lægedom paa hans saarede Hjærte: „Saa tag den da tilbage, men har Du en anden Erindring at give mig, skal den være mig ligesaa kjær."

„Det er unyttigt," udbrød Fru Kjørbo, der nu var virkelig vred. „Med Oles Konfirmation er det Løfte, Din Fader gav ham, indfriet, og det er frugtesløst, at han ved Gaver søger at opnaa noget hos os."

Ole havde ventet at møde Kulde, ogsaa Spotteri var han forberedt paa, men en Hævnlyst som den, den Behandling, der blev ham til Del, robede, overgik i saa høi Grad hvad han havde foreſtillet ſig, at han et Øieblik ſtod ſom lamſlaaet. De ſpottende Anſigter rundt om ham dandſede Rundtands for hans forvirrede Blik, men Bevidſtheden om, at han ſkete Uret, gjengav ham for en Del Fatningen.

„Jeg tænkte ikke paa at opnaa noget hos Dem, Tante," ſagde han med en Bevægelſe, der i og for ſig indeholdt en Bebreidelſe mod den ſtolte Kone. „Jeg anſaa ſelv dette Beſøg for mit ſidſte i Deres Hus, og Deres Uvenlighed gjør mig derfor dobbelt ondt. Jeg ved ikke af at have gjort Dem noget."

Han bøiede Hovedet for at ſkjule ſine Taarer og forſvandt bag Portieren.

Fru Kjørbo ſaa overraſket efter ham og kaſtede ſig med en adſpredt Mine paa ſin Stol; hun ønſkede aabenbart ikke at tale mere om det nys paſſerede. Følte hun maaſke, at den Seir, hun nylig havde vundet, var værre end et Nederlag? Havde hun maaſke en Fornemmelſe af, at den, der uretfærdig ydmyger de ſmaa, fører et Dolkeſtød mod Guds Hjærte? Frygtede hun maaſke, at han, der dømmer mellem høie og lave, ſkulde ſkrive denne Daad paa Gjengældelſens ſorte Regnebrædt?

Fru Kjørbos Karakter var egentlig nu, da hun ſaa pludſelig ſaa ſig ſom ſin egen Værge og Styrer, et Chaos af modſtridende og ubeſtemte Ideer. Man kan

desværre næppe frikjende hende for et vist Hang til Hovmod og Sneverhjærtethed, men Samlivet med en god og høihjærtet Mand havde nedlagt mange ædle Frøkorn i den noget stive, men ikke ufrugtbare Jordbund, hvor de trivedes, men strædes om Tilværelsen med Giftplanter af den krasseste Egenkjærligheds Art, som under den altfor fortrolige Omgang med hendes Søster drysede deres Frø mellem den gode Sæd.

Hendes Mand havde efterladt hende et ansat Navn og en lykkelig Stilling, men ogsaa mangt et ufuldført Velgjørenheds-Værk. Den sidste Del af Arven anbefalede Fru Ricke hende at lade fare, uden for saa vidt den angik hende selv, og hvad der var sket med Ole var kun Bevis paa, hvad denne Dame formaaede, hvor hun understøttedes af en personlig Uvillie, saaledes som den i Familien herskede mod Drengens Fader.

Men ret som en af de giftige Pile, der var afskudte mod hendes Mands Broderson, var fløiet tilbage mod hende selv, vaagnede pludselig ny Følelser i den ellers saa selvbevidste Kones Bryst. Den Afdøde havde været god mod den, hun havde været saa redebon til at forurette, og Forurettigelsen maatte være stor, da Angeren fulgte saa umiddelbart efter. — Nei, — det skulde være sidste Gang, hun saaledes lod sig henrive til at forhaane den Hedengangnes Minde.

Spotterierne omkring hende døde bort overfor hendes alvorsfulde Mine, og for første Gang anede maaske Fru Ricke, at hun vilde faa en haard Kamp, om hun skulde beseire enhver bedre Følelse i sin Søsters Bryst. —

Ole var i heftig Sindsoprør ilet ned ad Trappen og først ude paa Veien, hvor han fik det fædrene Hus isigte, sagtnedes Stormen saameget, at han kunde over-

veie hvad der var sket. Han havde ventet, at enhver Forbindelse mellem ham og de rige Kjørbos var forbi med Onklens Død, hans Gang til dem havde været et Slags Afskedsbesøg, og de havde derfor ikke havt nødig at vise ham bort med Spot eller afkaste Broen saa brat; han knnde da være gaaet bort fra dem med taknemmelige Følelser, istedetfor med Ydmygelsens Bitterhed. Men han havde ikke fortjent deres Haan, som derfor vendte tilbage mod dem selv og gav Plads for en tillidsfuld Fortrøstning i den femtenaarige Drengs Indre. Den Kundskabsskat, den Afdøde havde givet ham, kunde de ikke tage tilbage, om de end ønskede det, og en Gang i Tiden kunde han maaske tage Hævn over dem ved at tiltvinge sig deres Agtelse.

Men han havde endnu det lille Fartøi i Haanden, og ved at bringe det hjem skulde han gjøre sin Moder delagtig i den lidte Krænkelse. Han kjendte hendes fintfølende Sjæl og vidste, at hos hende vilde en saadan Vunde længe bløde, han standsede derfor for at overveie. „Lad hende tro, at Fanny beholdt den," sagde han halvhøit. „Saa meget maa jeg kunne bære selv. — Lig da der!" tilføiede han, og kastede den lille Brig, Frugten af saamange Timers Arbeide, ned i Grøften, hvor han knuste og tildækkede den med en stor Sten.

Søren Kjørbo havde feiret Dagen i et muntert Selskab paa et Værtshus nede ved Havnen. Vægteren havde allerede gjentagne Gange mindet ham om, at nu var „Dagen skredet under og Natten vældet ud," inden han tænkte paa at vandre hjem. Beboerne af „Grønlandshusene" laa forlængst i deres sødeste Slummer, og Nattetaagerne hvilede over Engene, da han med kraftig Stemme, syngende en lystig Drikkevise, stolprede hen ad

Veien med Tommelfingrene i Ærmegabene paa sin Vest. Inde bag de tæt tillukkede Gardiner foer de skræmte Husmødre op af deres Søvn for at lytte til den sidste Nattevandrers Sang, gysende vendte de sig om paa den anden Side og sukkede: „Uhha! det er Søren Kjørbo, der kommer hjem!“

Næste Morgen, medens Søren endnu sov fast, var hans Hustru oppe og havde begyndt sin vante Gjærning. Vadsken havde ophobet sig efter Høitidsdagene, men saalænge hun havde Ole, voxede Arbeidet hende ikke saa let over Hovedet; han var hende en trofast Hjælper.

Hans Hjælp havde en ganske særegen Betydning nu, da enhver Dag, han tilbragte i Hjemmet, kunde blive den sidste; med det første Skib, hvorpaa han kunde faa Hyre, vilde han drage afsted, ud i den vide, vide Verden, og hvem vidste, om hun da skulde se ham mere? Den forestaaende Skilsmisse fyldte Moderbrystet med fordoblet Ømhed, fordi hun følte hvor fattigt hendes Liv vilde blive paa Glæde uden ham.

Disse dybe Rørelser skjulte hun for den kjære Søn, for ikke at forstyrre det freidige Ungdomsmod, hvormed han imodesaa den forestaaende Afreise. Hver Gang han kom med Spandene oppe fra Kilden, kunde hun i Afstand høre hans muntre Sang, og hver Gang havde han en Ytring paa rede Haand, der, saa barnlig glad den end var, dog røbede hans herlige Forstand og gode Hjærte.

Han havde fyldt det store Kar og gik efter den sidste Dragt, da en fremmed Mand traadte ind i den lille Gaard. „Boer her ikke en Skipper?“ spurgte han Madam Kjørbo, som kom til Syne i Vadskehusdøren.

„Jo,“ lød Svaret, „ønsker De at tale med ham?“

„Ja gjerne,“ sagde Manden, „vi holde ved Havnen

med to Læs Flyttegods til en Mand paa Langø, men min Skipper. har narret mig, han er iforgaars seilet til Fyen, og man mener, han ikke kommer tilbage før Vinden vender sig, derfor vilde jeg akkordere med en anden."

„Min Mand kunde maaske nok," sagde Madam Kjørbo langsomt, „men han sover, og jeg ved ikke om jeg tør vække ham."

„Aa prøv det endelig," bad Manden, „vi har en lang Vei at kjøre og skal for enhver Pris af med Flyttegodset, det kommer ikke an paa en Daler mer eller mindre i Fragt."

Madam Kjørbo nærmede sig, ikke uden Betænkeligheder, Kammervinduet og bankede paa.

„Hvad er der? — Hvad er der?" begyndte strax en rusten Albas at tage paa Vei, „hvem banker her?"

„Det er en Mand, der vil tale med Dig," svarede Hustruen og vendte tilbage til sit Arbeide.

Strax efter kom en Overkrop i blaa Uldskjorte og et Hoved, der i Rødhed og Glands havde en paafaldende Lighed med Fuldmaanen naar den hæver sig op over en dunstrig Horisont, til Syne i det halvaabne Vindue.

„Er De Skipperen?" spurgte Manden.

„De kunde have gjættet daarligere," brummede Søren, og stoppede en Skraa, han havde fisket i sin ene Vestelomme, i Munden, „hvad vil De mig?"

„Kunde De ikke seile over til Langø for mig?" vedblev han, og gjentog sin tidligere Forklaring.

„Nei gu' om jeg kan," lød det tvære Svar. „For det første kom jeg sent hjem i Aftes, og har ikke udsovet, og for det andet er min Mand bleven syg. Jeg kan ikke seile til Langø alene."

„Kan De ikke i en Hast faa fat i en anden?“ spurgte Manden, og kloede sig forlegen bag Øret.

„Maaske De kan sige mig en?“ vedblev Søren i samme tvære Tone. „For jeg ved ingen. — Nei gaa hellere hen til Mikkel Peter, eller Lukas Fisker, eller Tomas Heie. — Der er Skippere nok. — Jeg kan ikke.“

Med den Besked vilde han netop lade Manden gaa, da Ole, der havde hørt en Del af Samtalen, dristig traadte frem, sigende: „Kan jeg ikke seile med Dig, Fader?“

Søren Kjørbo stirrede forundret paa ham, som om han først maatte gjøre sig fortrolig med Tanken om, at han havde en Søn, der kunde gjøre Nytte, saa liden Del syntes han at have i ham. „Du?“ udbrød han langsomt, „ja, vist kan du det, — det tænkte jeg slet ikke paa.“

„Jeg er vant til at seile,“ udbrød Ole glad over at kunne være nyttig. „Jeg kunde seile til Langø alene, om det skulde være.“

„Ja naar din Moder kunde ha'e Vinden i sit Forklæde,“ brummede Søren med et spogende Grin, „men lad os saa se at komme afsted!“ — — —

Madam Kjørbo pakkede en Kurv med hvad Huset formaaede, og med den paa Armen fulgte Ole efter sin Fader og Manden, som var gaaet i Forveien ned til Havnen.

Flyttegodset blev uden Vanskelighed stuvet ned i Lasten paa Dæksbaaden, Søren fik sin Betaling, samt Opgivende af, hvor han skulde aflevere sin Ladning, og Manden kjørte bort.

Medens Ole gjorde klar ombord, var Søren et Løb henne hos Høkeren paa Hjørnet og fik fyldt en Brænde-

vinsflaske, han ubemærket havde stukket til sig hjemme. Seilene blev sat til, Vinden var gunstig og Baaden gled af sig selv ud af Havnen. Ole var betroet Roret, selv stod Skipperen forude for at varskoe ham og for med Baadshagen at hjælpe til med at klare Fartøier og Bolværker, som de skulde forbi, og snart laa Havnemundingen bag ved dem.

Ole havde, uden at feile en eneste Gang, skilt sig ved sit Hverv, hvorfor den betænksomme Fader besluttede at lade ham beholde den betroede Stilling ved Roret indtil videre. Selv passede han Seilene og klarede lidt op ombord, hvad der ingenlunde var et overflødigt Arbeide og omtrent medtog en Time. Nu kom en Landkjending til Syne langt ude i det Fjerne; den viste han Ole som det Punkt, hvorefter han skulde styre, og da han var bleven saa tidlig forstyrret i sin Morgensøvn, gik han ned for at faa en lille Lur. Først underkastede han Madkurvens Indhold en grundig Prøvelse og skyllede nogle Stykker Ostebrød ned med adskillige lange Slurk af den velforsynede Brændevinsflaske. — — —

Ole blev ved Roret. Der forløb Time efter Time. I Begyndelsen morede Seiladsen ham, men at sidde ene i de lange ensformige Timer blev dog trættende i Længden, og tilmed gjorde Naturen sine Krav gjældende. Det var tre Timer siden Søren var forsvundet under Dækket, og dobbelt saamange siden han havde drukket Kaffe hjemme hos sin Moder. Han dristede sig derfor til at gjøre Roret fast og kiggede forsigtig ned i Lukaffet.

Det første Syn, der mødte ham her, var et Par Ben i klodsede Søstøvler, der stak ud af et af Køierummene og hængte ned paa Bænken udenfor. Ole lyttede, og

hørte en dyb Snorken, der indeholdt en Beroligelse for et meget langt Tidsrum; han steg derfor ned for at hente Madkurven. Denne stod paa Gulvet, Brændevinsflasken laa ved Siden af og rullede, hver Gang Skuden heldede, fra Kurven ind til Væggen og fra Væggen ud til Kurven igjen. Udentvivl var det denne melodiske Rullen, der havde lullet Søren Kjørbo i Søvn. — Ole tog Kurven og sikkrede Brændevinsflaskens Tilværelse ved at stikke den ind i en Træskostøvle under Bænken. — Oppe paa Dækket i den friske Luft holdt han da et Maaltid, der smagte fortræffeligt; dets bedste Krydderi var en ungdommelig Appetit, der var skjærpet ved mange Timers Arbeide.

Saaledes forløb Dagen, meget ensformigt og temmelig kjedeligt. — Om Eftermiddagen faldt Vinden af, og da han ved Solnedgang befandt sig lige ud for det Land, han hele Dagen havde styret efter og som han senere erfarede var Skalø, blev det fuldstændig Vindstille. Seilene hang slappe ned, ikke en Luftning krusede Havfladen i den herlige Aftenstund.

Allerede længe havde Baaden ikke bevæget sig af Pletten, men Ole kunde ikke losrive sig fra Beskuelsen af det fredelige Landskab, han havde for sig. Inde paa Kysten red en Bonde hjem paa sine Plougheste, han kunde høre Vandets Pladsken, da Bonden lod Dyrene afskylle deres Fødder i Stranden, og da de siden travede videre, raslede Stenene under deres Hovslag. Nu dreiede de ind paa Marken, og Lænkehunden i den ensomme Bondegaard begyndte at give Hals i lange fuldtonende: „Vov! Vov! Vov!“ — Men Mørket begyndte at falde paa, hvorfor han afbrød sine Drømmerier og kaldte paa sin Fader.

Denne havde forlængst tømt Brændevinsflasken og allerede sovet flere Timer siden han sank den sidste Slurk. Han kom derfor op paa Dækket temmelig ædru, skjønt noget utilpas, og gav Ole Lov til at gaa til Køis. Selv lod han Ankeret falde og beslog Seilene.

Efter en hel Dags Tjeneste kunde en saadan Tilladelse ikke andet end være vor unge Ven velkommen. Dog maa man ikke overvurdere Behageligheder ne ved at komme til Køis ombord i Søren Kjørbos Fartøi. Kahytten var netop stor nok til, at to, høist tre Mennesker kunde sidde der i en krumbøiet Stilling, og havde til hver Side et trekantet Køierum, der, foruden en kvalm Duft af Tobak og Brændevin, ikke frembød andet end nogle gamle Sække og en Stump Seildug, hvormed man efter Behag kunde gjore sig det bekvemt.

Ole havde endnu aldrig sovet andre Steder end i sin bløde, renlige Seng, og maatte derfor overvinde adskillige Betænkeligheder før han søgte Hvile paa dette Leie, men i Femtenaarsalderen er Søvnen en Nødvendighed, der ikke lader sig afvise, hvorfor han prøvede det, i Haab om, at det kunde gaa bedre end han tænkte, og sov sødelig til Faderens Trampen paa Dækket næste Morgen vækkede ham.

Vinden var friskket op, Søren Kjørbo, der manglede Brændevin og længtes efter at faa dette Savn afhjulpet, var tornet tidlig ud, og Fartøiet var allerede under Seil.

Denne Dag var Drengen ikke saa ene om Tjenesten, men til Gjengjæld maatte han prøve en Koks Gjenvordigheder. Faderen havde om Morgenen anglet en stor Torsk, som han maatte gjøre ren og koge til Middag, men da hverken Brændeforraadet eller Kabysindretningen var af bedste Slags, var dette første Forsøg ingenlunde

skikket til at lære ham Fagets Behageligheder. — Heldigvis var Søren Kjørbo i godt Humør og viste ham, hvorledes han bar sig ad, naar han vilde hengive sig til lukulliske Nydelser ombord, og Maden blev færdig uden Uheld. — Senere kogte Ole Kaffe og blev ikke lidt forundret ved strax efter at se en lille Pælehavn forude. — Det var Anløbstedet paa Langø.

Saasnart de vare komne ind, maatte han afsted for at finde Modtageren af Flyttegodset; denne kom strax med Vogne, men imedens havde Søren dog havt Tid til at faa Flasken fyldt hos Dens Høker, og da han i høi Grad trængte til en Opstrammer, drak han i lange Drag for at holde sig skadesløs for hele Dagens Affavn.

Længe før Ladningen var udlosset var han derfor sig selv saa lig som nogensinde, og Oles Haab om, at de strax skulde paa Hjemveien, blev bitterlig skuffet. Hos Høkeren havde Søren fundet et Par Svabergaster fra Øen, som han kjendte, og da Forandring fryder, syntes han opsat paa, for en Gang at drikke sine Penge op paa Langø.

Overladt til sig selv besluttede Ole da at se sig lidt om paa Øen og aflagde Besøg hos forskjellige af dens Beboere. Som afsondrede fra Verden, vare de gode Øboere yderst nysgjerrige, men da Dreiigen besvarede deres utallige Spørgsmaal saa godt han kunde, kom han snart paa en fortrolig Fod med dem og blev beværtet med Spise og Drikke. Han stod netop i Begreb med at vende tilbage til Havnen, da en Mand kom ind hos den Bonde, hvor han sad, og ved at høre hvem han var og hvorfra han kom, spurgte, om han ikke kunde besørge ham tolv Tønder Byg til hans Søn paa Skalø.

Ole mente, at dette let kunde lade sig gjøre, — de.

havde jo ligget til Ankers tæt under Den sidste Nat, — og bad Manden kun komme med dem. Først bleve de enige om, at Afsenderen skulde give en Mark pr Tønde, en Akkord Ole sluttede paa egen Haand, skjønt ikke uden en hemmelig Uro for hvad hans Fader vilde sige. Men han vidste hvor ubehageligt det var at afæske denne Besked om en Sag, naar han sad i „Vennelag", og haabede, at havde de først Bygget i Lasten, blev det ogsaa nok besørget. Siden forhørte han sig paa flere Steder; de tolv Markstykker, han havde i Lommen, forekom ham som en hel Kapital, han gjerne ønskede formeret, men med Undtagelse af tre Mark for at tage nogle Fjerdinger Smør med til Byen for en anden Mand, fik den ingen yderligere Forøgelse den Dag.

Imidlertid var det blevet Aften. Mørket faldt paa, og da Ole blev kjed af at gaa frem og tilbage udenfor Hokeren, ventende paa sin Fader, besluttede han at søge Køien. Han faldt snart i Søvn og sov trygt, trods det haarde Leie, indtil han hen paa Natten vækkedes af et stort Bulder, foraarsaget ved, at en tung Gjenstand styrtede ned i Kahytten. I Dromme troede han, det var Bonden, der trillede Smørfjerdinger ned til ham, og foer op for at bede ham huske paa, at Baaden var gammel og skrøbelig, men lob i det samme Panden saa haardt i mod Dæksbjælken, at han halv bevidstlos tumlede tilbage. Han var nu vaagen og hørte sin Fader snøvle nogle halv uforstaaelige Forbandelser inden han faldt i Søvn paa Kahytsgulvet.

Søren Kjørbo maatte være kommen ombord aldeles doddrukken, thi da Ole vaagnede næste Morgen, gysende af Kulde fordi Kahytslugen havde staaet aaben siden Faderens Hjemkomst, laa denne endnu i samme Stilling:

fladt ud paa Gulvet med Ansigtet nedad og Benene hængende fast i Trappen. Ole frygtede næsten for, at han var død, men da han forsøgsvis berørte hans Arm, og udtalte et halvhøit: „Fader!“ slog denne om sig og udtalte et, som Livstegn betragtet, fuldkommen tilfredsstillende: „Hold Kjæft!“ og blev uforstyrret liggende.

Ole begav sig op paa Dækket. Det var tidlig Morgen. Dæmringen var ved at gaa over til lys Dag, og med Tilfredshed saa han, at Vinden netop var en saadan, som de kunde ønske sig til Hjemreisen. Men naar skulde denne finde Sted? Han turde ikke vække sin Fader, og efter de Erfaringer, han allerede havde gjort, kunde han maaske sove og hendøse hele Dagen, og Ole følte en brændende Længsel efter at komme bort fra den kjedelige lille Havn.

Længe gik han tvivlraadig og mismodig omkring, men lidt efter lidt modnedes Beslutningen hos ham om selv at gjøre klar og give sig paa Reisen. Fra Beslutning til Handling er der kun et Skridt, og Ole havde kastet los og Vinden fyldte Seilene for han ret forstod, hvorfra han havde faaet Mod til et saa voveligt Skridt med en døddrukken Skipper ombord.

I Begyndelsen gik det meget godt. Baaden fjernede sig raskt fra Øen, i Retning af en mørk Banke ude i Horisonten, som Ole haabede maatte være Skalø. Men efterhaanden som han kom længere til Soes, blev Vinden friskere, og Dæksbaaden, der ikke havde andet end de tolv Tønder Byg og nogle Smørfjerdinger i Lasten, at duve svært i de rullende Søer.

Endnu fortrød han dog ikke sit dristige Forehavende. Farten var god og Skalø traadte stedse tydeligere frem, tegnende sine mørke Linier mod den skyfulde Horisont.

Men pludselig hørte han en Susen og Brusen i Luften til Luvard, og ved at se ud opdagede han en vældig Byge komme ansættende, pidskende Sven til Skum foran sig.

Det kan ikke nægtes, at Blodet foer vor unge Helt til Hjærtet, men ikke et Øieblik tvivlede han om, hvad han havde at gjøre. Roret blev gjort fast, to Reb stukket i Storseilet og et i Fokken saa hurtigt, at hvis Uveiret, som kom ansættende med øredøvende Larm, havde ventet i ham at finde et let Bytte, blev det fuldstændig skuffet. Han stod allerede ved Roret igjen, men der var det første Stød! „Huh ih!“ kom det hvinende, som om det vilde feie ham lige ned i Afgrunden, men Baaden neiede sig kun. Det hvide Fraad stod hen over Dækket fra for til agter, derpaa kom en lille Pause, der næsten grændsede til Vindstille, saa begyndte den vilde Leg.

Ole kunde prise sig lykkelig over, at have taget sine Forholdsregler i Tide, nu stod han og lo saa smaat ad Uveirets Raseri, medens Haglene pidskede ham om Ørene og So paa Sø prøvede sine Kræfter paa det skrøbelige Fartøi.

Netop som Bygen var paa sit høieste, kom Søren Kjørbo farende op paa Dækket med en forstyrret Mine. Hvilke de Forestillinger end vare, hvormed han vaagnede op af sin trygge Søvn ved Baadens Knagen i alle Sammensøininger under dens Duven i den høie Sø, var hans Overraskelse dog stor ved at se sin Søn, den Dreng, han troede ikke duede til noget fordi han havde gaaet i en altfor „fin“ Skole, staa til Roers saa stødt som en gammel Matros.

De rebede Seil, Baadens Kurs, alt var i Orden. Beundringen kvalte Vreden over Sønnens egenraadige Handling, og med Hænderne i Buxelommerne gik han

forud, istedetfor at skjænde brummende hen for sig: „En Sømand er han! født Sømand hver evige Tomme!“

Siden, da Bygen var ovre, paalagde han dog Ole, ikke at foretage sig sligt en anden Gang, men varsko ham først, men Paalægget havde mere Lighed med en Formaning end en Irettesættelse, som Sønnen havde ventet sig. Veiret var nu betydeligt bedre end om Morgenen, og snart laa Skalø for dem med sine solbeskinnede Kyster; nu først betroede Ole sin Fader, at de havde tolv Tønder Byg i Lasten, som skulde afleveres her. „Du er mig Fanden til Dreng!“ brummede denne i sit haarde Sprog, i hvilket Komplimenter og Bebreidelser faldt næsten i samme Toneart, „og hvem skal have dem?“ — „Manden hedder Hans Jørgen og skal bo i en ny Gaard,“ lød Svaret.

„Det er rigtig! den byggede han sidst, — de kalder ham ellers Hans Jørgen Skalø fra Langø. — Læg saa om Pynten, vi skal om paa den anden Side.“ — — —

Et Par Timer efter, da de atter stod til Søes, tog Ole Mod til sig og begyndte: „Fader! de femten Mark, jeg har faaet for Bygget og Smørfjerdingerne, maa det være mine?“

„Dine!“ foer Søren Kjørbo op, som om han vilde have slugt ham i en eneste Mundfuld. „Hvor kan Du falde paa at spørge om Sligt?“

Oles Knæ rystede, hans Nerver besad endnu ikke Fasthed nok til at staa Sjælen, der var langt forud for hans Alder, bi, men han lod sig alligevel ikke saa let skræmme. Søren Kjørbo skulde snart erfare, at Sønnens Aand var bleven pleiet og udviklet, om end han havde forsømt ham.

„Jeg vilde give Moder dem,“ svarede han rolig og

saa Faderen fast ind i Ansigtet, „synes Du ikke hun behøver dem, Fader, maa Du gjerne faa dem."

„Behold dem!" brummede Søren og gik skamfuld forud; han havde ingen Brændevin, ellers havde han drukket denne Ærgrelse i en Slurk af Flasken.

Henimod Aften naaede de den hjemlige Havn, og Ole bragte stolt og triumferende sin Moder de Penge, han saa snildt havde erhvervet. Dette Held paa den første Reise gav ham Lyst til at forsøge det oftere, og da Lykken sjelden svigtede ham, men han hver Gang kunde bringe nogle Skillinger med hjem, kom han ganske umærkelig ind paa en Bane, saa forskjellig fra hans oprindelige Bestemmelse. Men hvad han tjente paa denne Maade forekom ham, saa lidt det end var, at være et umiddværligt Bidrag til de huslige Fornødenheder. Moderens Kræfter svækkedes kjendeligt under det anstrængende Arbeide, og medens han af den Grund ikke turde tænke paa at forlade hende glædede det ham, at kunne bidrage en Skjærv til hendes Underhold. Senere erfarede han vel med en vis Beklagelse, at hun samlede hvad han bragte hende og selv arbeidede lige strængt.

Man var naaet hen i Sommermaanederne, Fader og Søn var altid travlt beskjæftigede, og denne talte aldrig mere om at tage sig en ordentlig Hyre, men at han ikke havde opgivet denne Plan uden Selvovervindelse, indsaa den kjærlige Moder fuldtvel, og en Aften, da de for første Gang i lang Tid sadde sammen ved Vinduet i hendes lille Stue, lagde hun pludselig sin Haand paa hans og sagde: „Hvad er Din Bestemmelse, Ole? tænker Du slet ikke mere paa de lange Reiser?"

Den Adspurgte foer op af sine Tanker, men en uforstyrret Ro robede, at han syntes at være paa det

Rene med sig selv i denne Henseende: „Nei, Moder," svarede han, „jeg bliver hjemme foreløbig."

„Det gjør Du for min Skyld, min Dreng," vedblev hun indtrængende, „og det kan jeg ikke tillade. Du maa snarest mulig søge Dig en Hyre, hvis Du endnu har Lyst til Soen, eller ogsaa tage fat paa en anden Levevei. Saaledes som Du nu anvender Din Tid er den tabt for Dig, og det kan kun føre til, at Du spilder Din Tid paa en Maade, som Du siden vil komme til at fortryde."

„Hvad skulde jeg fortryde, Moder?" spurgte han tvivlende. „Her hjemme, under Din Varetægt, lærer jeg da intet Ondt, det vil Du nok have lagt Mærke til. Og de Penge, jeg tjener, ere da vel heller ikke saa ubetydeligt, at Du slet ikke sætter Pris paa dem? For min Lyst til Soen skal Du ikke ængstes, den er uforandret og vil altid blive det."

„Det glæder mig, Ole, men Du skulde ikke tøve med at følge den. Hvad Pengene angaar, da er det for lidt til, at Du af den Grund maa henslæbe Din Tid herhjemme; skjønt jeg samler det altsammen, vil der hengaa flere Aar inden det blev en Sum, der kan gavne os til noget."

„Det er meget lidt, det ved jeg," yttrede Ole bedrøvet. „Men jeg haaber det skal blive bedre; jeg har tænkt paa lidt efter lidt at faa Fader til at omgaaes sparsommeligt med sine Penge, og han tjener meget; paa nogle faa Aar kunde vi samle sammen til at kjøbe en Jagt, og naar Fader imidlertid havde lagt af at drikke, kunde I have det rigtig godt medens jeg gik til Søes for at tjene noget til min Styrmandsexamen."

„Du kjære Dreng!" udbrød Moderen bevæget. „Jeg tror, at for Dig er ingen Opofrelse for stor. Du

gjør det for min Skyld, det ved jeg, men der vil hengaa flere Aar inden vi faar samlet saa meget, og hvem indestaar for, at Du faar omvendt Din Fader?"

„Du siger jo saa ofte, at for Gud er intet umuligt," lød Svaret, „Ham beder jeg om at hjælpe mig."

Der laa en saa inderlig Overbevisning og en saa barnlig Tro i disse simple Ord, at Moderen uvilkaarlig sluttede ham i sine Arme og kyssede ham ømt, medens Taarerne randt ned ad hendes Kinder.

„Gjør Du, som Du vil!" udbrød hun, „det var min Agt at sætte alt i Bevægelse for at faa Dig til at følge Din oprindelige Bestemmelse, men hvorledes skal jeg faa Dig til at afstaa fra et Forsæt, der maa være Gud velbehageligt og som sigter til at gjøre mig til den lykkeligste Kone under Solen."

Ole trykkede Moderens Haand, og siden taltes der ikke mere om denne Sag.

Mangen udenfor staaende fandt det maaske uforsvarligt, at en saa opvakt Dreng ikke kom til noget ordentligt, men gik derhjemme og blev ødelagt hos den fordrukne Fader. Alt, hvad Onklen havde ladet ham lære, var jo spildt paa denne Maade. — Kun Moderen havde Leilighed til at se, hvorledes hans herlige Evner netop udviklede sig under disse smaalige og vanskelige Forhold; uden at tabe sit Maal af Syne begyndte han lidt efter lidt at indvirke paa Faderen for at faa ham til at afstaa fra sit uordentlige Levnet. — Det var en sand Davids-Gjerning for en femtenaarig Dreng at besejre denne raa Goliat. —

Søren Kjørbo's Vaner vare for indgroede til at lade sig henveire af frygtsomme Hentydninger til, hvor meget bedre det var paa en anden Maade, og en mer end almindelig Fasthed skulde der til for ikke at tabe Modet, naar han med de vildeste Eder svor paa, at han skulde kaste Ole overbord, — det var gjerne naar de vare til Soes, at denne begyndte at moralisere, — om han ikke passede sig selv og blev ham fra Livet med sine høilærde Betragtninger.

Alligevel var der en Fordel ved deres Samvirken, som Søren ikke kunde være blind for. Ole fik ingen Løn; den sørgede han selv for, og tilmed var Baaden, siden han begyndte at fare med den, bleven bekjendt for sine hurtige Reiser og den Akkuratesse, hvormed alting blev besørget. De manglede derfor aldrig Fragt, men foer idelig frem og tilbage mellem Nabohavnene og de nærliggende Smaaøer.

Søren nød i fulde Drag dette indbringende Livs Behageligheder. Pengene kunde mere end slaa til, hvormeget han end ruttede med dem, og ganske umærkeligt samlede de sig i betydeligt Antal i den store Skindpung, hvor der nu herskede en stadig stigende Flod.

Søren faldt det aldrig ind at anvende denne Velstand til noget bedre end at give den store Mand paa Værtshusene, hvorimod Ole, der maatte nøies med Smulerne fra dette rigt dækkede Bord, omgikkes med den stadige Tanke, at faa Hold i nogle af de vægtige Spesier og blanke Dalere, han efter enhver ny Reise saa forsvinde i Skindpungens graadige Svælg.

En Morgenstund, de skulde over til Manø med en Ladning Mursten, og Drengen stod forude og gjorde klar, hørte han Faderen rasle med Pengene agter, hvor

han betalte Høkerens Dreng for en Dunk Brændevin, denne havde bragt ham.

Sorgmodige Følelser sammensnorede hans Hjærte; han havde nu anvendt flere Maaneder paa sin Opgave uden at bringe den et Skridt videre; men idag, naar de kom til Soes, vilde han, det koste hvad det vilde, skulde han endog blive kastet overbord, vove et Hovedslag mod Faderens Samvittighed.

Snart efter vare de ude af Havnen, Vinden var loi og omlobende og havde, for de kom en halv Mil ud, dreiet sig helt om til det modsatte Hjørne og var nu stik imod. Soren gik smaabandende og kiggede efter Skyernes Bevægelser, der ikke syntes at være ham til Behag.

„Vi kan lige saa godt tørne op strax," brummede han og gik agterud, hvor Ole stod ved Roret. „Hun lægger sig snart," tilføiede han. „Slaa et Slag over mod Kysten, og lad os faa Ankeret i Bunden medens vi har den hatfuld Vind."

Ole adlød, og langsomt og trægt gled Fartøiet ind mod Land. Vinden kom i korte sløve Puster og trak sig efter hvert saalangt tilbage, som vilde den glemme at komme igjen. Pustene bleve sjeldnere og sjeldnere, Havfladen mere og mere rolig, og neppe kunde Ankeret naa Bunden før det var blikstille. Samtidig steg Julisolen stedse høiere og sendte sine glødende Straaler ned over den speilglatte Flade.

Spise, Drikke og Søvn ere fortrinlige Midler mod Kjedsomheden under slige Forhold, og at Soren Kjørbo dyrkede dem af Erfaring, derom vidnede den Iver, hvormed han hentede Madkurven og Dunken op fra Kahytten og tog Plads i Skyggen af det halv nedgaaede Storseil

for at nyde sit Maaltid. Med dette Middel kunde han fordrive en god Del af det Tidsrum, der vilde forløbe inden Vinden henimod Aften reiste sig. Søvnen vilde hjælpe ham over Resten.

For Ole tog det ikke saa lang Tid. Hans eneste Indlæg i den samme vigtige Sag var kun et Stykke Østebrød, og Faderen var derfor endnu i fuldt Arbeide, da han tog Plads ligeoverfor ham, skrællende paa en Ret Kartofler, han havde skruppet og skyllet midtskibs.

Han var Styrmand, Matros og Kok ombord, og en saa vigtig Person maatte man respektere, ellers var han neppe bleven taalt i Kaptainens umiddelbare Nærhed, thi hvad var Maaltidets Glæder for denne, naar en saa skarp Jagttager som hans Søn talte de Gange, han førte Dunken til Munden?

Faderen havde, trods al sin Raahed, en vis Sky for Sønnens skarpe Dommekraft og kunde, trods den største Lyst, ikke overvinde sine Betænkeligheder mod at jage ham bort. Men den Iver, hvormed han tyggede, og de Smaaeder, han udstødte om et og andet, robede noksom, at han var misfornøiet. — Skjøndt Ole ikke var blind for disse Tegn paa slet Humør, var hans Beslutning, at tale om det med Pengene, dog for fastgroet til, at han kunde lade det fare.

„Fader!“ begyndte han efter med mønsterværdig Omhu at have skrællet en halv Snes Kartofler og lagt dem ned i den lille Gryde ved sin Side, „Baaden her bliver gammel og skrøbelig nu, — det kunde være Tid at samle Penge til en ny.“

„En ny!“ foer Søren Kjørbo op som om Sildebøtten, hvorpaa han sad, var en exploderende Krudttønde. „Jeg troer, den Onde skindbarlig, Du er gal!“

Ole kunde høre sit eget Hjærte banke, men han havde foresat sig at forfølge Sagen til det yderste og vedblev: „Vi kunde gjøre det, Fader, — med hvad Moder tjener føder hun os allesammen derhjemme, medens Du — —“ —

„Hvad siger Du?“ brølede Søren Kjørbo ude af sig selv af Raseri og greb Sønnen i Kraven, som om han vilde gjøre Alvor af sin Trudsel og sende ham overbord. — „Lad høre, hvad jeg?“ —

„Kunde lægge alle Dine op,“ svarede Sønnen rolig og vendte sit blege og bævende, men udtryksfulde Ansyn op mod Faderens vilde Tyreansigt.

Denne slap sit Tag i hans Krave og vendte sig skamfuld bort. „Jeg kan intet lægge op,“ brummede han i en halv raa, halv spagfærdig Tone, „hvad man tjener med saadan en Pjalt Baad er ikke andet end til Lommepenge.“

„Du har dog mange Penge i Din Pung,“ bemærkede Ole og stak ivrig Dinene ud paa en Kartoffel. „Jeg og Moder har sat os for at ville spare sammen til en Jagt, og hvis Du gav Dine til, saa —“

„Haa! haa! haa! — dum Sludder!“ skrogrede Søren Kjørbo og rev Skindpungen op af Lommen, „her er maaske tyve Daler, — vil Du kjøbe en Jagt for dem? — Jeg troede, Du var klog, men nu ser jeg nok, Du er kun en Aarsunge alligevel.“

Ole lagde stiltiende Kartoflen ned i Gryden og tog en anden paa Spidsen af sin Foldekniv. „Tyve Daler!“ sagde han derpaa, „dem kan Moder og jeg ikke samle i flere Maaneder, hvorimod Du kan tjene dem paa en Uge. Det løber hurtig op, og om et Par Aar kjøber vi en Jagt.“

Søren havde lænet sig til Masten og stod med Haanden knuget om Skindpungen paa Bunden af sin Buxelomme. Begge taug, det var som om Samtalen havde givet hver især Stof nok til Eftertanke. Sørens Blik vandrede over den rolig hvilende Havbugt og fæstede sig paa et lille, let kjendeligt Hus ovre paa „Grønland", hvis røde Tage glødede i Solen. For en sjælden Gang gik han til Bunds i sit Indre og tænkte over sit Liv. — Det var et sørgeligt, syndigt, forspildt Liv, der oprullede sig for hans indre Øie. — Det nyttede kun lidt, at han til sin Undskyldning fremførte, at man havde gjort ham Uret den Gang for en 9 à 10 Aar siden. Havde det ikke været mere mandigt, om han ved en hæderlig og pletfri Vandel havde vist Verden, at han var hævet over en saa lav Handling som at bruge betroede Penge? men i det Sted havde han følet sig i et Morads, hvorover han ikke følte Kraft til atter at hæve sig.

Med hvilke gode Forsætter var han ikke draget ind i det lille Hus hist ovre? hvor bittert havde han ikke skuffet den Tillid, den unge Hustru viste ham, ved at give ham, den fremmede Mand, sin Haand og alt, hvad der var hendes. Bittert, bittert maatte han angre, om han vilde tænke, men han vilde ikke tænke, og derfor druknede han den vaagnende Anger i en Slurk af Dunken.

Resten af Dagen undgik han med en vis Sky at komme i sin Søns Nærhed. Den Dreng havde en mærkelig Indflydelse paa ham, den stærke, trodsige Mand. — Hvorfor taalte han hans Indblanden? hvorfor slog han ham ikke? eller kastede ham overbord, som han truede med? — kort sagt, tvang ham til Taushed paa en eller anden Maade? — han havde samme Respekt for ham, som Løven har for sin Tæmmer. Han fattede ikke

Hemmeligheden ved deres Samliv: Ole havde Mod og Aandsoverlegenhed, netop de Egenskaber, hvormed det svage Menneske tæmmer det vildeste Dyr.

Den brændende hede Dag heldede omsider mod sin Ende; Solen dukkede ned bag Landet i Vest og samtidig foer en frisk, velkommen Luftning hen over Havfladen.

Soren havde tilbragt Tiden i Kahytten for at sove, men maatte tænke i Stedet og drak for ikke at tænke uden at føle Virkningen deraf.

Ole havde med let forklarlig Uro ventet at se Virkningen af det raske Indhug, han havde gjort om Morgenen; han følte, at han havde vundet Fodfæste paa Faderens Terrain, men han vidste endnu ikke, om han skulde blive kastet tilbage eller om det ved videre Fremtrængen skulde lykkes ham at vinde Seir.

Ved Solnedgang kom Faderen paa Dækket og gav Ordre til at lette. Det myndige Sprog, han forte ved denne Leilighed, klædte ham ikke saa naturligt som det pleiede. Det lignede altfor meget et Skjold, bag hvilket man anede, at han følte sig truffet. Sønnen adlod med vanlig Raskhed, og snart var Baaden under Seil. — Senere, da han gik hen for at afløse Faderen, som stod til Roers, gav denne ham Roerpinden med den ene Haand og greb i Lommen med den anden. „Se her!“ sagde han med halvbortvendt Blik og trak Skindpungen op. „Tag dem da, hver evige Skilling jeg har, men lad mig saa have Fred for det første.“

Ole vidste i sin Glæde neppe om han skulde le eller græde. I den deilige, lyse Sommeraften frygtede han næsten for, at han kun stod ved Roret og dromte, og befølte den ene Gang efter den anden Pengene i sin Lomme, tællende dem i Tankerne for at forvisse sig om,

at det var Virkelighed, — Virkelighed, at han havde vundet sin første Seir.

Siden gik det af med mindre haarde Kampe. Søren brummede som en vred Bjørn, man vil berøve et Ben, men han var tæmmet og bøiede sig mer og mer for det Herredømme, Sønnen forstod at udøve over ham. Neppe havde nogle heldige Fragter samlet et lille Beløb i den store Skindpung, før denne kom med sine Fornuftgrunde, og — Beløbet vandrede til det fælles Fond, for hvilket Moderen fungerede som Kassemester.

Man kunde ikke sige, at Søren Kjørbo var bleven et andet Menneske, men i det Ydre var der indtraadt en Forandring til det Bedre. Hans Hang til Brændevin var endnu usvækket, men blev holdt i Tømme af ydre Vilkaar. Han var heller ikke mere en saa stadig Gjæst paa Værtshusene, men det var kun fordi man berøvede ham Midlerne dertil. Endelig saa man ham heller ikke, som før, beruset paa Gaden, og Naboernes Søvn var i lang Tid ikke bleven forstyrret af hans Sang om Natten; men alt dette var alene Sønnens Værk. Endnu led han under sin forfærdelige Svaghed og kunde ingenlunde gjøre Krav paa sine Nærmestes Agtelse og Hengivenhed.

Husmoderen havde imedens fortsat sin Beskjæftigelse med at vadske og stryge. Oles Klager over, at det ødelagde hendes Helbred forstummede, thi hun syntes at blomstre op paa ny og faa nye Kræfter. Glæden over den lykkelige Vending i hendes Skjæbne gjengav hende Livslysten, og hendes Kjærlighed til den herlige Søn, der var Skaber af al denne Lykke, grændsede næsten til Tilbedelse. Saaledes var halvtredie Aar forløbne.

Hos Hans Kjørbo's Efterladte saa man ogsaa tydelige Tegn til, at Tiden dreiede sit Hjul. Tilsyneladende var alting som forhen. Fartøier losséde og ladede ved Slæbestederne bag Pakhusene, store Skibe gik i udenrigsk Fart med Kornet, Bøndervognene bragte, og paa Tømmerpladsen tumlede man med Brædder og Bjælker. Den unge Chef styrede det Hele, — saaledes som han havde lovet sin Moder, — i samme Aand, som Faderen havde efterladt den velordnede Forretning.

Men de bedst Indviede, som den gamle Bogholder og andre, der havde været længe i Tjenesten, mærkede vel, at der var kommet yngre Blod til. Livet pulserede varmere, dristigere gjennem Forretningen, og mange af Frants Kjørbo's Dispositioner vilde af Faderen være blevne betegnede som vovelige, for ikke at sige letsindige. Men endnu vare de „de rige Kjørbo's", og i hele Byen saa man op til Beboerne af det store Hus som til lykkelige, af Skjæbnen særlig begunstigede dødelige.

Fanny, der af disse vistnok var den, med hvem man beskjæftigede sig mest, var ikke mere Barn, men en ung Dame af megen Skjønhed og et ædelt, menneskekjærligt Hjærte ligesom Faderen. Som den smukkeste og rigeste Pige i Byen var hun Gjenstand for megen Opmærksomhed. Ikke saaledes at forstaa, at de unge Lapse flokkedes om hende som en Skare taabelige Møl, der bestræbe sig for at faa deres Vinger brændte i det fristende Lys. Fanny afskyede enhver Beundring og holdt sig omhyggelig tilbage fra de Steder, hvor hun kunde blive Gjenstand derfor, og til Fru Kjørbo's Hus var det ikke saa let at faa Adgang, at hun der skulde være udsat for Plagerier.

Men netop denne Tilbagetrukkenhed gav hende noget

eget Tiltrækkende, der aldeles forskruede Hovedet paa dem, der havde lært hende lidt nøiere at kjende. Hvad der dog ogsaa ganske særligt bidrog hertil var, at man almindelig ansaa hende bestemt for sin Fætter Frits. Denne var nu juridisk Kandidat og havde virkelig, som han en Gang drømte om, glimrende overstaaet sine Examiner. Endnu manglede han Embedet og, hvad der var det værste, Onkel Kjørbo til at lægge hans og Fannys Hænder sammen, et Tab, der var saameget uerstatteligere, som det egensindige Pigebarn ikke syntes tilbøielig til selv at vise sin Fætter denne Ære.

Alligevel antog mange det i Byen, og man var misundelig paa Frits Ricke, der efter en enstemmig Mening ikke kunde tilkomme saamegen Lykke. Andre paastod det modsatte og vilde slet ikke tro, at en saa naturlig og ligefrem Pige, som Fanny, kunde finde Behag i et saa hovmodigt og opblæst Menneske.

Hvem der for halvtredie Aar siden havde lagt Mærke til Fru Ricke, hvorledes hun sledskede for sin sørgende Søster og med sit lumske Katteblik lurede efter alt, hvad der kunde tydes som Tegn for Fremtiden, vilde neppe gjenkjende hende nu.

Tiden syntes at have gjort hende yngre. Hun klædte sig ikke længere saa tarveligt, nonneagtigt, som den Gang, da hun, til Gjengjæld for al sin Svogers Godhed, skulde agere den fattige, fortrykte Enke, men med udsøgt Smag. Hendes bitter-søde Smil havde faaet noget valmueagtigt, der mindede om Gift, og af Ydmyghed var der ikke Spor i hendes Væsen.

Aarsagen til disse glædelige Forandringer var, at hendes Døttres Institut blomstrede, — var „i Velten" — og talte de fornemste Folks Børn blandt dets Elever.

Frøknerne Rickes Moder var en anset Person, der begyndte at komme til sin Ret i Samfundet og ikke mere behøvede at sjokke i sin Søsters Kjølvand for at komme frem. — Hvor kroede hun sig ikke ved at sidde i Damekomiteen sammen med Fru Kjørbo, og hvor gottede det hende ikke, i de allerfleste vigtige Spørgsmaal at have en anden Mening end hun. Endnu var Forholdet mellem dem dog det venskabeligste. Rickes kom og gik hos Fru Kjørbo, og denne syntes slet ikke at se, hvorledes de i deres stadigt voxende Overmod syntes at glemme, at uden hende havde de intet været.

Foruden det gamle Nag, Fru Ricke i Almindelighed gjemte paa, fordi hun en Gang havde været henvist til Søsterens Barmhjærtighed, medens denne nød alle Rigdommens Goder, og hvorfor hun haabende en Gang at faa Hævn, følte hun sig ogsaa saaret paa det ømfindtligste i sin Moderkjærlighed, fordi Frants, der i Begyndelsen syntes at finde Behag i Emilie, efterhaanden var bleven kold mod denne og pludselig havde friet til en meget smuk, men ogsaa meget fattig Pige, han tilfældig saa paa et Bal. Hun gav ham rigtignok en Kurv, men lige skammeligt var det, at han ikke en Gang levnede sin Kousine den Opreisning, at det var for Penges Skyld, han svigtede hende. Denne Krænkelse tilgav Fru Ricke ham aldrig.

Endnu var der et Baand, der knyttede hende til Kjørbos, og det var Frits' Haab med Hensyn til Fanny. Denne den kjære Drengs Tilbøielighed kunde ledes tilbage lige til Begyndelsen af den Tid, da han kunde udregne Fordelene ved et rigt Parti. Den var i Tidens Løb bleven en fix Ide hos ham, og fra at være interesseret var han bleven forelsket i den hestige, uklædelige

Grad, der er egen for Mennesker, hvis Udsigter til at vinde deres Udvalgtes Gjenkjærlighed er saa ringe som muligt.

Fannys Hjærte var koldt for Frits, der var stygg og uanselig af Ydre, og naar han i ethvert venligt Ord saa Spiren til en dybere Følelse, skuffede han sig kun og udsatte sig for at forvandle den barnlige Fortrolighed, hun viste ham som Fætter, til Afsky, naar hun anede hans vidtgaaende Hensigter.

Man vil have lagt Mærke til, at Fanny var bleven, hvad hendes Barndom spaaede: En fordringsløs, naturlig Pige. Rigdommens Forrettigheder syntes hun ikke at skatte, forsaavidt de kom hende selv tilgode, men benyttede dem med Glæde, hvor hun kunde gavne andre. Derfor var hun elsket af Tyendet, Arbeidsfolkene og de fattige. Hovmodet og Forfængeligheden i hendes egen Kreds ansægtede ikke hendes, af naturlig Beskedenhed vel pantsrede Hjærte. Hun var sin Fader op ad Dage! Det var den eneste Smiger, hvorfor Fanny var modtagelig, og den hørte hun kun fra de fattige.

Ogsaa mod Ole var Fannys Opførsel forbleven uforandret, trods den beskedne Beskjæftigelse, hvortil han havde helliget sig. Hun kjendte hans opofrende Bevæggrunde og gav ham i Hjærtet Ret, naar hun i Hjemmet hørte Misbilligelse af, at han ikke slog ind paa en mere frugtbringende Bane. Især var Rickes, og af disse igjen Frits, utrættelige i at fremhæve, hvor ilde anvendt Onkel Kjørbos Godgjørenhed havde været i dette Tilfælde. Paa denne Maade haabede de at gjøre Kløften mellem Familierne større, og den sidste troede maaske ogsaa at kunne kvæle den Følelse af Sympathi, han ikke

var uvidende om, at den unge Pige nærede for sit fattige Søskendebarn.

Det var i den urolige Efteraarstid. De hyppige Storme havde sendt flere Havarister ind i Havnen. Blandt disse fandtes en Bark, som med Tab af Anker og Kjætting var kommen ind om Eftermiddagen, en Timestid før Sørens Dæksbaad, der, heldigere end det større Skib, havde redet Stormen af under Manø forrige Nat. Ankomsten af ethvert stort Skib var altid en Begivenhed, der vakte de slumrende Længsler i Oles Bryst. Hidtil havde han heldig bekjæmpet dem til Fordel for sine Forældre og anede kun lidt, ved Synet af den ovennævnte Bark, at dens Ankomst skulde rokke ved hans sønlige Princip og bringe Lysten til at gaa ud paa lange Reiser op til en uimodstaaelig Høide.

Da han gik fra Borde, efter at Baaden var fortøiet, lagde han Veien om forbi det Sted, hvor Barken laa, og betragtede den, som han havde for Skik, meget nøie baade for og agter. Det var et stolt Skib, udmærket udhalet, med høie Master og en smuk Reisning. „Nymphe of Leith" læste han paa Agterspeilet og saa endnu en Gang med et lille Suk op i Takkelagen, lyttende med en længselsfuld Bæven til Kulingens Susen mellem Toug og Liner, som til en lokkende Musik. Han saa ikke et Menneske ombord, men da han kom hjem og traadte ind i sin Moders Stue, sad der en Sømand med et lysblondt, ungdommeligt Skjæg om Hagen med Ansigtet vendt mod Døren.

„God Dag, Du gamle!" raabte han og reiste sig i

sin fulde Høide, der bragte den Tiltalte til at se i Veiret, som frygtede han for, at den Fremmede skulde støde Hovedet mod det lave Loft.

„Gog Dag," svarede Ole og tog den tilbudte Haand. „Er det ikke Johannes?"

„Truffet, min Ven! Lange Johannes. Du maa kunne kjende mig paa Høiden, om ikke paa andet!" raabte den Fremmede leende og vedblev at ryste hans Haand. „Naa, hvorledes har Du det? Kan Du huske da vi spillede Langbold nede paa Engen og Du stak Bolden over i Hans Kjørbos Have?"

Jo, det huskede Ole særdeles vel.

„Og din Onkel er død, hører jeg! — Men hvordan er det, Du farer herhjemme i vore egne Rendestene istedetfor at tage Dig en ordentlig Hyre? — Ser Du, nu har jeg været ude i fem Aar og er nu fuldbefaren Matros. Jeg har været baade i Kina og Indien. Tre Gange er jeg kommen rundt Cap Horn og paa Reisen fra Melbourne og hertil var det femte Gang jeg passerede Linien. Du maa ogsaa være med, det er et rask Liv. Igaar Eftermiddags, da vi maatte stikke Ankerne fra os oppe under Norge, anede jeg mindst, at jeg saa snart skulde være hjemme og hilse paa gamle Venner og Bekjendte. Hele Natten gik vi for de Vindt ned ad Kattegattet i et Mulm og Mørke, som man gjærne kunde have brugt til at blanke sine Støvler i. Hvert Øieblik maatte vi rebe, og tilsidst havde vi ikke mere Seil, end en Opvartningsjomfru kunde sy sig et Forklæde af, og alligevel hev hun i Søen som en Ulykke. Hvor var I i Nat?"

„Vi red Stormen af under Manø," svarede Ole. „Vi mærkede nok, at det var haardt Veir."

„Haardt! ja det maa Du sige to Gange. Det var en Orkan, der kunde blæse Tænderne ned i Halsen paa En, naar man kom til Veirs. Saa Du min Skude dernede, — rigtig! „Nymphe of Leith", — Du kan tro, det er en Seiler! jeg har for Resten gjort Akkord med Din Moder om, at Du skal med os nu, vi mangler en Jungmand."

„Er det sandt, Moder?" spurgte Ole, der var bleven hed i Hovedet, „vil Du af med mig?"

Madam Kjorbo var netop ved at sætte paa Bordet for at de kunde faa noget at spise. „Vist er det sandt," svarede hun uden at se paa ham, for at skjule sin Bevægelse. „Du skal tage ud med Johannes."

Ole gik stiltiende ind i Kamret, hvor han blev i fem Minutter; da han kom igjen, var Moderen i Kjokkenet, og han gik ud til hende. „Moder!" sagde han og slog Armene om hendes Hals. „Var det Synd, om jeg tog Dig paa Ordet?"

„Nei, saa gjør Du kun, hvad jeg altid har bedet Dig om og hvad jeg ogsaa nu ønsker," sagde hun, bekjæmpende sin Smerte for ikke endnu en Gang at bringe ham til at afstaa fra, hvad der var hans kjæreste. „Naar Johannes siger, at de mangler en Jungmand, er det min Mening, at Du skal se at blive antagen."

Inde i Stuen gik Døren. Det var Søren Kjorbo, der kom. Han og Johannes vare snart i en ivrig Samtale om de lange Reiser; intet Thema kunde bringe Baadeskipperen saaledes i Aande som dette. Madam Kjorbo speilede Æg, og Ole tog Plads paa Huggeblokken med Hovedet i begge Hænder for at overveie.

Han havde udrettet meget herhjemme, men endnu ikke nok, og tog han bort, frygtede han for, at Faderen

skulde falde fuldstændig tilbage. Men paa den anden Side havde Reiselysten aldrig været saa mægtig i ham, som netop nu, og skulde han bekjæmpe den denne Gang, frygtede han for, at hans Hjærte skulde briste. Moderen udrev ham af sine Betragtninger. „Ole!“ sagde hun, „gaa nu ind og spis og sig saa til Din Fader, at Du gaar med Johannes ombord for at blive forhyret.“

Maaltidet var i fuld Gang da han kom ind. Lange Johannes lagde en til sin Høide svarende Appetit for Dagen, og Søren Kjørbo spiste som en Mand, der skal holde sig skadesløs for en gjennemvaaget og urolig Nat.

Ole derimod søgte at omgaa Maaltidet, i Fornemmelsen af, at den første Bid vilde kvæle ham; doglod han sig omsider af Moderen nøde til at tage et lille Stykke for Selskabs Skyld.

„Er Du syg?“ spurgte Faderen, der lagde Mærke til hans Taushed og Mangel paa Appetit.

„Nei, jeg er ikke syg?“ svarede Ole med hæs og skjælvende Stemme. „Men hvad siger Du om, at jeg tager Hyre paa Johannes' Bark?“

Søren lagde baade Kniv og Gaffel og stirrede maalløs paa ham. „Saa det gjør Du!“ udbrød han derpaa efter en lang Pause. „Ja, jeg vil ikke holde Dig tilbage, det er til Dit eget Gavn. Nu gik det ellers saa godt herhjemme. Vi Gamle vil komme til at savne Dig,“ lagde han til med sørgmodig Alvor.

Der laa i hans Ord baade en Anerkjendelse af, hvad Sønnen havde virket og en Frygt for, hvad der videre kunde ske, som mægtig greb Ole. „Fader!“ udbrød han og reiste sig i heftig Bevægelse. „Jeg vil gjøre, hvad Du og Moder forlange af mig, men I maa

sige mig Eders oprigtige Mening; selv er jeg saa tvivlraadig, som om Alting inden i mig skulde rives over i to Dele."

„Du skal reise!" svarede begge i Munden paa hinanden, og Ole spurgte ikke ostere. —

„Nymphe of Leith" havde faaet nye Ankere og Kjættinger og stod ud af Havnen i det smukkeste Veir, man havde havt i lang Tid, og for en Merseilskuling, der lovede den en hurtig Reise mod dens Maal: Østersøen.

Ole og Johannes laa oppe paa Raaen og kastede Bramseil los. „Se Dig nu godt om," sagde denne, „og tag Afsked med Din Fødeby. Du ser den næppe igjen imorgen."

Ole fulgte Opfordringen og kastede et langt Blik ind til den kjære Strand, som han, trods sin Lyst til Havet, elskede over alt i Verden. Han saa alle de kjendte Steder, Skuepladsen for hans hidtidige Færden, ligge udbredt for sig, og trods al sin Glæde over endelig en Gang at være kommen rigtig til Søes, grebes han af vemodige Følelser. Pludselig kom der, inde paa Tømmerpladsen mellem de høie Brædderstabler, en kvindelig Skikkelse tilsyne og viftede med et Lommetørklæde. Ole gjættede strax hvem det var og svingede Hatten. „Hør, Du," sagde Johannes, „hvad er det egentlig med Jer to? Jeg saa nok den rørende Afsked, Du tog med hende igaar, da Du mødte hende."

„Vi ere jo Sødskendebørn, det var det Hele," svarede Ole og sendte Fanny et sidste Blik.

Efter Sønnens Afreise gik det saa la la med det Værk, han havde bygget. Søren Kjørbo sank ikke saa fuldstændig ned i Lastens Dyb som før, men han var ikke saa paapassende og tjente følgelig ikke saamange Penge, som medens Ole foer med ham, og heller ikke omgikkes han saa sparsommelig med sin Fortjeneste, som denne havde indført som Skik. Brændevinsdunken spillede atter en temmelig fremragende Rolle imellem Skibsprovianten. Men da han, tiltrods for at han nu maatte leie en Mand til at fare med sig, ikke helt forglemte at bringe nogle Penge med hjem, ville vi ufortalt lade ham seile væk i to Aar, indtil Ole kommer tilbage. — —

Det var en sludfuld Efteraarsdag lige i Mørkningen at han atter gjensaa sit Fødehjem. Moderen stod og strøg ved en lille Lampe. Ved det andet Bord, henne i Krogen, havde Faderen, som var kommen hjem fra Søen, spist sin Aftensmad og sad med Hovedet i Haanden, hensunken i dybe Tanker. Strygejernets Klappren var den eneste Lyd, der afbrød Stilheden.

Da lød pludselig Trin uden for og en rask Banken paa Døren, og før nogen af dem anede, hvem det kunde være, stod Ole hos dem inde i Stuen.

Der blev Glæde og Velkomsthilsener, den anden Lampe blev tændt og Strygningen opsat til den næste Dag, og nu maatte han fortælle dem om alle sine Eventyr og om hvorledes det gik til, at han nu kom hjem.

Han fortalte da, at han jo, som de vidste, havde ladet sig forhyre til at gaa med til hvilkensomhelst oversøisk Plads, men naar de derpaa atter anløb en europæisk Havn var hans Kontrakt udløben. De havde da været i Indien og Brasilien, men igaar var Skibet løbet ind til

Kjøbenhavn, hvor han da forlangte Afmønstring og reiste herhjem med Jernbanen.

Glæden over hans Hjemkomst var saa meget mere ublandet, som han nu vilde beslutte at blive hjemme for det første. Blandt andet fortalte han da ogsaa, at en Mand i Toget havde sagt ham, hvor der var en Jagt at faa tilkjøbs. Det var et godt lille Fartøi, og da han erfarede Kjøbesummen, regnede han ud, at den kunde kjøbes for de Sparepenge, de havde hjemme, og hvad der kunde komme ind ved Salg af Dæksbaaden, naar han lagde sin opsparede Hyre til.

Forældrene hørte paa ham med blandede Følelser af Glæde. Moderens Hjerte krympede sig ved at modtage dette nye Offer. Det havde jo oprindelig været Bestemmelsen mellem dem, at hvad de sparede sammen hjemme skulde være til Jagten, medens Ole ved en saadan længere Reise skulde tjene Penge til at tage Styrmandsexamen for. Havde Søren under Sønnens Fraværelse været ligesaa flittig og sparsommelig som i de foregaaende Aar, da kunde begge Formaal nu være sket Fyldest, men Ole syntes i sin Beregning meget rigtig at være gaaet ud fra den Forudsætning, at under hans Fraværelse var der opsparet meget lidt. At denne Gisning netop var saa rigtig, berørte Faderen paa det pinligste. For et Øieblik forbandede han sin egen Ligegyldighed for at spare og glædede sig oprigtig over, at Sønnen nu atter vilde tage Ledelsen i sin Haand.

Rygtet om, at Ole var kommen hjem, havde ad en eller anden hemmelighedsfuld Vei ogsaa indsneget sig i Fru Kjørbos Hus og var kommen Fanny for Øre. Selv havde den unge Pige ikke set sit fattige Søskendebarn, fordi Fader og Søn vare bortreiste i Handelsanliggender.

Tredie Dagen efter sad hun og læste Avisen for sin Moder, da der kom Besøg af Tante Ricke med hele hendes lange Hale. Frits var nylig bleven forfremmet til et Embede under Ministeriet, og da dette altid havde staaet for ham som det afgjørende Vendepunkt i hans Liv, var han kommen hjem for at erfare sin Skjæbne i et vist Punkt, over hvilket der endnu hvilede en, som det syntes ham, gaadefuld Uklarhed.

Han havde aldrig skjult, at han elskede sin Kousine, og han troede nok, dette maatte smigre hende. Men naar hun alligevel slet ikke syntes at forstaa Betydningen af en saadan Følelse hos en saa vigtig og haabefuld Fætter, var det en Naivitet, som, saa klædelig den kunde være hos et Barn, dog nu havde varet længe nok og ikke passede sig for en ung Pige, der var gammel nok til at være paa det Rene med sine Følelser.

Det gik slet ikke an at udsætte Sagen længere. Hvem kunde vide, hvad et saadant varmtfølende Pigebarn, som Fanny, kunde falde paa, naar man ikke i Tide gjorde hende opmærksom paa den Lykke, der var tiltænkt hende. Oles Navn klang ofte og ildelydende for Frits' Fantasi, og hvor haanligt han end trak paa Skuldrene, saa lod det sig dog ikke gjendrive, at Fanny nærede en forurolígende Sympati for denne „Døgenigt", som det behagede den lærde Jurist at titulere den fattige Sømand.

Ja, det var i Sandhed paa Tiden, at han fik dette Embede for at kunne optræde med den behørige Anstand. Idag vilde han forebringe sit Frieri. Blændet af hans Vigtighed vilde Fanny glemme enhver anden Følelse, der maaske ellers kunde have fremkaldt nogen Vaklen, og ufortøvet sige ja. Fra Tante Kjørbos Side ventede

han ingen Vanskeligheder, dertil var Partiet for ærefuldt, og for at smede medens Jernet var varmt vilde han foreslaa, at Brylluppet blev holdt inden Jul, saa var han Herre over Situationen.

Uheldigvis havde Familien Ricke, i Forudfølelsen af sin Seir, ikke været fuldkommen diskret angaaende den Lykke, man tiltænkte Familien Kjørbo, og den foregaaende Aften havde Fanny endog i et Selskab af jevnaldrende Venner været Gjenstand for lidt Drilleri angaaende hendes forestaaende Giftermaal med sin lærde Fætter.

Dette var Fannys ømmeste Sted, og lige siden hun var en lille Pige kunde intet opbringe hende i den Grad, som en Hentydning til, at hun skulde være Frits' Kone. Den Opmærksomhed, han altid havde vist hende, havde hun skrevet paa Fætterskabets Regning og haabede, at han ikke for Alvor nærede en saa taabelig Ide.

I Virkeligheden var Fannys Hjerte altfor barnligt og uskyldigt til at fatte Betydningen af det vigtige Skridt, man hentydede til. Kun saameget forstod hun, at for at blive en Mands Hustru maatte hun føle sig hendraget til ham af en stærkere Magt, end den halvkolde Fortrolighed, hun i Følge Naturens Orden havde skjænket sin Fætter Frits. Fra et vist Synspunkt betragtet kunde denne derfor ikke have valgt et gunstigere Øieblik til at faa fuld Klarhed over sin Kousines Følelser, thi havde hun forhen ikke beundret ham saa meget, som han efter sine Nærmestes Mening kunde tilkomme, saa var hun nu smækvred paa ham, som Ophavet til den Snak, hvorfor hun havde været Gjenstand. Hun gjorde derfor meget drillende Mine til at afbryde sin Læsning, da hele Familien, i Følelsen af sin Betydning, med megen Værdighed traadte

ind. Frits var i Spidsen, som Bæreren af Familiens Anseelse.

Men den sikkre Selvtillid, hvormed han traadte over Tærskelen, svandt allerede noget efter de første Skridt. Rygtet om hans Ansættelse var ilet forud for ham og var allerede for to Dage siden bleven bekjendt i hans Tantes Hus. Hvad betød da den lunkne Tøven, hvormed Fanny blev paa sin Plads, i Stedet for at ile ham imøde og lykønske ham?

Allerede standsede han forlegen og hørte adspredt paa de venlige Ord, Fru Kjørbo, der var gaaet ham imøde, henvendte til ham. Hans Blik veg ikke bort fra den egensindige lille Kousine.

Ogsaa Fru Ricke studsede ved sin Nieces besynderlige Opførsel. Hun havde jo selv for to Dage siden overbragt Budskabet, — Fanny vidste det altsaa. Hvad betød da denne Ligegyldighed? —

Men pludselig opklaredes hendes Træk af et honningsødt Smil. Hun havde kun een Maalestok for alle de Handlinger, hun ikke ret forstod, og tilskrev dem Listighed som Bevæggrund. „Frits!“ sagde hun da til sin Søn med et opmuntrende Blik, „ser Du ikke, at Fanny venter paa at høre Nyheden af din egen Mund.“

„Ah, saa!“ udbrod den nybagte Embedsmand, idet et saa indsmigrende Smil, som der kunde blive Plads til paa hans indbildske Fysiognomi, røbede at han nu forstod Situationen. Med lette Trin ilede han hen til sin Kousine og greb hendes Haand.

„Fanny!“ sagde han saa ømt, at en let Skjælven vibrerede paa den unge Piges Læber, som om hun undertrykte en frembrydende Latter. „Jeg kommer for at meddele Dig en for mig overordentlig glædelig Tidende.

— Du ved det, ja — Har Du ikke et Ord at sige mig i den Anledning?"

„Jeg gratulerer Dig!" svarede den Adspurgte, uden at se op fra Avisen, og prøvede at faa sin Haand fri, hvad der dog ikke straxt lykkedes hende.

„Fanny!" udbrød allerede Fru Kjørbo i en irettesættende Tone, men hendes Søster stødte hende paa Armen.

„Lad dem kun selv," sagde hun med et fiffigt Nik.

En dyb Stilhed herskede i Værelset; man kunde have hørt et Halmstraa falde til Jorden. Cicilie og Emilie stode i Baggrunden, den sidste puffede til den første og undertrykte en Fnisen bag sit Lommetørklæde. Frits kunde høre sit eget Hjerte slaa.

„Jeg tvivler ikke om, at Du tager en meget levende Del i mit Held," vedblev han lidt usikker, „men min Lykke er endnu kun halv."

Fanny vendte Hovedet helt om til den anden Side; hendes Lyst til at le var nu næsten uimodstaaelig. Frits misforstod hendes Bevægelse og, glemmende at de ikke vare ene, lagde han Armen om hendes Liv og vedblev med voxende Ømhed: „For at den skal blive fuldstændig maa Du dele den med mig. Jeg har forlængst udset Dig til min Hustru, men oppebiet dette høitidelige Øieblik for at sige Dig det, naar vi ikke behøvede at udsætte vor Forening i det Uvisse."

Nu først vendte Fanny sit Ansigt om imod ham og frigjorde sig under en hjertelig Latter. „Men Frits dog!" udbrød hun derpaa med et Blik, saa udtryksfuldt, at den Tiltalte veg tilbage i Følelsen af, at det var en selvbevidst Kvinde, han havde henvendt sig til med for megen Tillid til sin egen Betydning, og at den ung-

dommelige Munterhed nys snarere var en overlagt Spot end et Udslag af den Naivitet, han havde tillagt den enfoldige lille Kousine. „Du, som er saa klog," vedblev hun, „maatte jo forlængst have indset, at jeg ikke kunde udstaa Dig; selv har jeg ikke vidst det før for ganske nylig."

Denne ligesaa aabenhjærtige som afgjørende Erklæring traf alle som et Slag i Ansigtet. — Selv Emilie glemte at fnise. Frits stirrede flau og tilintetgjort hen for sig, og Fru Ricke, hvis Ansigt var blevet ganske graat med citrongule Nuancer, sank maallos ned paa en Stol; Fru Kjorbo, der gjerne havde set dette Parti, var alvorlig vred, men taug raadvild, da hun slet ikke vidste, paa hvad Maade hun skulde tage Sagen. Fanny var den eneste, der bevarede sin Fatning. Med stærkt rødmende Kinder, men et forbindtligt Smil, reiste hun sig og bød Cecilie sin Plads, som denne mekanisk indtog, hvorpaa hun gik hen til en anden Stol, stadig holdende Avisen i Haanden, som om der var noget ved den, der i høi Grad fængslede hendes Opmærksomhed. Denne Uhøflighed mod de Fremmede gav endelig hendes Moder en forønsket Leilighed til at skjænde. „Fanny!" sagde hun strængt, „lad Avisen hvile til en mere passende Leilighed!"

„Tillad blot, Moder, at jeg læser et ganske lille Stykke høit," bad den unge Pige, hvis Øine lyste af en triumferende Glæde. Uden Tøven begyndte hun: „Skibshandel: Baadfører Søren Kjorbo har i disse Dage solgt sin Dæksbaad til Lukas Fisker og samtidig forøget vor Bys Handelsflaade med Jagten „Fremad", som han har kjøbt i Forening med sin Søn. Vi ønske de to vindskibelige Søfolk, der ere beslægtede med en af vore

anseteste Familier af Handelsstanden, al mulig Held og Lykke." — Fanny foldede Avisen sammen og saa sig om i Kredsen med et lykkeligt Smil, men overalt mødte hun strenge og misfornøiede Blikke. „Den dumme Redaktør!" udbrod Fru Kjørbo, der slet ikke lagde Skjul paa sin Vrede. „Hvad behøver han at minde Folk om vore Slægtskaber."

„Og ligesaalidt behøvede Fanny at læse det Slags Meddelelser med saamegen Interesse," bemærkede hendes Søster spidst.

„Men, Moder," tilføiede Cecilie, „ved Du da ikke, at vor kjære Kousine altid har vist en ædel Opoffrelse ved at finde Tilknytningspunkter i de lavere Samfundslag?" Endnu var Emilie og Frits tilbage, men Fanny afskar alle videre Hjærteudgydelser ved at fjerne sig med de, med rolig Selvbevidsthed udtalte Ord: „Den Sympathi, jeg nærer for Ole, er en Arv efter min Fader, og den er mig for dyrebar til, at jeg lader mig den fratage."

Man saa efter hende i stum Overraskelse, kun Frits udstødte et smerteligt Suk. — —

Allerede den næste Dag saa den unge Pige Leilighed til at hilse paa Ole og meddele ham sin Glæde over det vigtige Fremskridt i hans Families Kaar. Hendes Lykønskning var den unge Sømands sødeste Løn for hans Udholdenhed og Flid.

Man befandt sig allerede i November. Uroligt Veir med Storm og Taage havde afløst det næsten sommerlig stadige Veir, man havde havt i Oktober. Fader og Søn kunde nu ret føle Behageligheden af at føre et større, bedre indrettet Fartøi til deres Farter, der nu ogsaa strakte sig længere og tegnede til at skulle blive et meget

indbringende Erhverv. Dette var saameget heldigere, som de ved Kjøbet af Jagten havde paadraget sig Gjæld, der dog ikke var betydeligere, end at de haabede at faa den betalt i Løbet af Vinteren, naar kun ikke Seiladsen skulde blive standset altfor snart.

I dette Haab skulde de dog blive skuffede. Vinteren blev nemlig baade streng og langvarig, og allerede sidst i Maaneden kom den første Snestorm, der overraskede dem mange Mile fra Hjemmet. Til Nød og Næppe klarede de sig ind, men efter Stormen fulgte Kulde, og før nogen anede det, var Seiladsen standset for mange Maaneder.

Denne Afbrydelse, saa uvelkommen den end var, kunde dog ikke forstyrre Familiens glade Bevidsthed om, at i Forhold til forhen var man dog nu paa den grønne Gren. Søren, der ikke godt kunde finde sig i at sidde hjemme, stolprede nok saa taalmodig omkring i Snedriverne nede ved Havnen og saa, med Hænderne i Buxelommerne, paa hvorledes Isen Dag for Dag strakte sig længere ud paa Reden, saaat aabent Vand tilsidst slet ikke var til at øine.

Om Søndagen tog Ole Skøiterne frem og morede sig paa Aaen blandt Byens Ungdom, hvor han da tillige ofte mødte Fanny; men her, overfor saa mange Tilskuere, robede de ikke det fortrolige Forhold, der herskede mellem dem; men hvem kjender ikke den Magt, et Par venlige Ord eller et lille Smil i Forbifarten har til at skabe Tilfredshed, i Bevidstheden om, at man er i hinandens Nærhed.

Men paa de søgne Dage havde Ole ikke Tid til Adspredelse. Med Aalejern og Øxe drog han da ud paa Vennebynor og stangede Aal.

Det var en Eftermiddag midt i Ugen at han kom derfra med en lille Fangst i en Pose og i de tunge Søstøvler traskede hjemad. Det havde hele Dagen været smukt stille Veir med en klingrende Frost, og et tykt Lag af Rim puddrede Træer og Buske. Ole havde store' islandske Bælgvanter paa Hænderne og Sydvesten trukken ned over Ørene, thi det frøs 20 Grader, og netop som han naaede Skoven ved Landstedet „Henriettelyst", kom en tæt Taage ind fra Søen, indhyllende det smukke Vinterlandskab i et bitterlig koldt Slør.

Ole gik raskere til for at holde sig varm og for tillige at erfare, hvem den Dame var, han havde set komme sig imøde, men som pludselig var bleven borte i Taagen. Hun havde visse Kjendemærker tilfælles med Fanny, og dog kunde han næsten ikke tænke sig, at denne skulde udstrække sine Spadseretoure til det en halv Mil fra Byen liggende „Henriettelyst" i en saadan Kulde. Han skulde snart faa sin Tvivl ophævet.

„Er det virkelig Dig, Fanny?" udbrød han overraskет og synlig forlegen ved pludselig, i sin mere formaalstjenlige end klædelige Dragt, at staa Ansigt til Ansigt med den elegante unge Dame, hvis rigelige Udstyr med kostbart Peltsværk gjorde hende særdeles vel skikket til at trodse Vinterdagens Kulde.

„Det er virkelig mig!" svarede hun og rakte ham sin lille fine Haand med et skjælmsk Smil, der gjaldt hans lapplandske Kustume. „Du ligner jo livagtig gamle Slap i Henrik Meinard."

Ole lo med, trods en let Rødme. „Man skal jo ligne sit Arbeide, selv naar man stanger Aal," svarede

han og tog hendes Haand efter at have trukket Bælgvanten af. „Men jeg antog jo heller ikke at man var udsat for at møde unge Damer saalangt fra Byen i denne Vinter."

„Saa maaske Du ikke en Gang ønsker mit Følgeskab tilbage?" spurgte hun saa skjælmsk, at Ole rødmede endnu stærkere.

„Jeg tør jo slet ikke have nogen Mening," svarede han temmelig forlegen, „en ung, pyntet Dame, som Du, ønsker vist ikke at følges med en Aalestanger."

„O, det var jo kun mit Spøg altsammen!" udbrød Fanny og vendte om for at gaa ved Siden af ham. „Jeg er netop gaaet saalangt ud ad Veien for at møde Dig, da din Moder antog, at Du var paa Hjemveien. — Jeg har nemlig noget af Vigtighed at sige Dig."

De gik nu temmelig rask ind ad Byen til. Sneen knirkede under deres Fødder og Rimtaagen hængte sig som fine hvide Sølvnaale i hans Trøie og Fannys Peltsværk og Slør.

„Noget af Vigtighed?" gjentog Ole, „Du gjør mig umaadelig nysgjerrig efter at vide, hvad det er."

„Jeg var i Aftes hos Grossereren," begyndte Fanny, „der hørte jeg tale om et Legat, der var oprettet af afdøde Kaptain Tegner og hvorfor hvert Aar en fattig Sømand skal holdes til Styrmandsexamen. Iaar skal det uddeles for første Gang. — Kan Du forstaa, at jeg kunde sove hele Natten uden at tænke paa, at Du kunde søge det? Jeg er endnu ganske skamfuld derover. Først i Formiddags faldt det mig ind, men saa havde jeg heller ikke Rist eller Ro før jeg fik talt med Grossereren. Han er med i Bestyrelsen for Legatet og lovede

mig at gjøre sit Bedste for Dig, men det er nødvendigt, at Du uden Ophold selv taler med ham."

Ole havde fuld af Henrykkelse og Beundring lyttet til hendes Ord; da hun taug udbrød han begeistret: „Fanny! Fanny! Du er dog en mageløs Pige! Jeg forstaar ikke, hvorved jeg har gjort mig fortjent til al den Betænksomhed, Du viser imod mig?"

„Tal ikke saaledes, Ole!" udbrød Fanny, „jeg har saa ofte skammet mig over, at jeg aldrig kunde gjøre Dig noget godt, skjøndt vi ere saa rige, og hvad er det, jeg har gjort nu? Talt med Grosseren! o, det er virkelig en billig Godgjørenhed!"

„Og dog har Du vist en Opoffrelse, som faa vilde have gjort Dig efter," forsikkrede Ole, „de fleste Mennesker, som ere lykkelige, glemme saa let, at de ogsaa have en Pligt mod de mindre lykkelige."

„Er det sandt?" udbrød Fanny med en munter Latter. „Jeg troede egentlig, at Rickes vare de eneste slette Mennesker i Verden og at alle andre vare bedre end jeg."

„Deri tager Du meget feil," udbrød Ole ligeledes leende, „jeg har min Livsfilosofi fra min Moder. Rickes er ingenlunde det værste Slags Mennesker, thi af dem venter man sig intet godt. Meget værre ere de, der ere som Folk er flest, det vil sig selv nærmest, milde og deltagende naar de tale med deres Næste, men huske at gjøre ham noget godt, selv om det kun kostede dem et Ord, det kan de ikke."

Fanny lo ad den unge Vismand til hun fik Taarer i Øinene. Ole lo med. „Ja, man erfarer meget, naar man kjæmper sig frem i Verden," sagde han, „og husk paa, jeg gaar nu mit tyvende Aar og har oplevet en

hel Del, og hvad jeg ikke selv har erfaret, har jeg fra min Moder. Derfor er det, at ethvert nyt Bevis paa Din Godhed overraſker mig, thi Du er jo netop, mer end nogen anden, udſat for at forkjæles af Lykken."

„Man ſkulde tro, at Du længe havde følt Trang til at ſmigre mig," ſagde Fanny med yndigt Skjælmeri.

„Ikke til at ſmigre Dig," ſvarede Ole, „men til at ſige Dig, hvorledes jeg opfatter Din Karakter."

„Lad os ikke tale om mig længere," bad Fanny, „jeg føler, at Din Ros ikke er fortjent. Dertil fordres efter min Mening, at jeg først ſkal have bragt et Offer. Men vil Du give mig et Bevis paa Taknemmelighed fordi jeg har huſket paa Dig, ſaa gaa nu i Aften til Grosſereren, ſaa kan Du til Foraaret tage din Styrmands-examen."

At Ole ikke behøvede at nødes, behøver vi neppe at tilføie, og faa Dage efter havde han paa ny forladt Hjemmet.

Vinteren blev uſædvanlig langvarig, og først midt i April begyndte Skibene ſaa ſmaat at forlade deres Vinterhavn.

Søren Kjørbo og hans Huſtru havde i deres Enſomhed ondt nok ved at bjerge Udkommet uden at gjøre Gjæld i Sønnens Fraværelſe. Søren blev godt indøvet i Afholdenhed og maatte gaa tilhaande ved Vadſken, der nu, ſom altid, var den Hjælpekilde, man maatte ſtole paa i Nødens Tid. En Gang imellem kom der Breve fra Ole, der ſpredte Solſkin ind i den triſte Vintertid. Det gik ham godt paa Skolen.

Han behøvede for en stor Del kun at opfriske, hvad han allerede en Gang havde lært, og haabede at tage en glimrende Examen.

Det Stykke Vei derud forbi Grønlandshusene var hele Vinteren saa temmelig frit for Sne, og Fanny havde en mærkelig Forkjærlighed for at lægge sine Spadseretoure netop til den Side. Derved blev det hende temmelig let, bestandig at faa Efterretningerne fra Ole medens de vare nye, og Madam Kjørbo havde en Gang for alle maattet give hende Lov til at læse alle hans Breve.

Saa kom der en Dag hen i Foraaret, da man vidste det over hele Byen, fordi det stod i Avisen: Ole havde taget bedst Karakter ved den nys afholdte Styrmandsexamen.

Fanny svingede henrykt Bladet, der indeholdt den lykkelige Tidende, over sit Hoved og løb i fuldstændig Selvforglemmelse ind for at fortælle det til sin Moder. Fru Kjørbo yttrede vel ikke nogen Bevægelse, der kunde lignes ved Glæde, men hun lod dog falde nogle Ord om, at det var meget godt. Ole var maaske dog ikke et saa mislykket Individ, som man havde antaget.

Hos Fru Ricke læste Cecilie Efterretningen ved Thebordet og fremkaldte derved et stærkt Røre. „O, hvor det var lumsk, at det Tegnerske Legat var tillagt ham uden at nogen vidste det.“ Det maatte være Fannys Værk; men at Grossereren vilde være med til et saadant Komplot var ubegribeligt! Fru Ricke skulde ikke undlade at omtale denne Sag og skulde gjøre sit til, at den maatte blive gjort til Gjenstand for Misbilligelse.

Men hvor megen Avindsyge og Misundelse Ole nu end var Gjenstand for, kunde dog intet mere fratage

ham den Fordel, Fanny havde skaffet ham. En Trøst blev dog hans Fjender tildel. Han begyndte nemlig efter sin Hjemkomst at fare med Jagten, som om intet var passeret, og heri saa man et nyt Bevis paa, at han var et Menneske, der ikke fortjente alle de Gunstbevisninger, man vedblev at ødsle paa ham.

Hvad Søren Kjørbo angaar, da havde han, siden han fik en virkelig Styrmand ombord, opgivet den sidste Rest af sin Myndighed og lod Sønnen raade i alt. Det var denne, der afsluttede Fragterne og tog imod Pengene, men i Virkeligheden var dette kun en Formsag; Ole hindrede nemlig ikke sin Faders fri Adgang til Kassen, men satte kun et moralsk Tryk mod hans uordentlige Vaner. En sjelden Gang gik vel Naturen over Optugtelsen, men naar Ole varskoede, var han dog rede til atter at falde ind i Kursen. Saaledes forløb Sommermaanederne. Man naaede November igjen, og Veiret blev paany uroligt uden at der hidtil var tilstødt Jagten „Fremad“ noget. Denne havde vist sig som et godt Fartøi, Fortjenesten havde i Løbet af Sommeren været god og Gjælden, stammende fra dens Kjøb, var forlængst betalt. Ole kunde med Tilfredshed lægge nye Planer for Fremtiden, — blev det saaledes ved, kunde han om faa Aar ombytte den lille Jagt med en større, og hvem vidste? — for den fremadstræbende Aand er intet Maal for høit, — maaske kunde han tilsidst bringe det til at kjøbe en Skonnert! Søren havde forlængst ophørt at opponere mod Sønnens Planer, dertil nærede han en altfor ubegrændset Respekt for hans Dygtighed og Foretagelsesaand.

En Eftermiddag sidst i Maaneden herskede der et usædvanligt Liv og Røre ved Havnen. Siden Middag

havde der raset en Storm af Sydost, og af de Skibe, som søgte Havnen, kom de fleste kun med Nød og Næppe ind i god Behold. Flere lede Haveri og en Jagt sank endog lige udenfor Havnemundingen. Ude paa „Bløden“, et grundt Vand, der skyder sig omtrent en halv Mil ud Syd for Indløbet, stod en Skonnert, der i det Øieblik den skulde gjøre den sidste Vending nægtede at lystre Roret. Søen brød sig frygtelig over Dækket og Mandskabet maatte gaa fraborde i Storbaaden næsten i samme Øieblik som Fokkemasten gik overbord.

Senere hen steg Stormen til en Orkan, der med en saa frygtelig Magt satte Vandet ind i Havnen, at Skibene truede med at gaa over Bolværkerne eller ride sig i Sænk. Alle Hænder vare i Arbeide for at udlægge Varp og Fortøininger og forhindre Sammenstød, at der ikke skulde ske Skibbrud i selve Havnen. Havnefogden, der skulde paase alt, løste paa bedste Maade den vanskelige Opgave, at være allestedsnærværende, og understøttedes heri af Lodserne. De hjalp Skibsmandskaberne, gav dem Anvisninger og forhindrede ved Raad og Daad mange Uheld, der ellers vilde være indtrufne i den af store og smaa Skibe fuldpakkede Havn.

Under den almindelige Travlhed havde man næsten ikke lagt Mærke til, at endnu et Skib, denne Gang en stor Bark, nærmede sig Havnen for at komme ind. Kun ude paa Havnemolen stod to gamle Lodser, hvoraf den ene gjennem en Kikkert fulgte den endnu næsten en Mil fjerne Seilers Manøvrer. „Sætter hun Flag?“ spurgte den anden, som med Haanden over Øinene forgjæves anstrængte sig for at skjelne Enkelthederne gjennem den Skumdamp, enhver Sø sendte op over dem.

„Ja, hun vil ha'e Lods,“ svarede den anden og

slog Kikkerten sammen, „det vil blive et fælt Arbeide at forcere Indseilingen med denne frygtelige Sø.“

„Var hun ikke allerede for langt inde, maatte hun hellere holdes under Seil til Veiret bedager sig,“ svarede den anden. „Vi har jo allerede Havnen fuld af Fartøier, og kommer et saadant stort Kadaver herind, rider hun maaske en halv Snes Smaastuder i Sænk for man faar hende fortøiet.“

„Lad os nu først se at komme ud til hende, saa kan vi siden tænke paa, hvad der er at gjøre,“ sagde han med Kikkerten. „Men det er et Spørgsmaal, om Lodsbaaden vinder op til hende. Kald Du paa Knud Greis og Christen Jørgen, saa skal jeg gjøre Baaden klar, og lad os saa i Guds Navn prøve.“

Kort efter gik Lodsbaaden ud med fire Mands Besætning. Men, som han med Kikkerten havde spaaet, viste det sig umuligt at klare Landet fra sig. Efter at have været paa Grund, men lykkeligvis at være kommen flot igjen, kom Baaden tilbage med Tab af Fok og andet Haveri, og ethvert yderligere Forsøg kjendtes at være frugtesløst.

Barkens Skjæbne begyndte nu at blive Gjenstand for almindelig Opmærksomhed. Klare Indseilingen uden Lods maatte for en med Farvandet ukjendt Fører ansees for en Umulighed. Til at holde Skibet under Seil medens Stormen raasede ud, var man derimod allerede kommen de farlige Steder i Farvandet for nær, og for at forhøie Vanskelighederne brød Sneen, der længe havde hængt i Luften, løs og forvandlede Orkanen til en Snestorm, saa frygtelig, at Himlen og Havet syntes at flyde sammen i et eneste sønderrevet Element.

„Hun er forloren!“ lød Havnefogdens dybe Bas

mellem den Skare af Tilskuere, der havde samlet sig ude paa Molen. „Saalænge de kunde holde Udkig, kunde de nogenlunde holde sig klar af Grundene, men i Mørke og Snetykning er det en Umulighed. Bi kun lidt, vi vil nok faa Spil!“

Medens alle saa efter Barken havde ingen havt Øie for en lille Jagt, hvis svaiende Mastetop og klodsrebede Seil i den store Afstand vel ogsaa vanskeligt lod sig opdage over de høie Bølgetoppe. Det var Jagten „Fremad“ med Fader og Søn ombord. De vare blevne overraskede af Stormen faa Timer efter at de havde forladt en sikker Havn og stode nu hjemad for en flyvende Medbør, haabende at være inde før Mørket faldt paa, og vare en Kvartmil til Luvart for den omtalte Bark, som de længe havde iagttaget og erkjendt for at være en Engelskmand, da de paa en Gang saa sig indhyllede i Snetykningen.

„Den skulde have ventet et Kvarter endnu, Ole,“ sagde Søren, der sad i Læ bag Sønnen, som stod til Roers, „saa havde vi havt fat i Vagerne paa Bløderne, nu maa vi holde Udkig som en Ulykke, og pas paa, at Du ikke afviger en eneste Tomme fra den Kurs, vi nu har!“

„Hvad tror Du der bliver af Engelskmanden?“ spurgte Ole, som forgjæves anstrængte sig for at opdage det i Snetykningen borteblevne Skib. „De have ikke faaet Lods ombord og ere naturligvis ukjendte med Farvandet.“

Det bliver galt,“ sagde Søren med ægte Sømandsro. „Den holdt Kursen lige ind paa „Katteho'derne“ og slaar sig naturligvis i Smadder, hvis de ikke ere saa heldige at opdage Ballonen i Tide.“

„Bum!“ drønede det i det samme og et Kanonskud buldrede gjennem Stormen.

„Saa!“ raabte Søren Kjørbo og sprang op. „Sagde jeg det ikke nok? — nu sidder hun der!“

Oles Øine tindrede af Mod og Energi. „Hvad skal vi gjøre, Fader?“ raabte han. „Skal vi holde ned til dem?“

Søren stod et Øieblik og betænkte sig. Nu havde de den rigtige Kurs og om en halv Time kunde de være i Behold inde i Havnen. Dog, som ægte Sømand kunde han ikke vide sine Medmennesker i Nød uden at hjælpe dem; Spørgsmaalet var kun, om de siden kunde finde Kursen og hjælpe sig selv.

Men nu drønede det andet Skud og hans Betænkeligheder forsvandt strax. „Ja, læg saa Roret om!“ sagde han til sin Søn. Denne adlød. „Ret saa!“ vedblev den gamle, „det er godt! i denne Retning var det Skuddet faldt.“

Endnu en tredie Gang drønede Nødskuddet, denne Gang meget nærmere; Blinket skar Søren Kjørbo i Øinene som et Lyn og strax efter kom det store Skrog til Syne.

„Hvor nær tør vi komme Grunden?“ spurgte Ole. „Skal jeg blive udenfor Ballonen?“

„Nei, indenom!“ raabte Søren, der stod paa Udkig. „Hun ligger for Resten saa godt, at vi kan løbe hende paa Siden. Styr kun om den Bagbords Laaring og vend i det samme, saa ligger vi i smult Vand. Saa! — det var ganske udmærket! Nu vil jeg prøve at praie dem. Bark aahøi!“

Flere Skikkelser kom til Syne ombord, og en af

dem besvarede Raabet. „Aahoi! er De Lods?“ blev der spurgt paa engelsk.

„Nei,“ svarede Søren i samme Sprog, „men er kjendt med Farvandet. Staar de fast? Kan vi hjælpe dem med noget?“

„Er flot!“ hed det igjen. „Har mistet Roret! Fordømt Sinoleri, ingen Lods!“

„Lad ham give os et Anker og et Kabbel ombord,“ sagde Ole, „saa kan de da idetmindste varpe hende klar af Grunden. Andet kan vi vel ikke gjøre for dem.“

„Det kan endda blive flemt nok,“ brummede Søren, „men vi maa prøve det — aahoi! hiv en Ende, at vi kan komme den paa Siden!“ raabte han med sine Lungers fulde Kraft. To tre Ender blev strax hivet over, Søren opfangede den ene paa Baadshagen og gjorde den fast agter; hvorpaa Jagten blev halet nærmere.

Saasnart Englænderne hørte Sorens Forslag om at udlægge dem et Varp, gik de ind derpaa med den største Iver. Barkens Stilling var kritisk. Den befandt sig paa en Revle, hvor den kun ved Hjælp af Høivandet kunde flyde, men neppe tyve Favne i Læ brød Søen sig i en skumhvid Brænding over det frygtelige Stenrev, som af nogle runde fremspringende Punkter havde sit Navn: „Katteho'derne“ og vare de Sofarendes Skræk. Hver Gang Barken hævede sig og sank hørtes en Skuren under Kjølen, blandet med enkelte sværere Stød, og for Varpet blev lagt ud var dens Skjæbne maaske allerede afgjort; man skred derfor uden Ophold til Værket. Varpankeret blev firet ned agter for Jagten og Kabelet, hvortil det var fastgjort, lagt gjennem Klydset over den Bagbords Laaring hen om Spillet forude og surredes til dette. Hele Kabelet var allerede skudt ned

paa Jagtens Dæk med en Line fastgjort til den bagerste Ende, da Søren raabt til Ole: „Aa, før vi sætter af, slæk lidt paa Kabelet, jeg tror Ankerstokken skamfiler. Saa, stop! stop! — ikke formeget, ellers tager Ankeret i Bunden. Nu er det godt! — lad os saa i Guds Navn prøve. Er I klar med Linen ombord?“

„All right!“ raabte Engelskmanden. „Very well!“ svarede Søren og kastede los.

Atter stod Jagten ud i den brølende Sø. Stormen syntes i Tiltagende, og kun med Besvær arbeidede det lille Fartøi sig saa tæt op under Vinden, at Varpet kunde udlægges med noget Fordel. Pludselig begyndte Kabelet at skyde overbord til Tegn paa, at Linen var udloben. Søren greb fat i de tiloversværende Tørn og skyndte sig at kaste dem ud; da han var naaet den sidste, kastede han los om Spillet og lod Ankeret falde. „Nu kan vi ikke gjøre mere for dem,“ sagde han derpaa og stirrede ud mod Barken, der snart efter begyndte at stævne op mod Soerne og fjerne sig fra den farlige Grund, — et Bevis paa, at Ankeret holdt og at man halede ind paa Trossen.

„Men naar nu de faar Ankeret ind,“ sagde Ole, „hvorledes klarer de dem da i Søen uden Roer?“

„Man maa altid kunne klare sig,“ mente Søren med et Skuldertræk. „De kan stikke et Varespir ud ved en Line i hver Ende og styre hende paa den Maade, og saa for Resten holde hende til Vinden med Pres af Seil agter, det gaar nok.“

Ole rystede tvivlende paa Hovedet. „De klarer umulig Landet fra sig og holder Søen over paa den Maade,“ sagde han bestemt, „husk paa, her løber en lumsk Strøm.“

„Du har maaske Ret," brummede Søren, „men der er ikke andet at gjøre, medmindre de kunde finde ind i Mundingen af Vennebynor og saa gaa til Ankers der; men saa maatte en af os være der ombord."

„Uden det er hun fortabt," udbrød Ole med Varme. „Og det vilde være Synd for en saa stolt Skude. Vi vender, Fader, og border hende endnu en Gang!"

Søren tyggede Skraaen gevaldig og skød den fra den ene Side af Munden til den anden, medens han holdt Øie med Barken. „Nu er vi kommen godt ud i Farvandet igjen," sagde han med dyb Alvor. „Veiret bliver haardere; skal vi nu tage Afdrift paa os en Gang til? det er næsten at friste Vor-Herre."

„Vi behøver heller ikke at tage Afdrift, hvis Du mener det er for farligt," sagde Ole. „Vi slaar da blot et Slag op til Luvart af hende, saa gaar jeg fraborde i Hækkejollen."

„Det siger jeg ikke ja til, Ole," sagde Søren bestemt. „Nei lad os kun borde Jagten, naar Du endelig vil ombord."

„Husk paa, at bag efter er Du ene, Fader," sagde Ole uden at lade sig omstemme. „Lad mig nu raade denne Gang, saa behøve vi kun at vende."

„Du raader jo altid," brummede Søren, der var bleven vant til at give efter for Sønnen. „Men skal det være som Du siger, saa lad os vende strax."

Denne Samtale var bleven ført agter ved Roret, hvor de to modige Sømand stode tæt sammen, næsten støttende hinanden under det lille Fartøis Arbeiden i den vældige Sø. Søren gik nu forud til Seilene, holdende sig i Skandseklædningen og Takkelagen i Læ. Ole lagde Roret op og Jagten svaiede op mod Søerne.

Seilene ſpillede med en ſmældende Lyd. En — to — tre Soer brød ſig mod Stævnen, ſkyllende et Vandfald af Fraad og Skum hen ad Dækket fra for til agter, men dette ændſede man neppe. Jagten begyndte allerede at falde af og faa Vinden ind over den Styrbords Boug, og Søren ſkjød Fokken over i den Tro, at alt var vel, da en uhyre Braadſø med et bøiede ſin ſkumhvide Kam ind over ham. Ole ſaa Jagten ſom i Raſeri bore ſin Stævn ind i den morke truende Vandmur, der med tilintet-gjørende Magt ſtod ſig agterud, ſkyllende Søren Kjørbo foran ſig hen ad Dækket.

„Vi gaa under!“ lød det bævende gjennem hans Indre, men det koſtbare Nu levnede ham ikke Tid til langvarige Betragtninger i denne alvorsfulde Anledning. Et Sekund lang Betænkningstid er ikke noget vidt Spille-rum for Udviklingen af den menneſkelige Aandsnærværelſe, men den Fatning, hvormed Ole mødte Faren, ſelv i det Øieblik, da han troede Jagten ſank, vidnede nokſom om, at han var en Somand af den ægte Slags. Altid lige koldblodig, ſelv naar Havet aabnede ſin Afgrund under hans Fødder. Uden Betænkning ſlap han Roret, der havde udſpillet ſin Rolle her, og var i et Spring henne hos ſin Fader, der forgjæves ſnappede efter et Holde-punkt, medens Søen boltrede ſig med ham. Med den venſtre Haand fik Ole et Tag i hans Krave og ſnappede i Vantet med den høire, betænkt paa at ſlippe, naar han mærkede, at det gik tilbunds. For Reſten raadede Vor-Herre! — — —

Fraadende, ſydende og bruſende ſtod Vandmaſſen ſig hen over dem, trykkende det lille Fartøi dybt ned i Havets ugjæſtfrie Skjød. Men ſom løſt af en Trolddom dukkede Jagten op igjen. Den flød atter! Rystende ſig

efter det kolde Bad skød den de sidste Skumperler henad det vaade Dæk og bøiede sig sirlig for Vinden, der atter fyldte Seilene. Den næste Sø fandt Ole ved hans nys forladte Post ved Roret. Søren derimod klyngede sig, endnu halv fortumlet til Vantet og spruttede som en Hvalfisk. „Uh, ha! sikken Overhaling!“ fnyste han, rystende sig, saa Vandet sprøitede til alle Sider. „Og alt det for den fordømte Engelskmands Skyld. Er Du endnu opsat paa, at gaa ud i Hækkejollen, Ole?“

Sønnen lod dette Spørgsmaal ubesvaret, men holdt Jagten, der nu gik paa den anden Boug, tæt til Vinden. En kort Tid havde ingen af dem lagt Mærke til Barken, da paa en Gang et Blink foer hen over Havet og strax derpaa kom et nyt Knald rullende. Det gav et Sæt i begge Sømændene, og Søren klyngede sig op i Vantet for at faa friere Udsig. Barken laa atter i Afdrift og tog Søen agter ind som et hjælpeløst Vrag. „Hvad Fanden gaar der nu af dem igjen?“ bandede den gamle. „Officererne ombord maa enten være fulde eller gale!“

„Kabbelet maa pludselig være sprunget,“ mente Ole.

„Det er lige meget,“ paastød Søren. „Kan Du opdage noget, der ligner en Manøvre? Satte de agtre Storseil til og stak et Varespir ud, som jeg talte om, med en Line i hver Ende gjennem Pullerterne om agter, kunde de faa nogenlunde Styr paa hende; men ikke det, der ligner!“

„Nu gaar jeg i Hækkejollen!“ udbrød Ole.

„Det er ret! sæt Du kun Liv og Gods i Vove for saadanne nogle Tyrekameler,“ skjændte Søren. „Men vil Du, saa vil Du, og saa kan jeg naturligvis ikke holde Dig tilbage.“

Synlig misfornøiet tog han Roret og Sønnen begyndte at fire Hækkejollen ned.

„Vær saa klar til at gaa fraborde naar jeg vender!“ raabte den gamle. „Vel! vel!“ lød den unges korte Svar. „Og skjæld dem godt ud fra Søren Kjørbo,“ raabte hin. „Maa se at faa hende til at gaa i Vinden, hvad det saa siden gjælder, omtrent en Kvartmil, og lad hende saa stryge for de Vindt lige ind mod Vennebynor. Husk paa, at Landet tørner hastigt op, hiv Loddet op saasnart Du mærker fem Favne, saa ud med Ankeret! Er Du klar?“

„Vel!“

„Saa far vel, Ole!“

Jagten vendte uden Uheld og en Sø bar Hækkejollen fem à sex Favne agter ud. Først nu var det, som om Skipperen tilfulde indsaa det Vovelige i Sønnens dristige Forehavende. „Gud holde sin Haand over ham!“ mumlede han, da han saa ham lægge Aaren ud paa Toppen af en Bølge for at kunne styre sin lille Nøddeskal i det oprørte Hav.

Jollen hævede sig og sank. Hvert Øieblik blev den borte for hans ængstelige Blik, for atter at komme til Syne i en større Afstand. Jagten skød Fart til den modsatte Side og snart sænkede Snetykningen sit uigjennemSlør imellem dem.

„Skulde der tilstede ham noget,“ mumlede Søren, hvis Ængstelse steg med hvert Øieblik, „hvorledes skal jeg da forsvare for Gud og hans Moder, at jeg lod ham gaa i Jollen istedetfor at borde Barken med Jagten? men han er saa forvoven og vil, hvad han vil; han havde ikke ladet sig rokke.“

Med stigende Uro anstrængte han sig for at faa Jollen i Sigte endnu en Gang, thi Veiret tog kjendelig til i Voldsomhed, men forgjæves. „Gud være ham naadig!“ mumlede den ængstede Fader, hvis Uro steg til Rædsel. Stormen hylede med fordoblet Raseri. „Huh-ih!“ kom Orkanstødet hvinende, pidskende Bølgetoppenes Skum hoit op i den sygende Sne. — Søren maatte klamre sig fast til Roret for ikke at gaa overbord, thi Jagten hev sig forfærdeligt over i Læ og en vældig Sø, der brød ind til Luvard, satte ham i Vand til Halsen. Men han smilede kun, vildt og bittert, som følte han en vis Tilfredshed ved Udsigten til selv at seile under i samme Øieblik som han troede den elskede Søn fortabt.

Men Faren voxede og Selvopholdelsesdriften seirede endnu en Gang. Det var aabenbart, at han maatte mindske sine Seil: „Gjor fast Ror! Hal ned Fok!“ mumlede han, kommanderende til sig selv, men før han fik udført den første Del af denne Manøvre, brast Seilet for det uimodstaaelige Tryk og flagrede i Laser for Vinden. Samtidig gik Bagbords Skandseklædning væk, og Snetykningen var saa tæt, at man ikke kunde skjælne Grændsen mellem Himmel og Hav.

„Forbarmende Gud! hold Din Haand over ham!“ raabte Søren og rev i voxende Angst Sydvesten af sit Hoved for at knytte den mellem de foldede Hænder. „Hold Din Haand over ham, eller han er fortabt! — Hans Moder vil kræve hans Liv af mig, — hende, som jeg aldrig har tilføiet andet end ondt! — Hør en Synders Bøn! — Giv mig min Søn tilbage, og aldrig skal en Draabe af den forbandede Gift, der har ødelagt mit Liv, komme over mine Læber!“

Med brændende Andagt havde han opsendt denne

korte Bøn. Havfraad og Sneslud sled og pidskede sig ind mellem de graanende Lokker, dannende et tykt halvfrosset Lag fra Isse til Fod, men han havde ikke en Tanke for sig selv, kun for den dyrebare Søn, han aldrig havde elsket eller skattet saa høit som i dette Øieblik, da han maaske stod i Begreb med at miste ham.

Men ret som om Himlen gik ind paa Afkorden, stillede Veiret pludselig lidt af. Orkanstødet var faret over. Jagten reiste sig igjen og Snetykningen faldt næsten bort.

Med bævende Hjærte saa Søren ud, men opdagede med Glæde et lille Punkt kun nogle faa Favne fra Barken, der endnu laa i samme Stilling som da han sidst tabte den af Syne. Han saa Mandskabet helde sig ud over Rællingen og tog han ikke meget feil, var man netop nu ved at hive en Ende.

„Gud være lovet, han er i Behold!“ raabte han glad, og en fortrøstningsfuld Varme gjennemstrømmede hans af Kulde og Søvand stivnede Lemmer. Alt, hvad han i Verden skulde døie, var dog for intet at regne mod den Angst, han nylig havde udstaaet for den elskede Søn.

Men nu maatte han tænke paa sig selv. Langt ude i det Fjerne skimtedes Byen i tilslørede Omrids, men „Bloden“ Grund var imellem; paa den var han om faa Minutter seilet fast, om han ikke i Tide havde forandret Kurs; men nu lod han falde af og sik i det samme Sigte paa en Landsbykirke, der som et Taagebillede skimtedes langt inde paa Bakkerne, et Sømærke, hvorefter han trøstig kunde styre. Snart kom Vageren paa Enden af „Bloden,“ og nu skulde han op til Vinden igjen, saa godt det lod sig gjøre uden Fok, med Klyver

Storseil alene. — Tusmørket var allerede kjendeligt og Sneen faldt paa ny. Men nu vare Havnefyrene tændte og med disse som Ledestjerner havde han snart Havnemundingen foran sig. Med Tilfredshed opdagede han en Plads mellem to store Skibe, hvor han kunde smutte ind til Bolværket. — Hans Ankomst i Havnen hilsedes som et Mirakel, og 10 à 12 Par Hænder kom i Arbeide med at fortøie Jagten.

„Saa De noget til en Bark derude, Søren Kjorbo?“ spurgte en Herre, som tæt indhyllet i sin Kappe nærmede sig.

„Saa hende, Hr. Grosserer?“ svarede Søren i sit barsk-lakoniske Somandssprog. „Jo, vi var hende saa nær, at jeg kunde røre hende med min Haand. Vi bragte hende et Varp ud.“

„Gjorde De? men De ved vel ikke, hvad hun hedder?“

„Lad mig se, det kommer mig s'gu dog for, jeg læste Navnet agter,“ svarede Søren grundende. „Det er rigrigt! „Duke of Edinburgh“ hedder hun.“

„Saa var det alligevel hende,“ udbrød Grossereren synlig bekymret. „Hun kommer med en Ladning Mais til mig. Hvad tænker De om hende?“

„Hun kommer ind naar Veiret bedager sig,“ lød det sikkre Svar.

„Men hun er jo paa Grund, kjære Mand!“

„Hun er Fanden“ -- saa bandte Søren — „ikke mere paa Grund end Jagten der, og hun har faaet en Lods ombord, som jeg kjender, han hedder Ole. Han skal nok faa hende til Ankers inde ved Vennebynor.“

„Tor De stole paa det, Søren Kjorbo?“

„Ja, om hun saa var min Eiendom, vilde jeg be-

fale hende Gud i Vold og rolig gaa hjem og lægge mig."

„Saa vil jeg gjøre det paa deres Anbefaling," sagde Grosfereren leende. „God Nat og Tak, Søren Kjørbo!"

„God Nat, Hr. Grosserer! — Ja nu skal I have Tak for Hjælpen, Folk!" raabte Søren og lavede sig til at gaa, men man holdt ham tilbage. „Vi skal hen hos Petersen og have os en Bolle oven paa den Forskrækkelse; er Du ikke med, Søren Kjørbo?" raabtes der.

„Nei!" svarede den Adspurgte barsk. „Se her, her er noget til Hjælp til Bollen. Jeg selv drikker ikke med."

Overrasket tog den nærmeststaaende den tilbudte Daler, men henne hos Petersen var det et uudtømmeligt Spørgsmaal: „Hvad var der gaaet af Søren Kjørbo i Aften?"

Fru Kjørbo havde Selskab og Grosfereren gik lige derop. Trods Sørens Forsikring var han dog i en urolig Spænding, nu da han vidste, at det var den Bark, han ventede, hvis Nødskud havde sat hele Byen i Skræk. Han fortalte da, hvad hin havde sagt ham og roste Fader og Søn i stærke Udtryk: „Tro mig, Deres Svoger og Ole ere flinke Søfolk," sagde han til Fru Kjørbo. „Især Sønnen er en Perle."

Fornævnte Dame vaandede sig og vidste slet ikke, hvad hun skulde svare. „Na ja," svarede hun, for dog at sige noget, „jeg tror nok, de kunne føre en Jagt."

Rickerne sad bag ved og puffede til hinanden. Tantens Forlegenhed gottede dem ganske mageløst, men at Søren Kjørbo og Ole bleve roste, forvoldte dem naturligvis den bittreste Harme. — Kun Fanny glædede sig.

Vel fremgik det af Grosserens Fortælling, at Ole ved at dele Fareme ombord paa Barken med dennes Besætning havde indladt sig paa et voveligt Foretagende, men hun nærede Tillid til hans Dygtighed og tvivlede ikke om, at han heldigt vilde udføre sit frivillige Hverv.

Den af mange med saa stor Spænding imødesete Morgen oprandt endelig. — Veiret havde fuldstændig bedaget sig, og i Kikkerter saa man Barken ligge for Anker i Mundingen af Vennebynor, hvor den heldig havde redet Stormen af. Lodsbaaden var gaaet derover for at assistere, og man saa allerede Barken gaa under Seil og styre indad mod Havnen.

Inde paa Molerne samlede sig en Mængde Folk. Nødskuddene fra den foregaaende Aften vare endnu i frisk Minde, og man var kommen herned for at se et strandet Skib. I dets Sted hørte man nu Beretningen om, at en saadan Katastrofe var bleven forhindret ved de to Somænds behjærtede Optræden. Soren, som var en af de første, der kom til Stede, blev udspurgt paa kryds og tværs, og fortalte med den største Beredvillighed saa mange Gange som det skulde være Aftenens Begivenhed. Sine egne Bedrifter omtalte han kun ganske i Almindelighed; de dannede kun en nødvendig Piedestal, hvorpaa Oles tog sig ud i deres fulde Glands og Herlighed.

Grossereren havde i den tidlige Morgenstund ladet en af sine Folk ride ad Landeveien om til Vennebynor, hvor han ved Hjælp af en Fiskerbaad satte sig i Forbindelse med Barken. Af Kaptainen havde han da erfaret alle Enkelthederne, og disse vare af en saadan

Beskaffenhed, at da Grosseren selv kom tilstede nede ved Havnen, opsøgte han strax Søren Kjørbo, som han først i mangesPaahør takkede i smigrende Udtryk og derpaa trykkede en Hundrededalerseddel i Haanden, med Løfte om en lignende for hans Søn.

Denne Gavmildhed, der i Tilskuernes Øine tog sig ud som en kongelig Æresbevisning, hævede Fader og Søn i alles Øine og gjorde dem til Dagens Helte. — Hurraerne, der lød fra Mængden, da Skibet for smaa Seil forsigtig seilede ind i Havnen, gjaldt da ogsaa Ole, som man saa ombord, i Selskab med Lodserne og den gamle engelske Kaptain.

Kaptainen, som under de vanskelige Forhold den foregaaende Aften havde været alvorlig i Knibe, havde modtaget den unge Sømand som en frelsende Engel. Første Styrmand laa syg i Kahytten og anden dito var desorteret fra Skibet i Amerika uden at være bleven erstattet af en ny. Han var altsaa ene om Kommandoen, en Opgave han, saavidt Ole kunde forstaa, havde lettet sig altfor meget ved Nydelsen af Whisky.

Ole blev da ogsaa strax modtagen og behandlet som Lods, og hele Kommandoen over Skibet lagt i hans Haand. I Begyndelsen syntes han at ville tage Kaptainen med paa Raad, men denne slog ud med Haanden: „Gjør som De vil, min kjære unge Mand! — gjør som De vil! — Blot De bringer mig Skibet ned paa en sikker Ankergrund."

Ole fandt sig hurtig til rette som Befalingsmand over otte gamle Matroser, foruden Jungmænd og Drenge. Faderens Antydninger af, hvad der var at gjøre, forstod han at føre sig til Nytte, og da han selv besad en høi Grad af naturlig Opfindsomhed og Snille, bragte han

snart Rede paa den Forvirring, Stormen og forskjellige Havarier havde afstedkommet ombord.

Da Kaptainen, medens man efterat Faren var overstaaet nod nogle Forfriskninger inde i Kahytten, erfarede, at Ole var Styrmand, trængte han ind paa ham for at bevæge ham til at tage Hyre ombord. Ole følte stor Lyst til at modtage Tilbudet, men vægrede sig ved at slaa til før han havde betænkt sig noget. Han tænkte paa sine Forældre og paa Jagten, der stillede større Fordringer til Faderen med Hensyn til Paapasselighed, end han turde tilkjende ham. Derfor turde han ikke sige ja til Kaptainen, saa gjærne han end vilde; thi hvorledes skulde det gaa, om Søren Kjorbo, istedetfor at passe Seiladsen, hengav sig til sin Last?

Meget tvivlraadig gik han derfor fraborde for at begive sig hjem. Faderen var ilet i Forveien for at underrette sin Hustru om, at Sønnen var i Behold. Glæden over Gjensynet var stor mellem Moder og Søn efter de udstandne Farer, og Søren sad og smilede saa lunt medens de omfavnede og kysfede hinanden; men indeni ham rørte der sig noget, der bragte hans Øine til at svømme i Taarer. Hvor godt var det ikke, at Gud føiede det saa, at Ole kom hjem paa denne Maade? Hvad om han nu havde ligget stiv og kold paa Havsens Bund, istedetfor at lade sit varme Hjærte strømme over af Ømhed for den opoffrende Moder? Søren forstod ikke, hvorledes han skulde have udholdt at leve, om han til al den Synd og Elendighed, hvorpaa hans Liv var saa rigt, endnu skulde have føiet denne.

„Naar I har udstaaet saadan Angst for min Skyld," sagde Sønnen smilende, „saa Gud ske Lov, at I fik mig

igjen; men hvad vilde I sige, om jeg gik med Engelskmanden som anden Styrmand?"

Moderens Kinder blegnede saa stærkt, at Ole strax fortrød hvad han havde sagt. „Bliv nu ikke allerede bange," lagde han til, som for at slaa det hen i Spøg, „Jeg har ikke lovet Kaptainen noget, fordi jeg vidste, at I ikke kunde undvære mig."

Disse Ord følte Søren vare møntede paa ham, og derfor reiste han sig. „Du mener fordi jeg drikker," sagde han høit og slog i Bordet. „Men jeg vil sige Dig: jeg drikker ikke mer! — Reis Du med Gud, det tjener til dit eget Gavn, og for min Skyld skal Du ikke blive hjemme. For har jeg, naar Du kommer igjen, naar det nu bliver, drukket Brændevin medens Du var borte, saa maa Du spytte mig i mine Øjne! Her er min Haand derpaa."

„Saa er det godt, Fader!" svarede Sønnen bevæget og slog sin høire Haand i Faderens barkede Næve.

„Det er altsaa dog Dit Alvor?" sagde Moderen, forsøgende paa at bekjæmpe sin Sorg. „O, det Sømandsliv er og bliver dog en afskyelig Levevei! Ret som man tror at have sine kjære om sig, drage de atter bort, og man ved aldrig hvilken Gang der bliver den sidste."

„Men Sven er rig, Mutter," udbrød Søren, „og vi vil herefter kun tænke paa at fravriste den nogle af dens Skatte. At spare sammen skal være vort Valgsprog, og i vor Alderdom kan vi saa maaske beholde Ole lidt nærmere om os, naar han faar en Skonnert eller et andet passende Fartøi at føre."

Med dette Fremtidshaab maatte Moderen da lade sig nøie. „Reis Du da i Guds Navn," sagde hun,

borttørrende sine Taarer. „Hvorlænge tænker Du, vi endnu beholder Dig?“

„Aa — en Maaned,“ svarede Ole. „Vi skal jo først losse og reparere. „Men jeg er rigtig glad ved at komme med den gamle Engelskmand; han lader til at være et skikkeligt gammelt Skrog, men jeg tror nok, han trænger til at faa sig en rask anden Styrmand.“

Et Par Dage efter havde Ole tiltraadt sin Tjeneste ombord, uden at have talt med Fanny. Han tvivlede ikke om, at hun havde erfaret, hvad der var sket, thi Barkens Havsnød og de i Forbindelse med samme staaende Omstændigheder havde været Gjenstand for megen Omtale, og en udforlig Beretning havde desuden været indrykket i Avisen. Derfor længtes han efter at høre, hvad hun vilde sige, og modtage den hjærtelige Lykønskning, hvorpaa hun næppe vilde lade det mangle.

Losningen af Ladningen, der ikke havde taget nogen Skade, uagtet Skibet ved Grundstødningen ved Kattehoderne var blevet saa læk, at Pumpen Nat og Dag maatte holdes i Gang, var begyndt, da den unge Styrmand fra Dækket saa en ung Dame nærme sig, som om hun søgte nogen ombord. En friskere Rødme overfoer hans Kinder, og han sprang strax i Land, hvor Fanny slog sit Slør tilside og viste ham et fortryllende, som det syntes ham, af et guddommeligt Smil opklaret Ansigt.

Glade trykkede de hinandens Hænder, men en saa heftig Bevægelse havde grebet dem begge, at de i første Øieblik fattedes Ord. Mere veltalende end Læberne vare de Blikke, hvormed de saa hinanden ind i Øinene. De

fortalte om Følelser, lige uanede, lige jomfruelige og uskyldige, som ubevidst paa en Gang havde bemægtiget sig Herredømmet over begges Hjærter. En forlegen Rødme bedækkede begges Kinder. Kjærligheden havde saa pludselig tændt sin Flamme i deres Bryst, at den ene endnu med Forvirring saa, at denne Følelse gjættedes af den anden.

Fanny var den, der fattede sig først. „Dine Pligter kalde Dig, og det var maaske ikke rigtigt, at jeg, givende efter for min Længsel, opsøgte Dig her," sagde hun, øiensynlig ønskende at afbryde dette Møde, der saa uventet havde aabnet hende et nyt betydningsfuldt Indblik i sit eget Indre; „men en anden Gang, naar Du har fri," tilføiede hun med et huldsaligt Smil, „mødes vi vel forinden Du reiser?"

Ogsaa Ole, i hvis Hoved Tankerne svimlede som i en Rundtdans, ønskede helst at udsætte al videre Samtale til en anden Gang. Ovre ved Spillet stod nemlig Matroserne og pludrede og lo. „Det var nok Styrmands Kjæreste, der bebreidede ham, at han vilde reise fra hende." Saa profane Tilskuere gjorde enhver fortrolig Udveksling af Tanker umulig.

„Ja en anden Gang, Fanny," sagde han med Betydning og lagde smilende til: „Du kom vist for at lykønske mig? Lad mig have det tilgode til vi sees igjen."

Kort efter var det Middag og i Fritimen skyndte Ole sig at løbe hjem. Søren havde netop lagt sig, men sprang ud af Sengen ved at høre Sønnen paa en usædvanlig høirøstet Maade fare ind i Stuen. Men hans Overraskelse blev næsten til Skræk, da han traadte derind og saa Ole fare sin Moder om Livet, svinge hende rundt og slippe hende saa uformodet, at hun satte sig

ved Siden af en Stol. Men saa langt fra at denne uærbødige Opførsel, som kun en fuldstændig gal Søn kunde gjøre sig skyldig i, syntes at angre ham, knipsede han til sin Hat saa den skred ned i Nakken, slog sig paa Støvlen med den flade Haand og snurrede rundt paa Hælen med et: „Hu—ih!“ som om han befandt sig paa en Dandsebod.

Søren Kjørbo havde ofte hørt, at Drukkenskab var arvelig, men det var første Gang, han tænkte paa, at denne Last, hvor hengiven han end havde været til den, kunde gaa over paa Sønnen. Denne havde jo rigtignok talt om, at den engelske Kaptain drak Whisky, men havde han nu faaet bibragt den hidtil saa afholdende Ole den samme Smag, da ønskede han rigtignok, at han med samt sin Bark var bleven slaaet i Smadder ude paa Katteho'derne og havde ligget der til Føde for Makrelen, istedetfor at lønne dem saa slet for deres Hjælpsomhed.

Om Ole kunde han ikke tro andet, end at han var beskjænket, naar ikke denne, efter et Øieblik at have hengivet sig til den overstadige Lystighed, havde modsagt en saadan Antagelse ved pludselig at lægge Haanden paa Hjærtet og med et Suk slaa over i det adstadigste Alvor. Skamfuld, som det syntes, over sin tidligere Adfærd, tog han Plads paa en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Hvad gaar der af Dig?“ spurgte Fader og Moder paa en Gang. „Din Opførsel er saa besynderlig, at Du gjør os baade angst og bange.“

„Det var heller ikke saa sært, om der var gaaet en Skrue løs heroppe, „sagde Ole og bankede sig paa Panden. „Der er i Dag tilstødt mig noget saa overordentligt, at jeg har været komplet forrykt i den sidste

Timestid. Jeg vilde fortælle Jer det, for om mulig at faa lidt Ligevægt i Sindet igjen."

„Gud i Himlen! hvad kan det være?" raabte Moderen og foldede andægtig Hænderne. „Du og Kaptainen skulde dog vel ikke . . .?"

„Nei! nei!" raabte Ole med en Haandbevægelse. „Det er ikke noget ombord! Nei, kan I tænke Jer, at Fanny —?" Han fuldendte ikke, men blev blussende rød i Hovedet.

„Fanny? Fanny?" gjentog Moderen, endnu ikke i mindste Maade beroliget. „Hun skulde dog vel ikke —?" Ole nikkede udtryksfuldt, — „elske Dig?"

„Jo!" raabte Sønnen og stormede ud ad Kjøkkendøren.

Da han kom ind igjen, sad Fader og Moder hver ved sin Ende af Bordet med Hovedet støttet i Haanden. Sønnen tog Plads i deres Nærhed og ventede øiensynlig paa at høre deres Mening om den Tidende, han nylig havde bragt. Det blev Faderen, der begyndte først.

„Jeg har anet noget saadant længe," sagde han, „hvad har Du, Mutter?"

„Jeg vil tilstaa, at jeg er bleven fuldstændig overraskет," lød Svaret. „Jeg har været saa optaget af selv at holde af Ole, at det aldrig er faldet mig ind, at nogen tænkte paa at gjøre mig ham stridig. Men hvorfra fik Du Mod til at tale med Fanny om sligt?"

„Jeg talte heller ikke til hende om det," svarede Ole og vendte Ansigtet bort for at skjule sin Forlegenhed. „Ingen af os sagde et Ord; det kom ganske af sig selv."

„Ja saadan gaar det altid med disse unge ufor-

nuftige Hjærter," vedblev Moderen. „Hvor kan I tro, at denne Kjærlighed kan bringe Jer andet end Sorg?"

Ole taug. Søren Kjørbo yttrede: „Hun vil blive vanskeligere for Dig at faa i Havn, end Barken var. Ser Du, hun sidder nederdrægtig fast i Grunden, for Frants og hendes Moder vil pege Fingre ad Dig og lade Dig reise til et Himmelhjørne, der ikke er angivet paa Kompasset. Det eneste var, om vi kunde udlægge hende et Varp, der var stærkere end alle deres store Tanker tilsammen." Han taug og hensank i en dyb Grublen.

„Og hvad skulde det være for et Varp?" spurgte Sønnen, gaaende ind paa Faderens billedlige Sprog.

„Ja, det staar desværre vel ikke i vor Magt," vedblev Faderen og lagde modfalden Haanden paa Panden. „Jeg var kommen til at rydde op i de gamle Erindringer i min Kramkiste og kom til at tænke paa den Kvittering, Du har hørt mig tale om de hundrede Gange og naturligvis ment, at det var noget Sludder, jeg foer med. Men det er sandt! saa sandt som jeg sidder her, en Synder for Gud, og hverken er fuld eller gal. Jeg fik Kviteringen og kan huske den Dag i Dag, at jeg svøbte den sammen og stak den i Lommen paa min Vest."

„Og siden var den borte?"

„Jeg har altid anset det for unyttigt at søge efter den."

Enhver sad en Stund hensunken i sine egne Tanker. Pludselig udbrød Ole, der syntes at gribes af en Ide: „Og hvilken Vest gik Du med den Gang, Fader?"

Den Adspurgte saa ned ad sig vendte sig til sin Hustru. „Kan Du huske det, Mutter? var det denne her?"

„Nei, denne er ikke saa gammel," lød Svaret, „men

Du havde en Gang en tyk, graameleret, — det er snarere den."

„Den hænger paa Loftet; jeg har flere Gange havt fat paa den," udbrød Ole og fjernede sig.

Da han kom tilbage, holdt han det omtalte Klædningsstykke i Haanden. Vesten var fidtet og itureven og syntes at have taget sin Del af Verdens Haardhed og Slid før den var kommen til Hvile oppe paa Hanebjælken. Frem af Lommerne trængte endnu en stram og modbydelig Lugt af gammel Skraatobak, som under mindre alvorlige Forhold vilde have afholdt Ole fra at undersøge dem nøiere, men Tanken om, at det var i en af dem, at den Kvittering, hvoraf maaske hele hans Lykke afhang, muligvis var gjemt, bragte ham til ufortøvet at stikke sine Fingre derned.

I selve Lommen fandtes intet, men Foderet var itu, og helt ude i Hjørnet sad en uformelig Klump, som viste sig at bestaa af Svovlstikkestumper, gammel Skraatobak og — en Stump Papir. Ole greb med Begjærlighed den sidste og foldede den ud. „Er det den?" spurgte han og rakte det fundne til sin Fader.

Denne kastede kun et Blik paa Papiret før han slog den flade Haand i Bordet saa det gjaldede: „Der har vi Dyret!" raabte han og kneb Læberne sammen, som vilde han sige: „Nu skal I se Spil!"

Om Aftenen, efter endt Arbeidstid gik Ole frem og tilbage paa Dækket i dybe Tanker. Inde i Kahytten sad Kaptainen ved sit Whiskyglas, og det havde kun kostet den unge Styrmand et Ord at faa Lov til at besøge sine Forældre, men hans Indre var opfyldt af en endnu

dybere Længsel, nemlig Muligheden af at kunne møde Fanny. Veiret havde fuldstændig forandret sin vinterlige Karakter og var mildt og taaget, som paa en Oktober-aften. Gasflammerne flimrede ustadigt, sendende deres fleste Straaler opad for at kokettere med Taagen, medens de talrige Spadserende paa Fortouget langs Kaien krydsede hinanden i dæmpet Halvmørke. Kunde det ikke tænkes, at Fanny, dreven af en til hans svarende Længsel, gik en Spadseretur i den deilige Aftenstund?

Tilsidst drev Længslen ham i Land. Som hørende til et fremmed Skib, betragtede han sig allerede næsten som en fremmed blandt sine Bysfolk, af hvilke kun faa kjendte ham personlig, skjøndt hans Navn i flere Dage havde været paa alles Læber, og blandede sig i Sværmen for ubekymret at hengive sig til sine Drømme. Men hvor fængslende disse end vare, var den Side af Livet, hvoraf han for Øieblikket saa sig omgivet, dog for rig paa Afvexlinger til, at han vedblivende kunde være uforstyrret. Snart afbrødes han af en Fuisen, naar' en eller anden Dandy paa temmelig nært Hold kiggede et Par Sypiger ind i Ansigtet, — eller hans Opmærksomhed fængsledes af en Hvisken, naar et nyforlovet Par gik forbi.

Men hvad var alt det mod de Følelser, der rørte sig i ham selv? Hvad kunde lignes ved den Lykke, at være elsket af Fanny? Men en usigelig Formastelighed forekom det derfor ham selv, naar han gik dybere tilbunds i Sagen, at tro paa, at en saadan Lykke kunde blive hans Lod. — Han var efterhaanden bleven mismodig, og standsede under Lygtepælen paa Hjørnet ligeoverfor Fru Kjørbos Vinduer, for at sende et Afskedsblik op til sin Hjærtenskjær og saa, ved at gaa ombord,

ſikkre ſig mod at begaa yderligere Daarſkaber den Aften.

Men Skjæbnen, der leger med Menneſkene ſom med Dukkerne i et Marionettheater, havde beſtemt det anderledes. Han havde endnu ikke kunnet losrive ſig, da en Hoſten tæt ved bragte ham til at ſe til Siden, hvor de to Sypiger netop gik forbi og ved dette Signal havde ſøgt at tildrage ſig den ſmukke unge Somands Opmærkſomhed. Med Uvillie vendte han ſig bort og ſkraaede over Gaden til Tømmerpladſen, for i det mindſte i nogle Minutter at kunne drømme i Fred.

Han vendte ſig ikke om og ſaa derfor ikke, at tre Damer ſtandſede paa hans forrige Plads og iagttog ham.

„Er I viſſe paa, Børn, at det var ham?“ ſpurgte den ældre de to yngre.

„Ved Gud, ja!“ ſvarede diſſe, „men kan Du forſtaa, Moder, hvad han vil paa Tømmerpladſen paa denne Tid?“

Den ældre ryſtede paa Hovedet. „Man kan ogſaa opleve at ſe meget med ſine Øine,“ ſagde hun, „men læg Mærke til Fanny, naar vi kommer op; fra Tømmerpladſen kan man komme ind i Haven, og fjerner hun ſig ſaa læg Mærke til, om hun ikke gaar den ſamme Vei.“

Diſſe, i en hemmelighedsfuld, ildevarslende Tone udtalte Ord indeholdt en Antydning, ſaa rædſelsfuld, at de to yngre Damer klyngede ſig tæt til hinanden og den lille buttede vedholdende hamrede løs paa den høie magres Ribben, ſom for at vække hendes Foreſtilling om, hvilket ſkrækkeligt Uveir det var, der truende hængte i Luften.

Næppe havde Gadedøren derovre lukket ſig efter dem, før en gammel Somand kom ud fra „Hans Kjørbos

Stræde" og bøiede om Hjørnet. — Han sagtnede sin Gang foran en lang Række af oplyste Vinduer, der betegnede Kontorerne, og standsede foran de to sidste Fag. Indenfor disse fandtes Franks Kjørbos private Kontor, — det samme, der i tidligere Tid var benyttet af hans Fader. Efter en kort Betænkning gik Somanden derind.

Den unge Chef stod ved sin Pult, støttende Panden i Haanden, fordybet i indviklede merkantile Beregninger, af hvilke han foer op, for overrasket og spørgende at betragte den Indtrædende.

Denne nærmede sig ham uden Tøven og rakte ham Haanden med utvungen Ligefremhed. „God Aften, min kjære Brøderson!" raabte han og rystede djærvt Franks' modstræbende Høire. „Du seer saa fremmed paa mig. — Naa, jeg skal heller ikke nægte, det er længe siden vi to sidst talte fortrolig sammen."

„Ja, aa ja," svarede Franks undvigende. „Det er længe, meget længe siden."

Hans fornemme Tone og Holdning syntes ikke i mindste Maade at forurolige Somanden, tvertimod nedlod han sig ugenert i en Lænestol og begyndte at se op og ned ad Franks med fa'erbroderlig Velvillie, som om han rigtig glædede sig over, hvor stor den kjære Brøderson var bleven. „Ja, det er min Sandten længe, længe siden!" gjentog han endnu en Gang.

Franks begreb øiensynlig ikke, for hvad han skulde tage dette paatrængende Besøg. Den Gamles rolige Uforskammethed oprørte ham, uden at han turde bryde ud dermed for han havde hørt hans Ærinde. Et Bevis paa, at han ikke ventede sig noget godt, var den Heftighed, hvormed han bøiede den smukke Elfenbeens-kniv, han legende havde holdt i Haanden da Fa'erbroderen

traadte ind, mod Pulten, saa at den brast under det uvarsomme Tryk.

„Aa — pas paa, lille Frants!“ udbrød den Gamle, let bebreidende. „Denne Kniv tilhørte ogsaa Din Fader og maa være Dig et kjært Minde. Jeg husker endnu, han stod ogsaa og legede med den, den Gang vi talte saa meget om disse ulykkalige hundrede Daler, Du veed nok. Men han maa have været mindre haard paa Haanden end Du, skjøndt han ogsaa var heftig bevæget, for, tro mig, det har gjort ham ondt, at tiltro sin egen Broder en saadan Kjæltringestreg; — men det forstaar sig, Du var jo hans Hjærte endnu et Trin nærmere.“

Frants var bleven saa bleg som et Lig, og de Hænder, hvormed han stod og samlede Stumperne af Elfenbeenskniven, rystede heftigt. Sømanden lod som om han ikke saae hans Bevægelse og vedblev: „Det var ogsaa mærkeligt som Hukommelsen svigtede Dig den Gang, Frants, men nu, da saa meget har forandret sig og Du ikke længere behøver at fragaa en Ungdomsfeil, vil Du vel ikke under fire Øine med mig, nægte, at Du havde modtaget Pengene?“

Frants vendte sig bort og kastede først Resterne af den ødelagte Papirkniv paa Kakkelovnspladen før han, med endnu halv bortvendt Ansigt, svarede: „Tænker De derpaa endnu? Jeg havde for mange Aar siden glemt denne Bagatel.“ Den hele Klang i Stemmen røbede, at han løi, trods den paatagne Ligegyldighed, og at denne Ungdomsfeil havde siddet ham som en Torn i Kjødet i alle de forløbne Aar.

Af Sømandens tvetydige Smil saae man, at han gjennemskuede ham, og hans Tone havde et kjendeligere Anstrøg af Spot, da han vedblev: „Lykkelig den, der

saaledes kan glemme, han tager ikke saa let Skade paa sin Sjælefred. Mig har denne Historie næsten ødelagt paa Sjæl og Legeme, skjøndt jeg nu indser, hvor daarligt jeg bar mig ad, da jeg netop ved at være bleven et nyt og bedre Menneske skulde have vist Verden, at man gjorde mig Uret. Det er en Selvfølge, at ingen troer en Drukkenbolt. Men jeg vil nu ikke tale mere om disse gamle Historier. Da Du erkjender Rigtigheden af, at Du den Gang modtog Pengene, saa er jeg ogsaa villig til at tilgive, hvad Uret jeg skete, naar Du viser Dig villig til at give mig en billig Opreisning."

Franks havde gjenvundet sin Fatning saa meget, at han nu lod Blikket hvile paa sin Farbroder og, med Albuen hvilende paa Pulten, glattede sit smukke blonde Skjæg med Haanden. Hans Selvtillid voxede, da han begyndte at ane, at her var Tale om en Pengeafpresning, og med stolt Overlegenhed spurgte han, ledende efter Noglen til Pulten i sin Lomme: „Hvormeget forlanger De?"

Et haanligt Smil foer over Somandens Ansigt, og med et Blik, der næsten var truende, udbrød han: „Giv kun Tid, lille Franks! Det haster ikke. Mine Fordringer lade sig ikke beregne i Mark og Dalere, ligesom Dine andre Forretninger. Det handler sig om Æren, forstaar Du, og i dette Stykke har jeg Lov til at være lige saa fintfølende, som Du, — og lidt til."

„Saa sig frem, hvad De vil mig?" udbrød den unge Kjøbmand trodsig.

„Jeg forlanger først og fremmest, at Du befrier mig for den Plet, - som nu i saa mange Aar uretfærdig har siddet paa mig," vedblev Somanden barsk. „Du studser. Nu vel — jeg forlanger heller ikke, at Du

saadan uden videre skal sige Sandheden, — det er ingenlunde min Hensigt at ødelægge Dig. Jeg er godt tilfreds, om ogsaa Du bruger nogle Hokuspokus, naar blot Hensigten naaes. Du kan jo, — rent tilfældig, — finde de hundrede Daler afskrevne i en gammel Kladebog, hvor ingen har tænkt paa at søge dem, og i Din Glæde fortælle det til Kontorfolkene, saa kommer det nok ud."

„Godt! deri kan jeg føie Dem," udbrød Frants, glad over at faa denne kildne Sag bragt ud af Verden for saa godt Kjøb. „Jeg vil strax opfylde Deres Ønske."

„Hvad Aarstal og Dato var det, at Pengene bleve indbetalte?" vedblev han og gik hen til et Skab, hvor han ledte blandt en hel Dynge gamle Bøger.

„Det var den 2den Marts 1852," svarede den Adspurgte bag hans Ryg, raadforende sig med en smudsig Lap Papir, som han derpaa 'skyndsomst gjemte igjen.

„Godt, saa vil jeg indføre det i denne Bog her," sagde Frants og kom hen til Pulten igjen, hvor han efter nogen Søgen begyndte at indføre noget paa en aaben Plads mellem to gamle Poster netop fra hin Tid. Da han var færdig og havde lagt Bogen paa sin Plads igjen, vendte han sig til sin Fa'erbroder med en stolt og overmodig Mine og sagde i en næsten uforskammet Tone: „Nu staar der altsaa kun tilbage at fortælle det til Kontorfolkene, det vil jeg gjøre imorgen. Har De saa mere at forlange af mig?"

„Endnu et, lille Frants! Endnu et!" lod Somandens rolige Svar, idet han lagde det ene Ben over det andet og gjorde sig det rigtig bekvemt i den magelige Stol. „Du lagde maaske ikke Mærke til, at jeg sagde først

og fremmest, da vi begyndte at gjøre os forstaaelige for hinanden. Dette lyder som en Klassificering og forudsætter, at der er mere. Ser Du, hvad vi nys gjorde var jo beregnet paa at rense min Ære, et overflødigt Arbeide kan Du maaske tænke. — Aa ja, mit Regnebrædt er for Resten ogsaa saa fuldt, at Folk næppe kan huske denne ene Synd for saa mange andre, men Du ved, jeg er Familiefader, og jeg har jo en Søn; det er egentlig for hans Skyld, jeg gjør mig al denne Ulejlighed.

Frants soignerede sine lange fine Negle med sin Pennekniv og svarede kun med et skjødesløst Nik. Den Talende vedblev:

„Ole er og bliver dog Din kjødelige Fætter, og skjøndt I aldrig have villet kjendes ved ham, kan der jo komme andre Dage. Han er en dygtig Sømand, det vil ingen kunne nægte ham, og han er nu godt i Skub. Jeg sætter, at han skulde komme i nærmere Berørelse med Jer, naar han som en flot Kaptain kom hjem som Fører af sit eget Skib, saa vilde det dog være skjændigt, om der skulde hvile en uretfærdig Plet paa hans Navn. Du vidste jo hvorledes det forholdt sig. Men hvem ved, om ikke Dine Omgangsvenner, naar Du præsenterede ham for dem, kunde stikke Hovederne sammen og spørge: „Hvorledes — var det ikke hans Fader, der snød Broderen for de hundrede Daler?“ Folk har en saa skjændig lang Hukommelse med alt, hvad der kan tjene til Ens Forkleinelse.“

„Ja vist har de,“ sagde Frants koldt, „men jeg skal nu sørge for, at denne Sag kommer i Rigtighed, saa glemmes den snart.“

„Det gjør den!“ udbrød Soren med Varme. „Og

saa er der heller ikke Fare for, at Folk stikke Hovederne sammen, naar de ser ham i Jeres fine Selskaber."

„Ikke det mindste!" forsikkrede Frants med spottende Ironi. „Saa meget mindre som de maaske aldrig faa ham at se der."

„Det skal Du ikke sige!" udbrød Søren med en Tillid, der forekom hans Tilhører komisk. „Nu er han kun en ubetydelig anden Styrmand, men lad der gaa nogle Aar! — Naar han kommer hjem som Kaptain, saa faar Fløiten en anden Tone."

„Maaske? Det er jo ikke umuligt, at han kan faa Adgang til nogle Huse, men jeg indser ikke, hvad der skulde danne et Tilknytningspunkt mellem ham og os."

„Saa, det indser Du ikke?" gjentog Somanden med en polidsk Blinken. „Du tænker slet ikke paa, at Du har en Søster."

„Mener De Fanny?" udbrød Frants og foer et Skridt tilbage med en Studsen, som om en Slange havde stukket sit Hoved op af Blækhuset foran ham.

„Ja rigtig, — Fanny," vedblev Søren og nikkede saa fornøiet, som om Brodersønnens Overraskelse gottede ham ganske mageløst.

Men Frants saa ikke ud til at forstaa Spøg i denne Retning. „Vil De behage at forklare mig, hvad der foranlediger Dem til at sætte Fannys Navn i Forbindelse med Deres Søn!" sagde han barsk.

„Ja, er det ikke rent djævleblændt med de Pigebørn?" fortsatte Søren uden at lade sig genere af den andens hovmodige Sprog. „Den, der har hele Huset fuldt af det Tøi, maa have noget at bryde sin Hjærne med. Nu ser Du, I har kun den ene, og baade Du og Din Moder og alle Rickes-har vist gjort, hvad I kunde

for at bringe hende under Seil og lystre Roret efter Jer Kommando, og saa seiler hun dog lige lukt efter sit eget Bestik."

„Jeg forstaar endnu slet ikke, hvad De sigter til!" yttrede Frants med en fornem Hovedrysten.

„Jh, har Du da ikke lagt Mærke til, at Ole er en vakker Gut? Ret af det Slags, Pigerne synes om. Beskeden og dog fri og freidig i sit Væsen. Men jeg havde dog ikke anet, at Fanny skulde forelske sig i ham."

„Det har hun heller ikke!" raabte Frants, dirrende af Vrede. „Det er umuligt, at hun i den Grad har kunnet glemme, hvad hun skylder sin Familie. Det maa være Indbildning."

„Ja vist er det Indbildning. Hvad er saadanne unge Pigers Ideer andet? — Men de holde alligevel undertiden forbandet fast ved dem. Jeg har lugtet Lunten længe, saadan ganske hemmeligt, og Du maa ogsaa gjøre Dig fortrolig med, at det ikke kan blive anderledes, Frants, for at forberede Din Moder."

„Aldrig!" udbrod Frants med ufordulgt Foragt. „Aldrig!"

„Sig det ikke saa bestemt, Sonnikke," yttrede Sømanden med uforstyrret Ro. „Og med hvad Ret siger Du aldrig til det, som dog kun staar i Guds Haand?"

„Fordi det er umuligt, at noget saadant kan ske," svarede Frants i den samme foragtelige Tone. „Fordi et saadant Parti er uforeneligt med vor Families Anseelse."

„Saa! — Blæser Vinden endnu fra den Kant?" udbrød Soren med en ildevarslende Floiten. „Du glemmer, at jeg er Din afdøde Faders Broder og at Ole er Dit kjødelige Sødskendebarn."

„Aldeles ikke. Jeg behøver ikke at glemme det," lød Frants' stolte Svar. „Men Ole og Fanny ere opdragne under saa forskjellige Vilkaar, at Slægtskabet ingen Betydning faar. De vil dog vel indrømme, at De ikke har gjort vort Navn Ære?"

„Og hvad har Du?

„Jeg har opfyldt min Mission som Husets Overhoved paa en værdig Maade."

„Det kan gjerne være. Derfor afskrev Du vel ogsaa den gamle Historie i Kladebogen nys?"

„Det skete i et Anfald af Godmodighed," svarede Frants med et Skuldertræk. „Jeg har fremdeles Lov til at udtyde denne Sag som jeg vil, og da jeg ser, at De, støttet paa denne Bagatel, stiller saa anmassende Fordringer, saa vil jeg kun lade Dem vide, at nu fortæller jeg intet til Kontorfolkene."

„Ikke det?" sagde Søren og reiste sig med sammentrukne Bryn. „Saa kan jeg gjøre det."

„Det vogter De Dem vel for!" yttrede Frants med hovmodig Ro. „Jeg lader Dem arrestere, om De vover at reise en saa graverende Bagvaskelse mod mig i mit eget Hus!"

„Godt! — jeg er til Din Tjeneste!" vedblev Søren med et ubeskrivelig ringeagtende Smil, og fremtog en Lap Papir, som han lagde paa Pulten foran Frants og lod sin Haand falde ned paa den med et drønende Slag. „Men gjør Dig, for en Sikkerheds Skyld, først bekjendt med Indholdet af dette Dokument."

Frants stirrede maalløs paa det skjæbnesvangre Papir, i hvilket han gjenkjendte sin egen Kvittering, hvis uventede Tilsynekomst virkede paa ham som et Tordenslag. Ligbleg støttede han Hovedet i Haanden og hensank i en

langvarig Tilstand af dyb Eftertanke. — Søren betragtede ham i Taushed og gav ham Tid til at tænke ud.

Efter en rum Tids Forløb hævede den unge Kjøbmand Hovedet og betragtede sin Fa'erbroder med et adspredt og halv forlegent Blik. Hele hans Ydre var som forandret, og han havde med et mistet al sin selvtillidsfulde Overlegenhed. „Ja, det er i Orden, Kvitteringen er den samme," sagde han endnu meget aandsfraværende, „men jeg ser endnu ikke deri en Anledning til at lade Fanny faa Deres Søn."

„Ikke det, Frants? Saa vil jeg hjælpe paa Din Fatteevne," sagde Søren med et spottende Smil og tog Kvitteringen til sig. „Du talte før om Familiens Anseelse og Navnets Ære. Hvem af os tror Du har krænket disse to hellige Begreber mest? Jeg har været en Drukkenbolt, en slet Ægtemand og Fader, men jeg har ingen Kjæltringestreger gjort. — Du mener at have røgtet dit Hverv som Familiens Overhoved paa en værdig Maade. Men det Hele, baade Anseelse, Ære og Værdighed, skal jeg, ved Hjælp af denne Lap, pille fra hinanden som raadne Tougender, blot ved at gjøre Alverden bekjendt med, at jeg har den. Kan Deres Anseelse taale dette Grundskud, saa er den sandelig solidere, end jeg anser den for."

Frants havde lagt Hænderne paa Ryggen og gik tankefuld frem og tilbage med sænket Hoved. Fa'erbroderens Hentydning til noget, han troede skjult for Verdens Øine, havde berørt ham meget pinligt. Hans Kredit kunde virkelig ikke taale en saadan Skandale, og han maatte for enhver Pris undgaa alt, hvad der kunde kaste en Skygge paa hans Hæderlighed. Efter en grundig Overveielse standsede han derfor foran den

Gamle, der havde fulgt hans Bevægelser med uforstyrret Ro. „Sig mig bestemt, hvad De egentlig forlanger af mig," sagde han i en underhandlende Tone, som den, der indser, at han maa give Kjøb.

„Ikke saameget som Du maaske tror," svarede Søren, omhyggelig skjulende sin Tilfredshed over endelig at have bragt ham til Fornuft, „Du skal billige, at Børnene holde af hinanden, og sørge for, at din Moder gjør det samme. I maa gjerne holde det skjult til Ole har erhvervet sig en Stilling. Han seiler jo nu snart ud og bliver sandsynligvis borte i flere Aar, saa at I ingen videre Gene vil have af ham; men det forekommer mig at være Synd, om de to unge Sjæle ikke fik Lov til saameget som at at vexle et Par Breve."

„Denne Tilladelse skal de faa," udbrød Frants. „Er De saa tilfreds?"

„Fuldkommen! Fuldkommen, kjære Frants!" raabte Søren Kjørbo og sprang op for at ryste hans Haand med uskjømtet Glæde. „Hold dette Løfte, og ingen skal være villigere end jeg, til at glemme alle gamle Historier og blive Dig en hengiven Fa'erbroder."

Frants saa yderst forlegen ud og vidste ikke ret, hvad han skulde give igjen paa disse varme Forsikkringer, der for ham naturligvis havde et meget tvivlsomt Værd. Med sand Lettelse saa han Søren tage sin Hat og nærme sig Døren, idet han i sit stille Sind haabede, at der vilde gaa en rum Tid før han kom til at indfri sit Ord, thi kjendte han Ungdommen ret, vilde Fanny og Ole nok vide at skjule deres Hemmelighed saa længe som mulig.

Men netop som han stod i Begreb med at følge sin Fa'erbroder til Døren, blev et Hoved rakt ind fra

den modsatte Side, og af en skingrende Kvindestemme udraabt de Ord: „Frants! Frants!“ i en Tone, der forudsatte en Ulykke. „Skynd Dig og kom ned i Haven!“

„Cecilie! Cecilie! Hvad er der dog?“ raabte han forgjæves efter den Bortilende, fast overbevist om, at i det mindste Tommeroplaget stod i Flammer. Men hun var allerede langt borte. Med bart Hoved ilede den unge Kjobmand efter hende, og Soren, der endnu ikke var kommen ud af Døren, ansaa det under saa overordentlige Omstændigheder for sin Pligt, at slutte sig til ham for om fornødent at yde Hjælp eller Redning. — — —

Vi saa Ole skraane over Gaden og forsvinde paa Tommerpladsen. Derinde var saa fredeligt paa denne Tid, og han opnaaede endelig sin Hensigt, at drømme lidt om sin unge Kjærlighed i uforstyrret Ro.

Først gik han tankefuld hen til Slæbestedet, der hvor man den Gang traf ham og Fanny op og hvor Grundlaget lagdes til al den Interesse, hun havde vist ham siden. Oh, hvor hun dog var en eiegod Pige, at hun, omgiven Rigdom og Lykke, aldrig havde kunnet glemme denne Tjeneste af sit fattige Sodskendebarn! — Derfra gik han til Havelaagen og ind paa den venlige lille Plet, der havde været hendes Barndomslegeplads. Han turde tillade sig denne Frihed, thi Laagen var kun lukket med en Krog, og i den morke, taagede Efteraarsaften kom der næppe nogen derud. Han vilde kun dvæle der et Øieblik, staa paa den samme Plet, som hun, den Gang hun sendte Bolden over Aaen og ved at give ham Fortrinet havde lagt Spiren til en Hengivenhed i hans Bryst, der var voxet med Aarene og nu var bleven en Kjærlighed, der havde gjennemtrængt hele hans Sjæl.

Han vilde netop trække sig tilbage for ikke, mod Forventning, at blive overrasket, hvis han dvælede for længe, da han paa en Gang hørte Trin paa den grusede Gang. Hurtig traadte han om bag en Gruppe grønne Taxbuske, som frembøde det eneste Skjul. I det samme gik en Skikkelse forbi med lette Fjed.

Nysgjerrig rakte Ole Hovedet frem, i Tillid til, at man ikke kunde se ham i det uigjennemtrængelige Mørke. Skikkelsen standsede saa nær ved hans Skjul, at han kunde have berørt den med Haanden, men endskjønt visse Kjendetegn bragte hans Hjærte til at banke heftigere, vovede han dog ikke at røbe sig med en Bevægelse; men nu begyndte den at tale: „Hvor sælsomt," sagde den halvhøit og, saa vidt Ole kunde skjælne, med Hænderne foldede over Brystet. „At det skulde komme saaledes! Han har altid været mig saa dyrebar, men jeg anede ikke, at jeg elskede ham; det kom med et, lige da jeg saa hans glade, ærlige Ansigt. Men hvad maa han tro om mig? thi han gjættede strax, hvad der rørte sig i mit Indre. Mit eneste Haab er, at han besvarer min Kjærlighed, men hvorledes skal jeg faa det at vide?" Forskrækket udstødte hun et lille Skrig, thi det forekom hende, at nogen ganske sagte havde nævnt hendes Navn lige i Nærheden. Og hun tog jo heller ikke feil — nu hørte hun det igjen, denne Gang lidt høiere: „Fanny! det er mig — Ole." Og i det samme traadte den unge Sømand frem til hende.

„Fanny, dyrebare Fanny!" sagde han i en om, bevæget Tone og greb begge hendes Hænder. „Tilgiv, at jeg belurede Dig! — Men er det ikke mig, der skal besvare det Spørgsmaal? — Oh ja, Fanny! Tvivl kun ikke, jeg besvarer Din Kjærlighed. Jeg har jo

tilbedet Dig som et høiere Væsen lige siden jeg var Dreng; men Kjærlighed turde jeg ikke have kaldt denne Følelse, naar ikke Dit Blik i Dag havde sagt mig, at Du forundte mig en Lykke, som jeg havde tænkt mig enhver anden Dødelig, end mig selv, værdig til at nyde. — Fanny! Fanny! Er det virkelig sandt, at Du elsker mig?" Dmt drog han hende ind til sit Bryst, hvor hun glad bevæget tilhviskede ham et: „Ja!"

Neppe havde de i et Øieblik hengivet sig til den første salige Elskovsrus, før de hørte en sig nærmende Støi, som af flere Personer. Fanny rev sig forskrækket ud af Oles Arme og hviskede heftig: „Gaa! — for Guds Skyld, gaa! — Man passer paa os!"

Dog, Ole vilde ikke saaledes feigt forlade den Elskede, netop i samme Øieblik som hun var bleven hans; han tøvede for at se, hvori Faren bestod. Men næsten i samme Øieblik saae han sig omringet af flere Personer, hvoraf den ene greb ham i Kraven og spurgte barsk: „Hvad er I for noget Pak, som gaar her og luskер?"

„Er det Dig, Fader?" spurgte Ole overrasket. „Jeg luskер ikke, det var rent tilfældig, at jeg kom herind."

„Og mødte Fanny her; Et net Tilfælde, ja, i Sandhed!" skreg Cecilie med en ondskabsfuld Latter.

Frants, som havde grebet Fanny i samme Øieblik som Søren greb Ole, slap nu sin Søster og sagde i en paafaldende ligegyldig Tone: „Er det hele Anledningen til, at Du opførte et saa stort Nummer, Cecilie? Jeg troede, vi skulde have attraperet en hel Tyvebande."

„Synes Du ikke det er nok, at Din Søster har Stævnemøde herude i Haven med en simpel Somand?!" tog Cecilia paa Vei med sin skingrende Stemme, der

især var ubehagelig naar hun var vred. „Jeg gad vidst, hvad Tante vil sige til, at hendes Datter opfører en saa frygtelig Skandale?“

„Det faar Du lade blive min Sag,“ sagde Frants, som paa Grund af Sørens Nærhed ikke let glemte sit givne Løfte. „Jeg havde hellere set, at Fanny ikke havde foretaget et saa overlagt Skridt, men Moder maa nu affige Dommen. Holder de af hinanden, vil jeg ikke sætte mig derimod.“

„Hvad tænker Du paa, Frants?“ raabte begge Søstrene i Munden paa hinanden. „Tante vil blive frygtelig vred, en saadan Forbindelse er jo en formelig Skandale. — Gud! Søren Kjørbos Søn!“

„Aa tag kun et Reb ind, I to Havgasser,“ begyndte nu Søren og nærmede sig dem paa en saa truende Maade, at de søgte Beskyttelse bag Frants. „Hvad skriger I for andet, end fordi Jeres rødnæbbede Bro'er er bleven seilet agterud af Ole. Men tag ham kun med op til Lyset,“ tilføiede han og skød Ole, hvis Arm han endnu omfattede med sin Haand, henimod dem. „Og se paa ham, saa vil I snart forstaa, hvorfor en Pige med Dine i Hovedet foretrækker ham for en saadan vissen Rækel, som ham, I har at byde hende. Men lad dem kun skabe sig, Frants! Kom nu, saa gaar vi op og taler et Ord med Din Moder.“

Begge Søstrene ventede forgjæves, at Frants skulde tage dem i Forsvar mod den gamle Somands brutale Angreb, men da han kun gjorde Mine til at foie denne, grebe de hinanden i Haanden og ilede i Forveien, for at være de Første til at fortælle deres Tante, hvor skrækkeligt det var gaaet til nede i Haven.

Frants, der modstræbende var bleven indviklet i et

helt besynderligt Eventyr, fulgte efter med Fanny og Ole, overveiende, hvorledes han, i Overværelse af Fru Ricke og hendes Dottre, skulde kunne bevæge sin Moder til at samtykke i det, han havde lovet sin Fa'erbroder. Denne bad han holde sig lidt tilbage, da han, om muligt, vilde forskaane sin Moder for Synet af ham, der altid været hende ukjærkommen.

Soren Kjobo blev da i Spisestuen, hvor han i smaa Slag krydsede frem og tilbage foran Portiererne, lyttende til den heftige Samtale, der udspandt sig der indenfor.

Som man kan tænke havde Cecilie og Emilie talt i Munden paa hinanden og givet en mere farverig end let fattelig Skildring af den Begivenhed, der havde angrebet dem saa stærkt. Forgjæves havde Fru Kjorbo bedet dem forklare sig tydeligere. Thi af deres Fremstilling var det umuligt at faa ud, hvilken Del enhver af Deltagerne havde i dette Eventyr, om det var Fanny, der havde havt et Stævnemode med Soren Kjorbo og at Ole tilfældig var kommen til, eller om Frants var indgaaet i et Komplot med Fader og Son og bragt Skjændsel over sin Familie ved at tillade, at den gamle Somand insulterede hans Kousiner. Heldigvis kom Frants snart med de rette Forbrydere, men ved at høre hans Fremstilling geraadede Fru Ricke i et sandt Raseri og levnede hverken Frants eller hans Søster Ære for en Skilling. „Hun var rigtignok vant til at se sine Børns Forhaabninger traadte under Fødder her i dette Hus, men en saa hensynslos Krænkelse af Frits' Følelser havde hun dog ikke ventet sig. Og saa et saadant Menneske, hvis Fader havde snydt og bedraget!"

Ved dette Moment saaes en bred Næve tage et Tag i Portieren og Halvdelen af et forbittret Ansigt

kom til Syne, hvilket dog heldigvis ikke bemærkedes af andre end Frants, der heraf tog Anledning til at fortælle sin Tante, at den Historie, hun sigtede til, beroede paa en Feiltagelse. Der hvilede ingen Skjændsel over Oles Navn.

„Ja, en deilig Feiltagelse!" mente den forbittrede Dame. „Saa havde Frants vel selv beholdt Pengene. Det var Hip som Hap.

Denne Insinuation var dog for grov til, at Frants kunde lade den sidde upaatalt, og da hendes Hoirøstethed i det hele generede Forhandlingerne i en saadan Grad, at Søren Kjørbos Indblanding hvert Øieblik kunde frygtes, bad han hende om at trække sig tilbage og komme igjen, naar hun var bleven mere rolig.

Dette lod Fru Ricke sig ikke sige to Gange, og med en ubeskrivelig foragtelig Mine slog hun med Nakken og skred henimod Døren. Hendes Døttre fulgte hende i Kjølvandslinien og sendte i Forbifarten Ole og Fanny, der, som de ufrivillige Foranledigere af denne heftige Scene, saa noget bestyrtede og slove ud, en Bredside af knusende Foragt.

Med deres Fjernelse syntes den værste Vanskelighed at være overvunden. Fru Kjørbo var vel meget vred paa sin Datter, som Ophavet til al denne Forstyrrelse, og hun billigede selvfølgelig heller ikke hendes Forbindelse med Ole. Men denne saa i Virkeligheden saa net og opvakt ud, nu da hun rigtig tog ham i Øiesyn, og talte selv sin Sag i nogle til hende henvendte, saa vel valgte Ord, at hun efterhaanden blev omstemt, navnlig dog fordi Frants saa varmt anbefalede det unge Par til hendes Overbærenhed, og gav sit Samtykke til, at Ole maatte komme der i Huset medens hans Skib laa i

Havnen, og at han og Fanny maatte omgaaes som Fætter og Kousine; efter hans Afreise maatte de ogsaa vexle Breve; mere vilde hun ikke indrømme dem.

Men mere forlangte de lykkelige Elskende jo heller ikke. Livet tilhørte dem — Livet i Tro, Haab og Kjærlighed.

„Bliv hos os i Aften," sagde Fanny, da Ole gjorde Mine til at gaa.

„Jeg er gaaet fra Borde uden Landlov," svarede han, „og maa først have Kaptainens Tilladelse. — Og før jeg kommer igjen," tilføiede han hviskende, „gaar jeg hjem og fortæller det til mine Gamle."

„Jeg gaar med," hviskede Fanny med et forskende Sideblik til sin Moder og tilføiede høit: „Moder, maa jeg følge Ole hjem til hans Forældre?"

„Nei, det tillader jeg ikke," svarede Fru Kjorbo saa strængt, som om hun en Gang for alle vilde vise sin Datter Grændsen for hendes Rettigheder. „Kun denne ene Gang!" bad Fanny, hvem det smertede at blive afvist i Oles Paahør. Men Fru Kjorbo var ubønhørlig; saa vidt vilde hun ikke drive sin Eftergivenhed, at hun vilde tillade sin Datter at vise sig paa Gaden i Selskab med sit Sødskendebarn.

De Elskende saae nedslaaede ud og vare ved at opgive ethvert Haab, da Portieren blev skudt til Side og et bredt Sømandshoved, med veirslagne Træk og en stærk graasprængt Haarvæxt, blev rakt ind og en Røst, der lød som Slag paa en Malmklokke, sagde disse Ord: „Ja, undskyld Svigerinde, jeg har holdt mig i Nærheden for at høre, hvad Medfart Børnene vilde faa, og stod netop i Begreb med at lægge Roret om og tage Afdrift

som en overflødig Person, da jeg hørte Dem nægte Fanny det Diebliks Landlov. Men lad De hende kun gaa med Knægten; det vil glæde min Mutter umanerligt at se dem sammen, om det saa kun var i fem Minuter. Jeg skal følge dem snært i Kjølvandet: baade frem og tilbage, saa De kan være ganske rolig for, at der ikke skal ske noget som helst af Uskikkelighed at være."

Fru Kjørbos Overraskelse ved saa uventet at se sin ubehagelige Svoger i sin Nærhed lader sig lettere tænke end beskrive, og i sin Skræk gav hun Fanny den forønskede Tilladelse.

„Det kan jeg lide! man skal aldrig misbruge sin Myndighed til at forstyrre andres Glæde," sagde Søren Kjørbo med et bifaldende Nik. „Og medens vi er borte, Franks," tilføiede han med en betydningsfuld Blinken, „kan Du fortælle Din Moder, hvorledes vi klarede det med de hundrede Daler."

Tiden ruller sine evig ustandselige Bølger hen over de uregelmæssige Forhold i Verden, hvad der er ophøiet bliver undergravet og omstyrtet, det kantede afslides, og frem mellem Ruinerne kommer det forborgne og ubemærkede til Syne for at indtage en fremragende Stilling. Ogsaa efter Oles Afreise rullede de uophørligt. Mod den Klippe, hvorpaa Firmaet Franks Kjørbo & Co. var bygget, satte Tidens Bølger Brænding, og langsomt og umærkeligt, men uophørligt faldt det ene lille Stykke af efter det andet.

Husets unge Chef stolede paa Klippens Urokkelighed

og, istedetfor yderlige at befæste den, kastede han sig med ungdommeligt Overmod ind i Forretningslivets Hvirvel. Ikke uden Grund tiltroede han sig en betydelig Forretningsdygtighed, men til sin Skade troede han sig hoit hævet over den fremsynede Besindighed, der havde været Særkjendet for Faderens Forretningsorden, og adopterede det ganske vist mere storstilede og pirrende, men ogsaa langt usikkrere Spekulations-System, han havde lært hos Edison & Brown.

Folgen udeblev ikke. Tab fulgte paa Tab, store og smaa; men først da de tunge Slag faldt, der bragte Huset til at ryste i dets Grundpiller, standsede han paa den farefulde Vei og indsaa, at den kun bragte ham Ulykke.

Hint engelske Hus viste han en ubegrændset Tillid og udvidede meget betydeligt det Handelsforhold, hvori allerede Faderen havde staaet til samme. Dets Fald var det nu, der bragte Jorden til at ryste under hans egne Fødder og blottede Brøstfældigheder, han med al sin Forretningskunst ikke formaaede at skjule for Verdens Øine.

I syv lange Aar havde Tidens Bølger rullet. Meget havde de omstyrtet, udjævnet og udvisket, men Kjærligheden i Oles og Fannys Hjærter havde Adskillelsens Smerte kun formaaet at styrke og udvikle, idet den Dag for Dag slog dybere Rødder, vandet af Haabets forfriskende Dug. For hvert Aar, der svandt, forekom det dem, som om de forøgede det Fond af Hengivenhed, der skulde forhoie Gjensynets Glæde og Fryd.

Soren Kjorbo havde for flere Aar siden solgt Jagten „Fremad“ og kjøbt en større, med hvilken han

foer i Fragtfart paa alle Landets Havne. Det Løfte, at spare, blev han tro, og efter enhver Reise betroede han ufravigelig et Overskud i den trofaste Hustrus Varetægt.

Det lille Hus ude paa Grønland, som i hine mørke Aar havde faaet et afgnavet og forsømt Udseende, var som forvandlet. Hvert Aar blev det pudset op, og med den lille, velvedligeholdt Have foran lignede det næsten en Villa i Sammenligning med dets Naboer, paa hvilke Tidens Tand uforstyrret havde gnavet.

Denne Yttring af Søren Kjærbos Skjønhedssands var hovedsagelig en Kompliment til Fanny. Denne unge Dame maatte ikke finde noget, hvorover hun kunde skamme sig, naar hun besøgte sin tilkommende Svigermoder, der ikke længer vadskede for Folk, men sad i sit Hus, som det anstod sig en velstaaende Skipperkone.

Den egentlige Drivfjeder i alle Sørens Handlinger var dog især Ønsket om, ved et daadkraftigt og frugtbringende Liv at bringe Fortidens Udskeielser i Forglemmelse, og hans Bestræbelser vare krønede med Held. Hans Hustru elskede og agtede ham, og medens han selv graanede mer og mer under Aarenes Tryk, syntes Lykken for hende at være som Foryngelsensvande, og Ole vilde ved Synet af hendes tilfredse, blomstrende Ansigt komme til at erkjende, at hendes Ve og Vel var bleven samvittighedsfuldt varetaget under hans Fraværelse.

Men hvad der dog mer end dette bragte Faderen til at imødese Sønnens Hjemkomst med et af Stolthed svulmende Bryst var den Kapital, han havde opsparet og som var bestemt til at indskydes i et Skib, for hvilket Ole skulde være Fører. Ved den sidste Opgjørelse havde han fundet Beløbet saa betydeligt, at han af ganske

Hjærte havde sluttet sig til sin Hustrus og Fannys Ønsker om, at den Fraværende nu snart vilde vende Kursen hjemad.

Uvenskabet mellem Familierne Kjorbo og Ricke havde Tidens Bølger udvisket i de skarpeste Træk, men lægt var Bruddet ikke. Fru Ricke kunde maaske have tilgivet, at man havde krænket hende selv, men hvorledes skulde hun glemme sine Børns brudte Forhaabninger? — Emilie, som hun en Gang havde haabet at se paa Ærespladsen i det rige Kjøbmandshus, rivaliserende med sin Tante om Forrangen, i hvilken Kamp hun absolut maatte have seiret, henslæbte sit Liv i Institutets Trædemølle og var allerede en gammel Jomfru. Hendes Skjønhed, der ikke var af det ægteste Metal, var affalmet, og det en Gang saa klædelige Spotteri om hendes Mund havde faaet et impertinent Anstrog, der gjorde hendes Omgang meget lidet behageligere end Cecilies, med hendes, af den bittreste Skepticisme gjennemvævede Livsanskuelser.

Alligevel kom de nu som forhen hos Tante Kjørbo. Frits, der nu var Birkedommer og som saadan burde være hævet over en taabelig Piges Griller, kunde nemlig ikke glemme sin Tilbøielighed for Fanny og benyttede enhver Leilighed til at nærme sig hende. Maaske nærede han et eller andet hemmeligt Haab, til Trods for de talrige Beviser paa, at Fannys og Oles Hengivenhed for hinanden var voxet gjennem Adskillelsens Ildprøve.

Hvad der mest af alt drog Fru Ricke til sin Søsters Hus var dog en triumferende Fornemmelse af, at Hævnens Time nærmede sig. Paa den Side, som vendte mod Verden, var der vel endnu intet, der tydede paa, at det ikke længere var det grundmurede, vel funderede

Kjøbmandshus, men hun havde hørt hviske om, at Grunden var underhulet. Den fornævnte engelske Fallit havde været meget omtalt i Byens Handelskredse, og mange havde ment, at Frants Kjørbos Kredit ikke kunde overleve denne Krise. Naar vilde Faldet komme? Vilde det blive ved Juletid? — Man havde ment det. Og med en avindsyg Fryd havde hun imodeset det Øieblik, da hendes Søster, som en venneløs fattig Enke, ikke havde anden Tilflugt end hende. O, hun skulde blive hende en elskelig Søster i hendes Alderdom! —

Og ret som om hun trængte til Forskud paa sin Triumf, talte hun i Søsterens Hus ikke om andet, end om Verdens Omskiftelighed. Hvormange endte ikke deres Alderdom i Nød og Elendighed efter at have kjendt alle Rigdommens Goder! Handelsstandens Existens var udsat for saa mange Farer. Ungdommelig Uforsigtighed kunde forstyrre, hvad mange Aars Fremsynethed og Flid havde bygget. Hendes Børn, Gud velsigne dem, stræbte ikke høiere end de kunde naa. Derfor befandt de sig ogsaa i hæderlige Stillinger, men de havde jo deres blødende Hjærtevunder; de havde jo ogsaa kjendt Forurettigelsens Bitterhed. — Her fulgte ufravigelig en Taare og et Suk, der som et Naalestik traf Fru Kjørbo, som den, der havde tilsidesat deres Interesser. — Og naar Fru Ricke tørrede Taaren af sit Øie med et mildt, bebreidende Blik og et bittersødt Træk om Munden, skulde ingen Uindviet tro andet, end at hun og hendes Børn udgjorde den mest forurettigede Familie paa Jorden.

Efteraaret havde været mildt, men stormfuldt og taaget som for syv Aar siden. November og Begyndelsen af December havde kunnet opvise et usædvanligt Antal Skibbrud, og Uheld og Havarier havde grebet dybt og

forstyrrende ind i alle Frants Kjorbos Foretagender. Julen nærmede sig derfor under Forhold, saa mørke og truende som man endnu ikke havde kjendt dem i det rige Kjobmandshus.

Klokken tre om Eftermiddagen til Juleaften, medens man i ethvert Hus forberedte sig til at feire den høie Helligaften paa det festligste, gik Frants nedtrykt og tankefuld frem og tilbage i sin Moders Dagligstue, hvor han havde indfundet sig for at tale med hende i vigtige Anliggender.

Fru Kjorbo sad ved Vinduet, følgende ham med et af bange Forventninger stærkt præget Blik. Syv Aars Bekymringer havde boiet hendes en Gang saa stolte Skikkelse. Trækkene vare ældede og furede, Haaret graat, og som hun sad der, med den kummerfulde Mine, dreiende Tommelfingrene paa de i Skjodet foldede Hænder om hinanden, lignede hun et Billede paa Forgjængeligheden af al jordisk Storhed.

Ved det andet Vindue sad Fanny og lagde netop den sidste Haand paa et Haandarbeide, der skulde være en Julegave til en af hendes Kjære, men medens hun saaledes syslede med en Ting af underordnet Betydning, viste det deltagende Blik, hvormed hun afvexlende betragtede sin Moder og Broder, at hun var indviet i Familiens Anliggender. Og ingen kunde se denne ædle, skjønne Pige, med det hjærtensgode Udtryk i Diet uden at gjætte, at hun maatte være en Trost og Støtte for sine Omgivelser i Nødens Tid. For sig selv kjendte Fanny ikke til Bekymring, men hun beklagede saa inderligt den stakkels Frants for det store Ansvar, der hvilede paa ham, og naar hun saa paa sin Moders sammensunkne Skikkelse, fyldtes hendes Øine med Medlidenhedens

Taarer. Men hun stolede paa Ole! — Hun vidste ikke selv, hvorfra hun havde faaet den Ide, at hans Hjemkomst vilde vende alting til det bedre. „Ole maa snart komme!“ udbrød hun uvilkaarlig flere Gange i den sidste Tid, naar nye Jobsposter pressede Taarer af Moderens Øine. „Du skal se, Moder, naar Ole blot vilde komme blev det nok bedre.“

Den bekymrede Moder rystede paa Hovedet, og dog maatte hun smile gjennem Taarer ad Datterens barnlige Tro til den fjerne Hjærtenskjær. Men Ole var hidtil haardnakket bleven borte. Fanny var næsten lidt misfornøiet med ham derfor, thi hvad nyttede det, at han foer omkring paa alle Verdens Have, naar man trængte saa haardt til ham herhjemme. Og nu var der et nyt Ulykkesbudskab ivente; hun saa det tydeligt af Frants' kummerfulde Mine, medens han gik op og ned ad Gulvet.

„Jeg har aldrig tænkt mig, at vi skulde opleve et Efteraar saa rigt paa Ulykker,“ yttrede han, fortsættende sin Vandring med Hænderne paa Ryggen, „Uheld har fulgt ethert af vore Skibe i de sidste to Maaneder, men disse Tab vilde jeg have kaldet smaa, naar de ikke vare faldne sammen med Edison & Browns Fallit. — Intet har berørt os saa følelig.“

„Jeg troede dog, at Farerne ved denne Fallit var forbigaaende for os,“ yttrede Fru Kjørbo med kjendelig Uro i Stemmen.

„De kunde have været det,“ vedblev Frants, „naar vore andre Foretagender havde været kronede med Held, men, som sagt, det har ikke været Tilfældet.“

„En Ulykke kommer sjældent ene,“ sukkede Fru Kjørbo.

Frants taug en Stund, derpaa vedblev han: „Du ved, Moder, at det var i Anledning af denne Fallit, at jeg laante 20,000 Daler i Banken, — i Dag ere de forfaldne."

„Kan vi betale dem?" spurgte Fru Kjørbo næsten aandeløs efter en lang pinlig Pause.

„Nei," lød Svaret. „Jeg maa træffe andre Dispositioner for at faa dem dækkede; forelobig har jeg faaet Betalingen udsat til efter Nytaar."

„Og tror Du at kunne faa det ordnet til den Tid, Frants?"

„Hvor kan jeg vide det, paa en Tid da alt synes at have sammensvoret sig imod mig?" raabte den Adspurgte med en Latter, der gjorde det pinligste Indtryk paa Tilhørerne.

„Men har vi da ikke et betydeligt Belob staaende i „Matildes" Ladning?" spurgte Fru Kjørbo frygtsom.

„Ganske vist har vi," lod Svaret, „men jeg har jo allerede trukket en stor Del af Ladningens Værdi hos Modtagerens Agent i Kjøbenhavn. Og sæt nu den er forlist, hvad jeg næsten frygter for, da vil det berede os nye Vanskeligheder, fordi Ladningen, i Tillid til, at „Matilde" er et nyt og kraftigt Skib, ikke er forsikret."

„Gud se i Naade til os!" sukkede Fru Kjørbo og sank dybere ned i Stolen.

„Hvorfor vil Du tro det værste?" udbrod Fanny nu med en let Bebreidelse i Tonen. „Det er næsten gudsbespotteligt. — Du har jo slet ingen Efterretning fra „Matilde" og ved altsaa ikke, om den ikke i dette Øieblik er lykkelig og vel ankommen til sit Bestemmelsessted. — Hvor længe er det siden den afseilede?"

„Den 22de November, altsaa over en Maaned,"

svarede Frants. „Den 1ste December telegraferede Kaptainen fra Frederikshavn, at han samme Dag haabede at komme Skagen ud, men siden mangler jeg enhver Efterretning. Finder Du ikke, der er Anledning nok til Bekymring?“

„Men „Matilde“ er jo, som Du siger, et nyt Skib,“ vedblev Fanny. „Og der er altsaa ingen Fare for, at det er gaaet under i rum Sø; og var det strandet, havde Du jo nok paa en eller anden Maade faaet det at vide. Jeg antager derfor, at Kaptain Iversen af de idelige Storme, vi have havt i denne Maaned, er bleven forslaaet af sin Kurs høit op mod nord, og en skjøn Dag, naar Du mindst aner det, dukker op i god Behold.“

„Ja gid Du talte Sandhed?“ udbrød begge hendes Tilhørere allerede noget trøstede.

Atter indtraadte en af disse lange Pauser, der under en Forhandling af en saa alvorlig Natur er pinligere end de bittreste Klager, fordi den langt mere end disse viser, hvor haabløs Situationens Alvor hviler paa de forskjellige Parter. Endelig udbrød Fru Kjørbo: „Men nu disse tyve tusinde Daler, Frants? de maa jo betales. Fristen er jo saa kort.“

„Ja de maa betales!“ udbrod Frants i en hæs, klanglos Tone. „Men ved Du da ikke, Moder, at tyve tusinde Daler er en uhyre Sum, naar man ikke har dem? — og med mine blotte Hænder kan jeg da ikke grave dem op af Jorden!“

Fru Kjorbo saa ud af Vinduet, som om hun ikke havde hørt, hvad han sagde, og vedblev efter en lille Pause: „Jeg sætter nu alligevel, at de bleve betalte;

tør Du da indestaa mig for, at vi kunde reise os igjen?"

„Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal," lod det undvigende Svar, „og det lyder jo næsten som en Spøg, da Betalingen af de tyve tusind jo ikke afhænger af, hvad jeg tør indestaa for eller ei. Men vidste jeg saa sandt i dette Øieblik, at „Matilde" var i Behold med de fem tusind Tonder Hvede, hvormed Kaptain Iversen seilede herfra, da vilde jeg trostig sige ja; thi Prisen er stadig steget siden og Avancen vil blive meget betydelig."

„Sig saa kun ja til hvad det saa siden skal være!" lød i det samme en Stemme bag ved ham, og da han forskrækket vendte sig om, stod der i Vinterdagens Tusmørke en Somand, halv skjult bag Portierens Folder. „Matilde" er i Behold! For tre Dage siden praiede jeg hende i Nordsøen, og Kaptain Iversen bad mig hilse hjemme. Alt var vel ombord, kun var Provianten ved at slippe op fordi han havde været forslaaet af sin Kurs helt op under Island, hvor han atten Dage i Træk havde ligget underdreiet for Storm. Men nu tor jeg indestaa for, at han lykkelig og vel er kommen ind til Leith."

„Tak! tak! for denne lykkelige Efterretning!" raabte Frants glad og rystede henrykt den Fremmedes Haand. Men pludselig studsede han og udbrød i den høieste Overraskelse: „Men Gud i Himlen! er det ikke Ole?"

Jo, det var Ole!

Fanny udstødte et Glædesskrig og styrtede sig i den Elskedes Favn.

„Jeg maa have forandret mig meget, naar ikke en Gang Du kunde kjende mig," sagde Ole og trykkede henrykt den i Glæde rent fortabte Pige til sit Bryst.

„Hvor havde jeg ogsaa mine Sandser?“ udbrød Fanny skamfuld, „men Du har virkelig forandret Dig, og jeg ventede Dig ikke saasnart. — Du skrev jo fra Rio Janeiro, at Du ladede Cokuskager til England, og Din Fader og jeg har udregnet, at dertil vilde Du ankomme mellem Jul og Nytaar; hvorledes er det da, at Du allerede er her?“

„Vi havde en usædvanlig hurtig Reise,“ svarede Ole, „og i England fik jeg Ordre til at gaa hertil med min Ladning. Det gik feiende ned over Nordsøen! Det var som om Vinden kjendte min Længsel og vilde føie mig. Barken lod jeg ligge for Anker ud for Vennebynor, da Taagen hindrede os i at komme ind. Selv lod jeg mig sætte i Land og kjørte hertil paa en Bondevogn.“

„Vilde Din Kaptain nok tillade Dig denne Frihed?“ spurgte Fanny.

„Neppe nok,“ svarede Ole med en polidsk Latter. „For det er ikke længere den gamle, skikkelige Robertson; han takkede af, nu vi vare i England, for at slaa sig til Ro for Resten af sine Dage; men det hjalp, at den nye Kaptain delte min Længsel.“

„Hvorledes det?“

„Jo, for han hedder Ole Kjørbo og kunde ikke modstaa Lysten til at gjense sin Pige.“

„O! nu forstaar jeg det! Du er selv Kaptain!“ jublede Fanny. „Moder! Moder! har Du hørt det? — Ole fører selv „Duke of Edinburgh“.“

Fru Kjørbo havde med en Smule Fortrydelse været Vidne til de unges Gjensynsglæde, der ganske lod dem glemme Verden omkring dem og det Hensyn, de skyldte hende. Men Rynkerne paa hendes Ansigt glattedes, da den unge Kaptain ilede til med en Varme, der synligen

kom fra Hjærtet, greb begge hendes Hænder og sagde: „Ja det er sandt, Tante! jeg er nu Fører af den stolteste Bark, der kan seile over Havet, og som saadan Mand for at forsørge en Kone. Sæt nu Kronen paa Deres Godhed imod mig og lad Fanny følge med paa min næste Reise; jeg har allerede udvirket Rederiets Samtykke dertil."

Fru Kjorbo trykkede hans Hænder og nikkede, men formaaede ikke at svare. Ansigtets Muskler arbeidede krampagtig,. et Vidnesbyrd om det heftige Oprør i hendes Indre, der syntes stærkt nok til at dræbe hende. Omsider brød dog et Par lettende Taarer frem. De Tilstedeværende betragtede hende med stum Deltagelse uden at fatte, hvad det var, der havde grebet hende saa dybt. Lidt efter lidt fattede hun sig og sagde langsomt og dvælende, som om det endnu kostede hende Anstrængelse at udtale Ordene: „Ja, Ole, Fanny skal blive Din Hustru; men vil hun være Dig lige kjær og dyrebar fordi hun er en fattig Pige?"

„Fattig!" gjentog Ole og betragtede den elskede Pige med et Blik fuldt af den høieste Kjærlighed. „Hvor kan Fanny være bleven fattig? Eier hun da ikke endnu sit rige, opoffrende Hjærte? og hvilken Mand kan ønske sig en bedre Medgift?"

„Nu vel da!" vedblev Fru Kjorbo og reiste sig for at træde hen til sit Skrivebord, hvor hun af et skjult Rum udtog en Blikkasse. „I dette Skrin er et Fond, jeg har samlet paa siden Fannys Fødsel for at det en Gang skulde udgjøre hendes Medgift. Det indeholder Værdipapirer for tyve tusind Daler, Franz! Tag dem og betal vor Gjæld i Banken, men husk paa, at for denne Gjælds Skyld bliver Din Søster gift som en

fattig Pige!“ Hendes Kraft var brudt, hendes Stolthed havde erholdt Dødsstødet, og overvældet af Smerte sank hun ned i Stolen og græd bitterlig.

„Moder! Moder!“ hulkede Fanny, og hun og Ole knælede hver paa sin Side af hende, bedækkende hendes Hænder med Kys. „Lad ikke dette Offer falde Dig saa svært, Du ser jo, at det intet Skaar gjør i vor Lykke.“

„O, I elskelige Børn!“ udbrød hun da, smilende gjennem Taarer og lagde velsignende Hænderne paa deres Hoveder. „Nu ser jeg først, hvilken slet Moder jeg har været Eder. — Jeg har misundt Eder Eders Lykke, og I lønner mig derfor med Opoffrelse og Kjærlighed.“

Franks var ilet bort i Glæde for uopholdelig at bringe Gjælden til Banken ud af Verden. De Tilbageværende sadde endnu en Stund i glad fortrolig Samtale, men pludselig reiste Ole sig. „Der er endnu to, som skal gjøres glade,“ sagde han, „og hvert Minut, der hengaar før jeg faar opfyldt denne Pligt, volder mig den bittreste Selvbebreidelse.“

„Ja de vente med Længsel!“ sagde Fanny og tilføiede med en let Rødmen: „Maa jeg gaa med for at gjøre deres Glæde fuldstændig?“

„Spørg Din Moder,“ sagde Ole spøgende. „Jeg ved ikke om Forbudet mod, at vi gaa ud sammen er hævet?“

„Det er nu for gammelt til længere at være gyldigt,“ sagde Fanny leende og gik ud for at hente sit Overtøi. Da hun var paaklædt til at gaa ud og kyssede sin Moder til Afsked, hviskede hun hende i Øret: „Sagde jeg ikke nok, at Oles Hjemkomst vilde bringe Forandring? se, nu er jo alle de mørke Skyer borte!“

„Ja, i Din Alder svinde de endnu saa let," sagde Fru Kjørbo og kyssede sin Datter med Inderlighed, „men naar man bliver ældre, foles deres Eftervirkning, selv naar Solen atter smiler. — Men," lagde hun til, idet de stode i Begreb med at gaa. „Er det Eders Mening, at jeg skal tilbringe Juleaften alene?"

„Vi komme snart igjen, Moder," svarede Fanny, „og, hvis Du tillader det, bringe vi Oles Forældre med os?"

Fru Kjørbo nikkede adspredt. Der var altsaa endnu en Draabe i Ydmygelsens Bæger, men hun tømte den med fast Haand, i Haab om at det maatte være den sidste.

Saasnart det lykkelige Par var borte og Fru Kjørbo havde tændt Lampen, hørtes Stemmer udenfor og hendes Søster med begge sine Døttre traadte ind. De vare alle iførte kostbare Kaaber med tilsvarende Muffer og Pelsværk, og gjorde Indtrykket af Velvære og gode Kaar.

Fru Ricke lagde med et skadefro Smil Mærke til, at hendes Søster havde grædt. „Du sidder her saa ene," sagde hun beskyttende og lod Blikket løbe om, som vilde hun sige: „Saalænge Du har en saadan Stue, kan det jo nok gaa an." Høit tilføiede hun: „Og vi komme for at spørge, om Du vil med til Julemesse."

„Nei," svarede Fru Kjørbo, der havde lagt Mærke til Søsterens Miner og af dem gjættet hendes Tanker, „jeg faar ikke Tid, da jeg skal have Ole og hans Forældre her til Aften."

„Naa!" snøftede Fru Ricke og slog med Nakken. „Ja kom saa, Børn, og lad os gaa!"

Fjortende Dagen efter vaiede Flag og Vimpler fra alle Skibene i Havnen og fra næsten ethvert Hus i de tilstødende Gader. — Om Eftermiddagen, saasnart den unge Kaptain gik fraborde, halede den engelske Bark ud paa Reden, hvor den flagsmykket lagde sig for Anker og lige til Aften faldt paa var Gjenstand for Nysgjerrighed og Beundring fra de talrige Spadserende, som den Dag færdedes ved Havnen.

Kirken var pyntet til Bryllup med Tæpper og Grønt og oplyst af Hundreder af Lys, og, efter Fru Kjørbos Ønske, tilgjængelig for alle dem, den kunde rumme. En tæt Skare strømmede da ogsaa derhen en Time før Vielsen skulde finde Sted for at sikkre sig en Plads.

Det høitidelige Øieblik kom! Orgeltonerne bruste og alle reiste sig for at se Bruden. Den ene trængte sig næsten op paa Ryggen af den anden, men de forreste i Rækken holdt ærbødig Pladsen aaben forat Brudeskaren kunde komme forbi.

Fanny gik landsomt ved hendes Broders Arm i sin hvide Atlasses Dragt, der brusende slæbte efter hende hen ad Kirkens Gulv. Det kostbare Brudeslør, besat med ægte Kniplinger, faldt som en let Sky ned om hendes Skuldre, og Myrtekrandsen snoede sig som Uskyldighedens Symbol om den englerene Pande. — En yndigere Brud var endnu aldrig set! En Beundrings-Mumlen lød gjennem den tætpakkede Forsamling og fik hende til undseelig at slaa Øinene ned; men de der stode nærmest saa, at der desuagtet svævede et lykkeligt Smil om hendes Læber.

Derefter kom Ole med sin Fader. Den unge Sømands aabne, freidige Ansigt var med et glad Smil rettet imod Tilskuerne. Den høitidelige Akt gjorde et dybt Indtryk paa ham og han var synligen bevæget,

men altfor stolt og lykkelig til at kunne slaa Øinene ned. Han følte, at mange misundte ham, men tillige, at han var værdig til Fannys Kjærlighed, og gjennem den til den Opsigt, hans Bryllup gjorde.

Men hvor mange Blikke der end hvilede paa ham, var den djærve Samandsskikkelse ved hans Side ikke Gjenstand for mindre Opmærksomhed. Søren Kjørbos Fortid, der næsten var gaaet i Glemme i de sidste Aar, var bleven opfrisket i Anledning af Sønnens Giftermaal med den smukkeste, og, som man nu en Gang var vant til at sige, den rigeste Pige i Byen. Men hvorledes var det muligt, i den smukke gamle Mand med det veirbidte Ansigt og det ærværdige graa Haar, at gjenkjende den bekjendte Drukkenbolt, der havde indlagt sig et Navn ved sine Slagsmaal og Skandaler?

Men Søren Kjørbo havde ved sin ihærdige Stræben erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse, og kun for en stakket Stund var Glemselens Slør bleven draget til Side fra Fortidens Udskeielser; det faldt snart igjen, og man saa i ham kun en agtværdig Borger, Faderen til en Søn, der gjorde sin Fødeby Ære.

Da de vare passerede forbi, trængte Tilskuerne endnu haardere paa. Hvem der kunde steg høiere til Veirs, og Hundreder af Halse bleve næsten vrede af Led for at se, hvad der nu skulde komme; — men Kirkegulvet forblev tomt.

En sagte Mumlen af Skuffelse lød gjennem Forsamlingen, der aabenbart havde ventet et stort og festligt Optog, men der kom Ingen.

Dette beskedne Arrangement var efter Fannys Ønske. Hun havde forlangt, at kun det nødvendigste Antal Vidner skulde være til Stede. Hun vidste jo, at mellem

de næstfølgende maatte hendes Slægtninge af den Rickeske Familie være, og hun vilde ikke, at deres Misundelse og Avindsyge skulde forbittre dette høitidelige Øieblikks rene, ublandede Glæde.

Handlingen var forbi og man forlod Kirken. Foran Brudehuset havde der samlet sig en ligesaa tæt Skare som hist, kun herskede her ikke den samme høitidelige Stilhed, men da Brudeparret steg op ad Trapven, brød Stemningen ud i en begeistret Jubel, som naaede Høidepunktet da Fanny vendte sig til begge Sider og takkede med et Nik.

I Salen modtoges de Nygifte med Lykønskninger af de Indbudne. En Kreds af Byens udmærkede Mænd havde her samlet sig, og medens de nu efterhaanden trængte sig frem for at tolke deres Følelser i Ord og velmente Haandtryk, blev Søren Kjørbo indviklet i en livlig Samtale med Bankdirektøren og Grossereren, der vare ganske henrykte over hans herlige Søn.

Strax efter kaldtes til Bords. Spisestuen straalede i et Hav af Lys. Det lange, lange Bord var dækket med kostbart Sølv og Krystal, og da Ole traadte derind ved Fannys Side mindedes han den første Gang, da han som en lille fattig Dreng kom den samme Vei og hun som en lille god Engel ledede hans Fjed. Hun var bleven hans Livs gode Engel, og i sit Hjærte tilsvor han hende en Kjærlighed og Tro, som kun Døden kunde kjølne.

Om Bordet samledes de da alle. Søren Kjørbo havde Fru Kjørbo til Borddame og Frants Oles Moder. Frits Ricke glimrede ved sin Fraværelse, hvorimod hans Moder og Søstre ikke havde kunnet modstaa Fristelsen til at tage deres Del af den Hyldest, Familien denne

Aften var Gjenstand for. Fru Ricke slog rigtignok med Nakken og Emilie fniste og puffede til Cecilie, da de saa deres Tante med hendes Bordkavaler; men den gamle Skipper skilte sig saa godt og utvungent fra dette uvante Hverv, som om han i mange Aar havde været Kongens Flagkaptain.

Over Bordet reiste Frants sig for at udbringe Brudeparrets Skaal: „Hans dyrebare Søster drog bort til fremmede Egne med den Mand, hun af frit Valg og kun lydende sit Hjærtes Stemme havde taget. Hans kjære Fætter havde fra en fattig Dreng arbeidet sig op til en ansat Stilling og vundet Plads i alles Hjærter, og derfor betroede saavel han som hans Moder ham dette kostbare Familieklenodie med Glæde. Han havde kun ønsket Fannys Haand, og for at vise, hvor høit han elskede hende, frabedet sig alle yderligere Beviser paa Agtelse og Velvillie, og deri haade man føiet ham for Dieblikket. Men i Længden kunde de ikke føie ham i at behandle Fanny saa stedmoderligt, thi Huset var, trods ødelæggende Storme endnu rigt, og derfor bad han sin kjære Fætter og Svoger om, efter Bordet at samtale med den tilstedeværende Bygmester Jansen, der vilde forelægge ham Udkastet til en Brig, som han efter Bestilling af Frants skulde bygge. Den skulde føre Navnet „Fanny“, og vilde det unge Par om to Aar komme hjem, skulde den ligge færdig til at modtage dem.“

Ustandselig Jubel fulgte denne indholdsrige Tale. Saasnart Ole i passende Udtryk havde takket, reiste Søren Kjørbo sig og talte saaledes: „Den Jubel, hvormed man hilsede min kjære Brodersøns Udtalelser nys, vidner nokſom om, at han har talt som en Mand i hans Stilling bør, og derfor takker jeg ham. Men da Talen

her er om at udstyre vore Børn og det er de eneste vi har, mener jeg at det næppe kan blive for godt. Derfor beder jeg Skibsbygmester Jansen, ved Udstyrelsen af Briggen „Fanny“ at tage særligt Hensyn til, at alt bliver saa komfortabelt som muligt, for det Tilfælde, at den unge Hustru vedblivende vil følge sin Mand paa hans Reiser, og stiller tre tusind Daler, jeg har sammensparet, til hans Raadighed i dette Øiemed.“

Efter disse Ord af den gamle djærve Sømand gik Jubelen over alle Grændser. Ole var dybt bevæget og Lyset brød sig, foruden i Solvet og Krystallet paa Bordet, ogsaa i den fugtige Glans i hans Øine. Men han beherskede sig, for at kunne takke sin gamle Fader i Ord, der for denne indeholdt den sødeste Løn for den i de mange Aar udviste Flid.

Fru Kjørbo derimod, og Oles Moder, lagde ikke Baand paa deres Følelser, men græd omkap, som om deres Hjærter skulde briste.

Fru Ricke og hendes Døttre sadde under den hele bevægede Scene og saa forlegne ned paa deres Tallerkener. Deltage i den almindelige Jubel kunde de ikke, og bære spottende Smil til Skue gik neppe an i dette Øieblik.

Snart, altfor snart kom da Afskedens Stund! Klokken ti var Storbaaden beordret til at være ved Slæbestedet, og præcis paa dette Klokkeslet blev anden Styrmand, der var med ved Gildet, sendt ned for at se efter den; han kom tilbage og meldte: alt var klar!

At beskrive Afskedens Øieblik overstiger vore Kræfter. — Vi nøies med at ndtrykke alt i disse Ord: Strømme af Taarer, tusinde Omfavnelser og en sand Storm af Lykønskninger. Hele Selskabet fulgte de Bortdragende til

Havnen. Udenfor bølgede en uoverskuelig Menneske-masse i Gaslygternes Skin, som dog fuldstændig over-straaledes af den pragtfulde Illumination af alle Huse langs Kaien. Ved Synet af disse storslaaede Æres-bevisninger fældede Ole Taarer. Slæbestedet var belagt med Tæpper og oplyst af Gasfakler. Endnu en Gang omfavnede den unge Kaptain og hans henrivende Brud deres Nærmeste. Især holdt Ole længe sin grædende Moder i sine Arme. Da han endelig rev sig løs, tog Søren Kjørbo hans Haand og rystede den djærvt med de Ord: „Reis Du nu med Gud, min Søn! Og bryd Dig ikke om, at der i Aften falder nogle Byger. Du har jo nu havt Leilighed til at peile Grunden og vil have lagt Mærke til, at vi ikke længere seiler paa Loddet, men har klaret alle Grundene fra os, og at nu gaar det strygende for de Vindt. To Aar gaar snart, og om Gud vil, at Du til den Tid kommer sund og frisk tilbage, saa lægger vi Gamle op for at have Fornøielsen af at se paa, hvorledes Du og Fanny ploier Søen med Din Kones Navner. Skulde der blive nogle Smaapuslinger som ikke rigtig kan døie Skibskosten, saa ved I hvor I kan faa dem i Kost og Pleie i Land, og de behøver ikke at glemme deres Forældre, fordi de ikke ser dem hver Dag. — Lev vel Børn!"

Et Øieblik efter gled Storbaaden ud af Havnen under Forsamlingens Hurraraab. Fra Havnemolen dundrede' i dette Øieblik Kanonerne, og fra Barkskibet paa Reden steg Raketter til Veirs, derpaa begyndte Mængden at sprede sig i de tilstødende Gader. — — —

Paa Dækket stod endnu en Stund efter det nyformælede Par i en øm og kjærlig Stilling, hensunkne i drømmende Betragtninger. Ole havde lagt sin

Arm om sin unge Hustrus Liv, holdende hendes Haand i sin, og i stum Lykke lænede hun sit Hoved til hans Skulder. Den sidste summende Larm af den bortdragende Menneskeskare naaede ud til dem og forstummede efterhaanden. Illuminationen sluktes mer og mer og Byen hensank i natlig Fred. Da tændtes pludselig et Lys udenfor den tætbyggede Husmasse, netop paa det Sted, hvorpaa Oles drømmende Blik havde hvilet. „Se," sagde han og gjorde Fanny opmærksom derpaa, „nu ere de Gamle komne hjem."

„De føle sig vist ene derude," yttrede den unge Hustru og trykkede blidt hans Haand, „havde vi Vinger, fløi vi ind og sagde dem endnu et Farvel."

„Nu faar vi alle vente i to Aar," sagde Ole, „maaske behøve vi da ikke mere at skilles for saa lange Tidsrum. — Men her er koldt," lagde han til og trykkede et Kys paa sin Hustrus Pande, „kom lad os gaa ned." -- — —

